ΠΑΛΑΙΦΑΤΟΥ
ΠΕΡΙ
ΑΠΙΣΤΩΝ.

PALÆPHATI
DE
INCREDIBILIBUS.

Cornelius Tollius in Latinum sermonem vertit, & NOTIS illustravit.

LONDINI,

Typis GUIL. DU-GARD, *An. Dom.* M. DC. LVI.

LECTORI.

EN novus hic tibi Palæphatus, Lector Benevole! Qui primus eum auctorem publico dedit, fuit Aldus Manutius, ac deinde Basileæ Philippus Phasianus, cum interpretatione suâ, impropriâ dicam, an ineptâ; item Phornuto περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Θεολογίας *(ut verus est titulus, non ut vulgò,* περὶ τῆς τῶν θεῶν φύσεως*) & libris tribus Juliani Aureliani Lessigniensis de cognominibus Deorum Gentilium. Cùm in hæc opuscula incidissem, primâ statim fronte sic arrisit Palæphatus, ut planè dignus videretur, qui opellâ meâ etiam in his terris reviviisceret. Animum imprimis confirmavit Vir Illustrissimus, & Incomparabilis, Claudius Salmasius; qui utriusque scriptoris, & Palæphati & Phornuti, suppeditavit mihi ex veteri libro Londinensi* ἀντίγραφον. *Hujus auxilio plurima loca correxi; variantes lectiones, quæ leviores videbantur, cuivis capiti subjeci; textum autem retinui vulgarem, quod neque ipse probarem, neque ab aliis probari viderem, consuetudinem illorum, qui auctorum verba pro arbitrio suo sæpe temere immutata orbi obtrudunt. Phornutum quoque à me recensitum propediem proditu-*

rum

rum foras polliceor; nec non Historicum Byzantinum, ineditum hactenus, Cinnamum de rebus gestis Imperatotum Joannis, & filii ejus Manuelis Comneni. Tu modò fave meis conatibus, ac judicium præsta obtrectatione & malevolentiâ liberatum, Candide Lector & Benevole.

Testimo-

Testimonia Veterum
DE
PALÆPATO
ΠΕΡΙ ΑΠΙΣΤΩΝ.

Theo. Sophista Capite περὶ Ἀνασκευῆς.

Καὶ Παλαιφάτου τοῦ Περιπατητικοῦ ἐστιν ὅλον βιβλίον περὶ τῶν ἀπίστων, ἐν ᾧ τὰ τοιαῦτα ἐπιλύεται.

Plutarchus Symposiacon lib. 27.

Καινὸς γάρ ἐστιν οὑτοσὶ Παλαίφατος.

Athenæus lib. 15.

Ἰδοὺ καινὸς οὗτός ἐστι Παλαίφατος.

Eustathius in Iliados α.

Ὅτι δὲ ἐγένοντο οἱ ἱπποκένταυροι καὶ χρονιαῖοι καὶ δεξιοὶ κελαλίζειν, καὶ ὅτι λῃστρικῶς ἔζων, καὶ ἡ τοῦ Παλαιφάτου ἱστορία φησί.

Idem in Iliad. κ.

Παλαιφάτου δὲ μέμνηται καὶ Ἀθήναιος, ἔνθα μαγείρου σοφιζομένου καὶ τὴν οἰκείαν τέχνην ἀποσεμνύνοντος, ἔφη τό, καινὸς οὑτοσὶ Παλαίφατος. ὁ δὲ καὶ

παροιμι-

παροιμιάζεται τοὺς πιθανολογοῦντας τὰ μὴ οἷά τε ὄντα προσοχὴν ἔχειν.

Idem in Odyss. λ.

Οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἱστορήσαντος, ὁ Σφίγξ γυνή τις ἦν εἰδεχθὴς περὶ τὸ Βοιωτίαν, λῃστρικὴ καὶ φονία, ὡς Παλαιφάτῳ δοκεῖ.

Suidas.

Παλαίφατος. Πάριος ἢ Πριηνεύς, γεγονὼς κατὰ Ἀρταξέρξην, ἀπίστων βιβλία ε΄. τινὲς δὲ ταῦτα εἰς τὸν Ἀθηναῖον ἀναφέρουσι, πλὴν καὶ οὗτος ἔγραψε.

Isaac. Tzetzes in Lycophronem.

Παλαίφατος δὲ ὁ Στοϊκὸς, ψυχρῶς μὲν, ὅμως δὲ ἀλληγορικῶς, ὀδόντας ἔχειν ἐλεφάντων τὸν Κάδμον λέγει, ἐλθόντας ἐξ Φοινίκης, καὶ τούτους διασπείραντα συμμαχίαν σχεῖν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ.

Joan. Tzetzes Chil. I. Hist. 20.

Ὁ δὲ σοφὸς Παλαίφατος, ἀνὴρ ἐκ Περιπάτου,
Ἀλληγορεῖ τεμμάχιον, ἢ μέρος τεμμαχίου, &c.

Idem Chil. II. Hist. XLVII.

Οἶμαι δὲ καὶ Παλαίφατος τοῦτο αὐτὸ διδάσκει,
Τὴν ἐκτομὴν τῆς Δήμητρος ὃ λέγει δὲ τοῦ ἄλσους,
Ἥνπερ ἡμεῖς εἰρήκειμεν πρᾶσιν κλημάτων εἶναι.

Ibid. Hist. LIII.

Τοῦτο τὸ ἀλληγόρημα, τέκνον ἐμὸν, μοὶ δοκεῖ.
Οἶμαι τοῦ Παλαιφάτου, δὲ τοῦ Στωϊκοῦ τυγχάνει.
Κάλλιστον ὂν, οὐχὶ σαθρόν.

Idem

Idem Chil. VII. Hist. XCIX.

Χρὴ κενταταύρους τὸ λοιπὸν, μηδὲ κενταύρους λέγειν,
Παλαιφάτῳ σοφωτάτῳ. τὰ Παλαιφάτου ταῦτα.

Apostolius Cent. II.

Ὁ δὲ Παλαίφατος περὶ Ἀμαλθείας οὕτω φησί.
Ὅτι Ἡρακλῆς ἀποδημῶν κατὰ Βοιωτίαν, &c.

Virgilius in Ciri.

Infamem tali merito rumore fuisse,
Docta Palæphatiâ testatur voce papyrus.

Hieronymus in Chronico Eusebiano ad annum DCXXX.

Secundùm quorum opinionem, hâc ætate Phrixus cum Hellâ sorore fugiens insidias novercales, visus est per mare vehi ab Ariete velleris aurei. Fuit autem ei navis parata fugienti, cujus insigne Aries erat. Porro Palæphatus affirmat, Arietem vocatum nutritorem ejus, per quem liberatus fuit.

Idem ad annum DCLXXV.

Pegasus equus velocissimus cujusdam mulieris fuit, sive, ut Palæphatus affirmat, Bellerophontis navis fuit.

Idem ad annum DCXCV.

Ea quæ de Spartis memorantur, quos Palæphatus scribit, quum proximarum essent regionum, adversùs Cadmum subitò extitisse, & propter repentinos, quasi de terrâ contractus, & ex omni parte confluctus, SPARTOS *vocatos, tunc gesta sunt.*

Idem ad annum DCCXXXVI.

Ea, quæ de Dædalo fabulæ feruntur, qui visus est

ſimulacra feciſſe moventia. Primus enim omnium pedes ſtatuarum à ſe invicem ſeparavit, aliis conjunctim eos fabricantibus. Palæphatus memorat. Nec non quomodo cum filio Icaro Minoëm navi fugerit, & propter inveſtigabilem fugam avolâſſe pennis æſtimatus ſit.

Idem ad annum DCCLVI.

Sphingam verò ſcribit Palæphatus uxorem Cadmi propter zelum Harmoniæ à viro recedentem contra Cadmum reſtitiſſe.

Idem ad annum DCCLXXII.

Bellum Lapitharum, & Centaurorum ſub hoc tempore: quos ſcribit Palæphatus (libro De Incredibilibus) nobiles fuiſſe equites Theſſalorum.

Idem ad annum DCCCXLIII.

Ea, quæ de Ulyſſe fabulæ ferunt, quomodo trieri Tyrrhenorum Scyllam fugerit ſpoliare hoſpites ſolitam. Scribit Palæphatus Incredibilium libro primo. Sirenas quoque fuiſſe meretrices, quæ deceperunt navigantes.

Oroſius Lib. I. Cap. XIII.

Sed Theſſalos Palæphatus in libro primo incredibilium prodit, ipſos à Lapithis creditos dictóſque fuiſſe Centauros, eò quòd diſcurrentes in bella equites, veluti unum corpus equorum & hominum viderentur.

DE

De Palæphatis,

Ex Libro Illustris Viri, GERARDI JOAN. VOSSII de Historicis Græcis, alterâ parte auctiore nunc propediem lucem visuro.

PAlæphatus, Grammaticus Ægyptius, vel juxta alios, Atheniensis, ἔγραψε ἱστορίας ἰδίας, Suidâ teste. Ex quo etiam edidisse cognoscimus, Ægyptiam philosophiam, & argumenta in Simonidem, & μυθικῶν librum unum, & λύσεις τῶν μυθικῶς εἰρημένων. Quorum postrema duo idem poterant volumen credi; nisi apertè distingueret Suidas. Præterea Troïca (quorum præter alios meminére Stephanus in Χαρμάται, & Suidas in Μακροκέφαλοι) à nonnullis grammatici hujus esse credebantur. Compluribus id opus libris constitisse, indicat, quòd Harpocration in Δυσαύλης laudet Palæphatum ἐν πρώτῳ Τρωϊκῶν; atque idem in Μακροκέφαλοι citet ἐν ἑβδόμῃ Τρωϊκῶν. Alii alterius esse existimârunt. Incerta eò res est; quia quatuor fuêre Palæphati. Unus erat poëta epicus Atheniensis: alter Parius, vel Prienensis: tertius historicus Abydenus: quartus Grammaticus iste Ægyptius, vel Atheniensis. Trium priorum ætas à Suidâ indicatur. Nam Atheniensem ἐποποιὸν supparem fuisse Phemonoæ aït, vel fortasse etiam antiquiorem. Parium vel Prienensem refert ad tempora Artaxerxis: Abydenum ad ætatem Alexandri Magni: quarti autem tempus ignoratur Ex quatuor istis primus in considerationem non venit hoc loco. Quod siquis nôsse volet, quæ carmine scripserit, adeat Suidam. De tertio autem, Abydeno nempe

historico, actum nobis, lib. I. cap. IX. Supersunt secundus quartúsque: quorum ille Parius, aut Prienensis; hic Ægyptius, vel Atheniensis fuisse dicitur à Suidâ. Priori tribuit quinque libros ἀπίστων; *sed addit, à quibusdam eos adscribi Palæphato Atheniensi: ac hunc quoque illud argumentum tractâsse. Verùm cùm postea refert, quæ scripserit Atheniensis Palæphatus, non nominat libros* ἀπίστων, *sed* λύσεις τῶν μυθικῶς εἰρημένων. *Exstat hodiéque Palæphati operis fragmentum; quo poëticæ fabulæ explicantur. Id Parii Palæphati arbitrantur Cælius Rhodiginus lib. XXX. Antiq. Lect. cap. XXXIV, & Lilius Gyraldus dial. II. historiæ Poët. Quam & sententiam ipsi primitus secuti fuimus; sed postea mutavimus. Movit Theo in Progymnasmatis capite* περὶ ἀνασκευῆς, καὶ κατασκευῆς: *ubi hunc in modum loquitur:* Παλαιφάτῳ τῷ περιπατητικῷ ἐστὶν ὅλον βιβλίον περὶ τῶν ἀπίστων ἐπιγεγραμμένον. *Ac similiter inscripsit autor librum, quem habemus. Siquidem illum eo pacto orditur:* τάδε περὶ ἀπίστων συγγέγραφα. *In Theonis autem verbis considerandum, quòd ἀπίστων scriptorem appellet Philosophum Peripateticum. Imò & Joannes Tzetzes, qui sæpiùs citat Palæphati* Μυθολογικά, *nunc eum vocat* φιλόσοφον Στωϊκόν, *ut Chil. IX Hist. CCLXXIII, nunc* ἄνδρα ἐκ περιπάτου, *ut Chil. X. Hist. XX. Quorum si alterutrum verum sit; diversus fuerit à Pario illo, sive Prienensi, qui sub Artaxerxe vixit. Nam Zeno, Stoïcæ sectæ conditor, demum floruit everso jam Persarum imperio ab Alexandro Magno; imò Rege hoc jam exstincto, & successoribus ejus inter se de imperio decertantibus. Nec Parius ille Peripateticus rectè dicatur; cùm appellatio ea conveniat nulli, qui Aristotele ipso antiquior sit. Sic igitur statuo, si Palæphatus, quem habemus, est unus ex illis Suidæ memoratis, esse illum incertæ ætatis, Ægyptium, sive Atheniensem; quem & ipsum* περὶ ἀπίστων *tractâsse, ibidem dicitur. Tantùm metuo, nè Suidas nobis duos confundat Palæphatos; quorum unus fuerit Ægyptius,*

ptius,

ptius, alter Atheniensis ; unus Grammaticus, alter Philosophus. Nam scriptor ille Suidæ vocatur Grammaticus ; Theoni Philosophus Peripateticus ; Tzetzæ nunc Peripateticus, nunc Stoïcus ; ut vidimus. Cùm autem Tzetzes sibi parùm constet ; & Theo longè sit antiquior : potiùs peripateticum fuisse censeo. Etsi Josephus Scaliger, in poëmate, quod Ciris inscribitur, Stoïcum & ipse nuncupet : nempe à Tzetze, ut puto, deceptus. Palæphati ejus libri περὶ ἀπίστων, de quo diximus, meminit quoque Virgilius, sive alius in Ciri :

Infamem tali meritò rumore fuisse,
Docta Palæphatiâ testatur voce papyrus.

Priorem sic versum rescripsi, Paullum Leopardum secutus, lib. 10 Miscel. cap. 24. Ubi in vulgatis perperam est meritorum more. Posteriori versu retineo scripturam vulgarem : licèt minimè me fugiat, non Georgium Fabricium modò, sed Josephum quoque Scaligerum, pro papyrus reponere Pachynus. Mentio ejus præterea est apud Probum in III Georgicôn ; Eusebium in Chronicis ad numerum IↃCCLVII, ubi de Tyndari libris, & alibi ; Orosium lib. I. cap. 13.

DE

DE

PALÆPATO

Clarissimi Viri

CORNELII TOLLII,

Eloquentiæ ac Græcæ Linguæ in Academiâ Gelricâ Professoris ordinarii, Nobilissimisque Curatoribus atque Academiæ à secretis.

QUousque diris impiârit fabulis
Orbem erudita Græculorum vanitas!
Miscens profanis sacra, mortales diis,
Rerúmque seriem sacrilego obnubens Chao.
Historia læsa plangit, Astréa ingemit,
Polus erubescit, mille criminum reus,
Natura monstris ipsa factitiis stupet.
Non hancce sapiens pertulit Palæphatus
Insaniámque, infamiámque sæculi;
Quin horridarum fictionum origines
Scrutatus accuratiore lumine,
Larvásque, personásque rebus detrahens,
Illuminavit aureâ noctem face,
Molestiarum sumptuúmque prodigus,
Dum cuncta haberet explicata, quæ brevi,
Sed erudito fidus exhibet libro.
Illustre Sidus Græciæ, Palæphate!
Quem te vocabo? Si vel Alciden, parùm

Is monſtra terris abſtulit, tu montibus.
Dicámne te Patulcium ?
Arcana veri delitentis intima.
At hoc Deorum munus immortalium
Incuriáque injuriáque temporum
Obliviosa penè nox deleverat.
Generoſus interceſſit ardor TOLLII,
Senémque doctum vendicavit à Styge,
Statuíque priſtino ac nitori reddidit,
Grajóque cultam pallio junxit togam.
Et ecce jam Palæphatus prodit novus,
Reductus in juventam, adinſtar Æſonis,
Non Theſſalâ herbâ, aut efficaci carmine,
Sed ingenî beatioris artibus,
Ad alta quævis, Dis ſecundis, editi.

JOAN. WITTEN.

In

In PALÆPHATUM à *Cornelio Tollio* recensitum, ac Notis illustratum

EPIGRAMMA.

FAbula quid veri mendaci cortice velet,
Utile quàm dulci misceat illa joco,
Quæsieris n nôsse Palæphat9 optim9 auctor
In non credendis delituisse fidem.
Sed qualem Graio, detersâ sorde, loquentem,
Sed qualem Latio puriùs ore vides.
Sed qualem artifici d duxit pollice solers
Tollius, & patriæ Flósque Venúsq; scholæ.
O quantum matura ætas cumulabit honoris,
Primævo tantum cui dat Apollo decus?
Cujus avi fausta instaurate Palæphate, Musis
Ipse ales gratum nomen in astra vehis.

Joannes Fredericus Gronovius.

De PALÆPHATO

CORNELIUS TOLLIUS.

EST PALÆPHATUS, veteri Græciâ dignus Scriptor; qui priscorum figmenta, non prout vulgò narrantur, sed ad Historiæ fidem accuratissimè resolvit. Quippe in quibusdam & argumentum ex ficto locatur, & per mendacia ipse relationis ordo pertexitur: at in aliis, quæ ultra res gestas allegoriam habent augustiorem, argumentum quidem fundatur veri soliditate, sed hæc ipsa veritas per quædam composita & ficta profertur. Alia autem ad divina & naturalia cognoscenda nobis inservi-

unt; alia informant ad vitam rectè instituendam. Primi exemplum generis est Saturni, Cœli, Junonis, cæterorúmque deorum fabula; quam eleganter libris de Naturâ Deorum explicat Tullius, ut & philosophorum Homerus, Plato, Zenon, Cleanthes, Chrysippus, Siculus Diodorus, & alii sexcenti. Cùm enim indignum putarent hominibus plebeiis communem proponi sapientiam, nè vel eam non æstimarent, vel absque ullo labore perciperent; alii fabulis, conjecturis alii, alii similitudinibus abditam, quasi obscuris rerum tenebris involverunt Scilicet, ut rectè Synesius in Calvitii encomio, τὸ μὲν ῥᾷστον καταγελάσεται ὁ δῆμος· δεῖται γὰρ τερατείας. *Ridet ac despicit plebs, quod facillimum intellectu: opus verò ei narratione prodigiosâ.* Fabulæ, quæ ad alteram Philosophiæ partem, in actione positam, pertinent, vel moraliter considerantur, vel politicè, vel œconomicè; cujus potissimùm generis sunt illæ Æsopicæ, elegantia fictionis, prædicante Macrobio, illustres.

illuſtres. Moralem dico, quæ non tantùm de carentibus ratione animalibus, ſed de plantis etiam, de membris, de corporibus, ſcripta eſt. Exemplum ejus apud Aphthonium adfertur de formicis, & cicadis, quæ adoleſcentes prudentiam docet, atque ad labores improbè tolerandos inflammat. Illa de ranis trabe ſuâ non contentis, & regem poſtea ſerpentem nactis, ad Politicam ſpectat, præbétque imaginem civium eorum, qui Principis alicujus benignitate & clementiâ abuſi, mox truculentiſſimæ alterius libidini mancipantur. Politicæ ſimul & Oeconomicæ adaptari poteſt fabula illa Menenii Agrippæ de indignantibus corporis humani membris, ſuâ curâ, ſuóque labore ac miniſterio, ventri omnia quæri; illum in medio quietum nihil aliud, niſi datis voluptatibus frui. Comparatio enim eſt, quàm inteſtina corporis ſeditio ſimilis ſit iræ plebis in patres, aut erga dominos ſervorum. In ſimilibus fabulis locum habet illud Quinctiliani:

Illæ quoque fabulæ, quæ etiamsi originem non ab Æsopo acceperunt, (nam videtur earum primus auctor Hesiodus) nomine tamen Æsopi maximè celebrantur, ducere animos solent præcipuè rusticorum & imperitorum qui & simpliciùs quæ ficta sunt audiunt & capti voluptate, facilè iis quibus delectantur, consentiunt. Neque alienum est, quod de ejusmodi fabularum genere scriptum reliquit Gellius secundo Noctium Atticarum: *Æsopus ille è Phrygia fabulator haut immeritò sapiens existimatus est, cùm quæ utilia monitu suasúque erant, non imperio è præcepit & censuit, ut Philosophis mos est: sed festivos delectabiléſque apologos commentus res salubriter ac prospicienter animadversas in mentes animósque hominum cum audiendi quadam illecebra induit.* Est & altera fabulæ species, quam rationalem dicimus, quâ hominem fingimus aliquid agentem, ut descendentem ad inferos Herculem, tot tantáque superantem monstra, Orphea lyræ sonitu tigres lenientem & leones, saxa testudine moventem

ventem Amphiona, cæteráque id genus, quæ partim ex opinione hominum. partim ex historiâ videntur promanâsse. Ex opinione hominum,ut de Hercule,de Theseo, quos tam ingentia opera perfecisse, ac propterea in deorum relatos numerum, omnino credebant. Ex historiâ, quæ nempe sic à poëtis postea immutata sunt, ut licèt è veris incredibilia facta fuerint, possint tamen ad veritatem facillimè redigi. Quemadmodum de Centauris ficta fabula, quòd primi Thessaliæ populi equos domuerint singulares. De Niobe in saxum commutatâ, quòd lapideam imaginem filiorum sepulchro dolore oppressa mater apposuerit. Quod si enim καλὸν τὸ ψεῦδος, ὅταν ὠφελῶν τοὺς λέγοντας, μηδὲν καταβλάπτῃ τοὺς ἀκούοντας. *pulcrum est mendacium, cùm auctori utile, & audienti non obest*, sicut apud Heliodorum suo aït Theagini Chariclia : quantò sanè præstabiliora sunt poëtarum mendacia, in quibus, ut Gorgiam dixisse auctor est Plutarchus, libro eo,

Quomodo à Junioribus audiendi sint poëtæ; ὅτε ἀπατήσας δικαιότερος τοῦ μὴ ἀπατήσαντος, καὶ ὁ ἀπατηθεὶς σοφώτερος τοῦ μὴ ἀπατηθέντος. *Qui fefellit, justior est, quàm qui non fefellit; & qui falsus est, sapientior, quàm qui falsus non est.* Neque putamus aliquem fore tam insulsum, ut omnes fictiones poëticas uno ordine habeat pro mendaciis; utpote quæ figuræ tantùm sermonis sint, a quæ ad veritatem ut plurimùm reducantur. *Cùm fictio nostra*, ut loquitur alibi Augustinus, *refertur ad aliquam significationem, non est mendacium, sed aliqua figura veritatis. Alioquin omnia quæ à sapientibus & sanctis viris, vel etiam ab ipso Domino, figuratè dicta sunt, mendacia deputabantur, quia secundùm usitatum intellectum non subsistit veritas in talibus dictis.* At sæpenumero improbandi mores hominum nostrorum, qui si reconditam aliquam fabellam ad Theologi Philosophíque lucernam examinaverint, gaudent sibi tanquam grande

quid

quid exequutis ; cùm interea apud plerosque cordatiorum nimiâ subtilitatis affectatione in fastidium adducantur. Commendavero illis quod in Arte monet Venusinus:

Ficta voluptatum caussâ sint proxima veris ;
Nec, quodcunque volet, poscat sibi fabula credi.

Dum verò in altissimâ fabularum sensa introspicere conantur, & quid sub illis contineatur aut moribus utile, aut religioni, aut naturæ arcanis, investigare curiosiùs, diligentiam produnt, sed obscuram. Qui autem de antiquorum figmentis historicam rationem reddidére, & cur quæque ità excogitata sint, caussas explicârunt, sunt inter priscos Melissus, Lamiscus Samius, Dorotheus, Euanthes, Euphorion, Damascius, Ponticus Heraclides, Silenus Chius, & quem jam novâ à me donatum Magnifico Vestro nomini inscripsimus, *PALÆPHATUS.*

LECTORI.

ΠΑΛΑΙΦΑΙΤΟΥ
ΠΕΡΙ
ΑΠΙΣΤΩΝ
ΙΣΤΟΡΙΩΝ.

PALÆPHATI
DE
INCREDIBILIBUS
HISTORIIS.

ΠΑΛΑΙΦΑΙΤΟΥ
ΠΕΡΙ
ΑΠΙΣΤΩΝ
ΙΣΤΟΡΙΩΝ.

ΤΑ΄δε περὶ ἀπίστων συγγέγραφα. τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν γὰρ πείθονται πᾶσι τοῖς λεγομένοις, ὡς ἀνομίλητοι σοφίας, καὶ ἐπιστήμης. οἱ δὲ πυκνότεροι τὴν φύσιν, καὶ πολυπράγμονες, ἀπιστοῦσι τὸ παράπαν, μηδὲν γίνεσθαι τούτων. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ γενέσθαι πάντα τὰ
* οἱ. λεγόμενα. * οὐ γὰρ ὄνομα μόνον ἐγένοντο, λόγος δὲ περὶ αὐτῶν οὐδεὶς ὑπῆρξεν. ἀλλὰ πρότερον τὰ ἔργα, εἶθ' οὕτως ὁ λόγος, ὁ περὶ αὐτῶν. ὅσα δὲ εἴδη καὶ μορφαί εἰσι λεγόμεναι, καὶ γενόμεναι πότε· † αἳ νῦν
† ἃ. οὐκ εἰσί, τὰ τοιαῦτα οὐκ ἐγένετο. εἰ γὰρ τότε, καὶ ἄλλοτε ἐγένετο, καὶ νῦν τε γίνεται, καὶ αὖθις ἔσται. ἀεὶ δὲ ἔγωγε ἐπαινῶ τοὺς συγγραφέας Μέλισσον, καὶ Λαμίσκον τὸν Σάμιον, ἐν ἀρχῇ λέγοντας, ἔστιν ἃ ἐγένετο, καὶ νῦν ἔσται. γενόμενα δέ τινα οἱ ποιηταὶ, καὶ λογογράφοι παρέτρεψαν εἰς τὸ ἀπιστότερον, καὶ θαυμασιώτερον, τοῦ θαυμάζειν ἕνεκε τοὺς ἀνθρώπους. ἐγὼ δὲ γινώσκω, ὅτι οὐ δύναται τὰ τοιαῦτα εἶναι, οἷα καὶ λέγεται. τοῦτο δὲ καὶ διείληφα, ὅτι εἰ μὴ ἐγένετο, οὐκ ἂν ἐλέγετο. ἀπελθὼν δὲ καὶ πλείστας χώρας, ἐπυνθανόμην ἐκ πρεσβυτέρων, ὡς ἀκούοιεν περὶ ἑκάστου αὐτῶν. Συγγράφω δὲ, ἃ ἐπυθόμην περὶ αὐτῶν. καὶ τὰ χωρία αὐτὸς εἶδον, ὡς ἔστιν ἕκαστον ἔχον. καὶ γέγραφα ταῦτα, οὐχ οἷα ἦν λεγόμενα, ἀλλ' αὐτὸς ἐπελθὼν, καὶ ἱστορήσας.

PALÆPHATI
DE
INCREDIBILIBUS HISTORIIS.

Æc de Incredibilibus conſcripſi. Hominum quidem hi fidem habent omnibus illis, quæ dicuntur, tanquam ab ſapientiâ ſcientiáque alieni. Alii verò naturâ ſapientientiores, & rerum ſcrutatores, omnino non credunt horum quidquam fieri. Mihi autem videtur, facta fuiſſe omnia, quæ narrantur. Si enim ſolo nomine contigiſſent, ſermo ſuper his exiſteret nullus. Sed primùm opera, deinde ſermo ejuſmodi, qualis eſt de iis. Cujuſmodi autem ſpecies, & formæ narrantur, fuerunt tum quoque. Quæ nunc non exſtant, eadem neque fuerunt. Si tunc enim, & alio tempore acciderunt; & jam fiunt, atque erunt deinceps. Ego verò ſemper laudo ſcriptores Meliſſum & Lamiſcum Samium, ſtatuentes, quæ in rerum primordio nata ſunt, etiam nunc fore. Facta autem quædam poëtæ, & fabulatores, ad incredibilia, & miranda magìs perverterunt. ejus ergô, ut homines obſtupeſcerent. Equidem ſentio, talia minimè eſſe poſſe, qualia circumferuntur. Hoc autem collegi, quòd ſi minùs facta eſſent, non item narrarentur. Ingreſſus verò & plurima loca, ex ſenioribus ſum ſuſcitatus, quomodo de unoquoque illorum inaudiviſſent. Conſcribo autem, quæ de iis intellexi. Et loca ipſe vidi, ut quiſque haberet; & conſignavi hæc, non qualia vulgò narrantur; ſed quemadmodum ipſe ingreſſus, omnia cognovi.

ΠΕΡΙ ΚΕΝΤΑΥΡΩΝ.

Κένταυροι ὡς θηρία ἐγένοντο, καὶ ἵππου μὲν εἶχον ὅλην τὴν ἰδέαν, πλὴν τῆς κεφαλῆς. εἴ τις οὖν πείθεται τοιοῦτον γενέσθαι θηρίον, ἀδυνάτοις πεπίστευκεν. οὔτε γὰρ ἡ φύσις σύμφωνος ἵππου καὶ ἀνδρὸς, οὔτε ἡ τροφὴ ὁμοία, οὔτε διὰ στόματος καὶ φάρυγγος ἀνθρωπείου δυνατὸν ἵππου τροφὴν διελθεῖν. εἰ δὲ τοιαύτη ἰδέα τότε ἦν, καὶ νῦν ὑπῆρχε. τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὧδε. Ἰξίονος βασιλέως ὄντος Θεσσαλίας, ἐν τῷ Πηλίῳ ὄρει ἀπηγριώθη ταύρων ἀγέλη, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὀρῶν ἄβατα ἐποίει. εἰς γὰρ τὰ οἰκούμενα κατιόντες οἱ ταῦροι, ἔσινον τὰ δένδρα, καὶ τοὺς καρποὺς, καὶ τὰ ὑποζύγια * διέφθειρον· ἐκήρυξεν οὖν ὁ Ἰξίων, ὡς εἴ τις οὖν ἐξέλοιτο τοὺς ταύρους, τούτῳ † δῴη χρήματα πάμπολλα. νεανίσκοι δέ τινες ἐκ τῆς ὑπωρείας ἐκ κώμης τινὸς καλουμένης Νεφέλης, ἐπινοοῦσιν ἵππους κέλητας διδάξαι· πρότερον γὰρ οὐκ ἠπίσταντο ἐφ' ἵππων ὀχεῖσθαι, ἀλλὰ μόνον ἅρμασιν ἐχρῶντο. οὕτω δὲ ἀναβαίνοντες τοὺς κέλητας, ἤλαυνον ἐφ' οὗ οἱ ταῦροι ἦσαν· καὶ ἐπεισβάλλοντες τῇ ἀγέλῃ, ἠκόντιζον. καὶ ὅτε μὲν ἐδιώκοντο ὑπὸ τῶν ταύρων, ἀπέφευγον οἱ νεανίαι· ποδωκέστεροι γὰρ ἦσαν οἱ ἵπποι. ὅτε δὲ ἔστησαν οἱ ταῦροι, ὑποστρέφοντες ἠκόντιζον. καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἀνεῖλον αὐτούς. καὶ τὸ μὲν ὄνομα ἐντεῦθεν ἔλαβον οἱ κένταυροι, ὅτι τοὺς ταύρους κατεκέντουν. οὐδὲν γὰρ πρόσεστι ταύρου τοῖς κενταύροις. ἀλλ' ἵππου καὶ ἀνδρὸς ἰδέα ἐστὶν ἀπὸ τοῦ ἔργου. λαβόντες γοῦν οἱ κένταυροι παρὰ Ἰξίονος χρήματα, καὶ γαυριῶντες ἐπὶ τῇ πράξει, καὶ τῷ πλούτῳ, ὑβρισταὶ ὑπῆρχον, καὶ ὑπερήφανοι, καὶ πολλὰ κακὰ εἰργάζοντο, καὶ δὴ καὶ αὐτοῦ Ἰξίονος, ὃς ᾤκει τὴν νῦν καλουμένην Λάρισαν πόλιν. οἱ δὲ

* συνέφθειραν.
† δώσειν.

τότε

DE CENTAURIS.

CEntauri feræ fuerunt, & ad equorum modum totam formam habuere, excepto capite. Si quis itaque persuasum habeat, ejusmodi bestiam fuisse, impossibilibus credidit. Neque enim natura equi, hominisque, inter se convenit; neque alimentum simile; neque per os, & guttur humanum, equi nutrimentum potest descendere. Si autem forma talis tum temporis exstitisset, etiam nunc superesset. At rei veritas ità se habet. Ixione Thessaliæ rege, in monte Pelio furore correptum est taurorum agmen, ac quidquid montium reliquum erat, inaccessum reddidit. Tauri enim in loca culta descendentes, arbores concutiebant, ac fructus, jumentis simul noxii. Proclamari itaque jussit Ixion, si quis hos tauros sustulisset, illi ingentem pecuniæ vim dandam. Juvenes autem quidem ex pede montis, & pago dicto Nephele, equos condocefacere celetes excogitârunt. Nescivere enim priùs equis vehi; sed curribus solùm utebantur. Ità quidem, celetes adscendentes, ferebantur in tauros, & factâ in gregem incursione, jaculis illum feriebant. Atque ubi insequerentur tauri, aufugêre juvenes: erant enim equi velociores. Tauris verò consistentibus, conversi denuo tela immittebant. Atque hoc pacto interemerunt illos; & nomen quidem exinde acceperunt Centauri, quòd tauros stimulis exagitâssent. Nihil enim equi Centauris inest; sed ab hoc opere figura equi, hominisque provenit. Accipientes itaque Centauri ab Ixione pecuniam, ob commissum facinus, & divitias, arroganter gloriantes, contumeliosi exstitere, & superbi, ac plurima mala perpetrârunt; etiam contra ipsum Ixionem, urbem nunc Larissam nuncupatam habitantem. Qui eâ tempe-

τότε τοῦτο τὸ χωρίον οἰκοῦντες, Λαπίθαι ἐκαλοῦντο. κεκλημένοι δὲ οἱ κένταυροι παρὰ τῶν Λαπίθων ἐπὶ θοίνην, μεθυσθέντες ἁρπάζουσι τὰς γυναῖκας αὐτῶν, καὶ ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τοὺς ἵππους αὐτὰς, ᾤχοντο φεύγοντες εἰς τὴν οἰκίαν, ὅθεν ὡρμῶντο. ἐπολέμουν οὖν τοῖς Λαπίθαις, καὶ καταβαίνοντες διὰ νυκτὸς εἰς τὰ πεδία, ἐνέδρας ἐποίουν. ἡμέρας δὲ γινομένης, ἁρπάζοντες ἀπέτρεχον ἐπὶ τὰ ὄρη. οὕτω δὲ ἀποτρεχομένων αὐτῶν, ἵππων οὐραὶ, καὶ ἀνθρώπων κεφαλαὶ μόνον ἐφαίνοντο. ξένην οὖν ὁρῶντες θέαν, ἔλεγον· οἱ κένταυροι ἡμᾶς κατατρέχοντες ἐκ Νεφέλης, πολλὰ κακὰ ἐργάζονται. ἀπὸ δὴ ταύτης τῆς ἰδέας τοῦ λόγου, ὁ μῦθος ἀπίστως ἐπλάσθη, ὡς ἐκ τῆς Νεφέλης ἵππος τε καὶ ἀνὴρ ἐγεννήθη ἐν τῷ ὄρει.

ΠΕΡΙ ΠΑΣΙΦΑΗΣ.

ΜΥθεύεται ὅτι ἠράσθη ταύρου νεμομένου, Δαίδαλον δὲ ποιῆσαι βοῦν ξυλίνην, καὶ ἐγκλεῖσαι τὴν Πασιφάην εἰς αὐτήν. οὕτω τε τὸν ταῦρον ἐπιβάντα, μιγῆναι τῇ γυναικί. τὴν δὲ κυῆσαι * παῖδα ἔχοντα μὲν σῶμα ἀνδρὸς, κεφαλὴν δὲ βοός. Ἐγὼ δὲ οὔ φημι τοῦτο γενέσθαι. πρῶτον μὲν γὰρ ἀδύνατον, ἐρασθῆναι ζῶον ἑτέρου. οὐ γὰρ δυνατὸν κύνα, καὶ πίθηκον, λύκον τε, καὶ ὕαιναν, ἀλλήλοις συμμιγῆναι, οὐδὲ βούβαλον ἐλάφῳ· ἑτερογενῆ γάρ εἰσι. ταῦρος δὲ οὐ δοκεῖ μοι βοῒ ξυλίνῃ ἀναμιχθῆναι. οὐκ ἂν δὲ ἠνέσχετο καὶ γυνὴ ταύρου ἐπιβαίνοντος· οὐδὲ φέρειν ἠδύνατο γυνὴ ἔμβρυον ἔχον γε κέρατα. τὸ δ' ἀληθὲς ἔχει οὕτως. Μίνωά φασι ἀλγοῦντα τὰ αἰδοῖα, θεραπευθῆναι ὑπὸ Κρίδος τοῦ Πανδίονος. κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν τῆς θεραπείας καιρὸν, ἠκολούθει τῷ Μίνωι νεανίας εὐειδὴς, ὀνόματι Ταῦρος. οὗ Πασιφάη ἔρωτι ἁλοῦσα, μίγνυται

* καὶ τέκειν.

ſtare regionem illam incolebant, Lapithæ vocabantur. Centauri autem ad convivium à Lapithis invitati, ubi vino incaluere, rapuerunt illorum mulieres; quibus in equos injectis, fugientes unde prodierant, domum ſe receperunt. Suſcepto igitur cum Lapithis bello, de nocte in loca plana procedentes, inſidias illis ſtruebant; & ſimulac illuxiſſet, montes repetebant populabundi. Sic verò illis abeuntibus, equorum caudæ, & virorum capita ſolùm apparuere; ac ſpectaculum videntes inuſitatum, dicere homines: Centauri ex Nephele proruentes, multis nos malis afficiunt. Ab hâc utique loquendi formâ, conficta incredibilis fabula eſt, quomodo ex Nephele, homo ſimul & equus, in monte eſſet progenitus.

DE PASIPHAE.

IN fabulis eſt, illam tauri paſcentis amore fuiſſe captam; Dædalum verò fabricâſſe bovem ligneam, eíque Paſiphaën incluſiſſe. Atque ità taurum inſcendentem mulieri ſe commiſcuiſſe; illam concepiſſe, & peperiſſe puerum, cui corpus quidem viri, caput verò bovis eſſet. Ego autem tale quidpiam minimè factum eſſe dico. Primùm quidem fieri non poteſt, ut animal diverſi generis aliud amet: neque enim poſſibile, canem cum ſimiâ, lupum cum hyænâ, vel cum cervo bubalum conſueſcere; quòd alterius ſunt generis. Taurus autem non videtur mihi cum ligneâ buculâ commiſceri potuiſſe: non enim tauri ruentis in Venerem pondus mulier toleráſſet; neque fœtum cornua habentem utero geſtare ſuſtinuiſſet. At veritas rei ità ſe habet: Minoa dicunt pudendis laborantem à Pandionis Cride ſanatum fuiſſe: quo curationis tempore, comitabatur illum juvenis quidam, egregiè formoſus, Taurus nomine; cujus amore correpta Paſiphaë, congredi-

γενέσθαι αὐτῷ, καὶ γεννᾷ παῖδα. Μίνως δ' ἐπιλογισάμενος τὸν χρόνον τῆς ἀλγηδόνος τῶν αἰδοίων, καὶ γνοὺς ὡς οὐκ ἔστιν ἐξ αὐτοῦ ὁ παῖς, διὰ τὸ μὴ συγκοιμᾶσθαι αὐτὸν τῇ Πασιφάῃ, ἔγνω ὡς ἐκ τοῦ Ταύρου ἐστὶ τὸ κυηθέν· ἀποκτεῖναι μὲν οὐκ ἤθελε τὸν παῖδα, διὰ τὸ δοκεῖν ἄδελφον εἶναι τῶν ἑαυτοῦ παίδων. ἀποπέμπει δὲ αὐτὸν εἰς ὄρος, ὡς ἐν θεράποντος μοίρᾳ ὑπάρχειν τοῖς ποιμέσιν. ὁ δὲ οὐχ' ὑπετάσσετο τοῖς βουκόλοις. πυθόμενος δὲ ὁ Μίνως τὰ κατ' αὐτὸν, ἐκέλευσεν αὐτὸν παρὰ τῶν πολιτῶν κρατηθῆναι· καὶ εἰ μὲν ἕποιτο, λελυμένον ἐλθεῖν, εἰ δὲ μὴ, δέσμιον. αἰσθόμενος δὲ ὁ νεανίας, ἀφίσταται εἰς τὰ ὄρη. καὶ ἁρπάζων βοσκήματα, οὕτω διέζη. Πέμψαντος δὲ Μίνωος καὶ ἕτερον ὄχλον πλείονα διὰ τὸ συλλαβεῖν αὐτόν· ὁ νεανίας ὄρυγμα ποιήσας βαθὺ, καθεῖρξεν ἑαυτὸν εἰς ἐκεῖνο. ἔνθα ὄντος τοῦ Ταύρου, εἴ ποτε παρὰ τοῦ Μίνωος ἐκρατήθη τὶς ἀδικῶν, πρὸς τὸν Ταῦρον ἐπέμπετο, ὡς ὁ Ταῦρος τιμωρήσαιτο. καὶ λαβὼν οὖν ποτε Μίνως τὸν Θησέα πολέμιον, ἐπὶ τὸν Ταῦρον ἀπέστειλεν, ὡς ἀποθανούμενον. γνοῦσα δὲ τοῦτο ἡ Ἀριάδνη, προαποπέμπει ξίφος εἰς τὴν εἱρκτὴν, δι' οὗ ὁ Θησεὺς ἀναιρεῖ τὸν Μινώταυρον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΚΤΑΙΩΝΟΣ.

ΦΑσὶν Ἀκταίωνα ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν καταβρωθῆναι. τοῦτο δὲ ἐστι ψευδές. κύων γὰρ τὸν δεσπότην καὶ μάλιστα φιλεῖ· ἄλλως τε, καὶ αἱ θηρευτικαὶ * πάντας ἀνθρώπους σαίνουσιν. ἔνιοι δὲ φασιν, ὅτι Ἄρτεμις αὐτοῦ μεταβαλούσης εἰς ἔλαφον, ἀνεῖλόν τινες. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, Ἄρτεμιν οὐ δύνασθαι, ὃ θέλει, ποιῆσαι. οὐ μέντοι δὲ ἀληθὲς, ἔλαφον ἐξ ἀνδρὸς γενέσθαι, ἢ ἐξ ἐλάφου ἄνδρα. τοὺς δὲ μύθους τούτους συνέθεσαν οἱ ποιηταὶ, ἵνα οἱ ἀκροώμενοι μὴ † ὑβρίζωσιν εἰς

* πᾶσι.

† ὑβρίζοι-ν.

τὸ

tur cum ipso, & puerum parit. Minos verò supputans tempus, quo ex verendis laboraverat, atque intelligens non ex se progenitum filium, quòd cum Pasiphaë non coïvisset, cognovit ex Tauro esse natum, & interficere quidem noluit puerum, quia suorum liberorum frater esse putaretur. Ipsum verò in montem ablegat, ut famuli v ce subesset pastoribus. Sed morem gerere bubulcis noluit. Hæc ubi Minos super illo rescivisset, à civibus jussit comprehendi; & si sponte sequeretur, solutum advenire; sin minùs, vinctum. Ista postquam animadvertisset juvenis, secessit in montes, & rapiendo pecudes, vitam sustinuit. Mittente verò Minoë aliam turbam copiosiorem ad capiendum eum; adolescens factâ se fossâ continuit: in quâ dum esset Taurus, si quis facinorosus à Minoë comprehenderetur, ad Taurum mittebatur puniendus. Cúmque aliquando Thesea hostem Minos cepisset, ad Taurum, tanquam moriturum, ablegavit. Quod intelligens Ariadne, gladium in carcerem præmisit, quo Minotaurum Theseus intermit.

DE ACTÆONE.

DIcunt à propriis canibus Actæona devoratum. Id verò falsum est: canis siquidem dominum quàm maximè amat, præsertim venatici, qui omnibus adblandiuntur. Alii ferunt, ipsum, priùs in cervum à Diana commutatum, à canibus dilaniatum esse. Meâ verò sententiâ, non, quod vult, potest Diana; neque vero simile est cervum ex homine factum fuisse, vel ex cervo hominem. Fabulas autem hujusmodi contexuerunt poëtæ, ut, qui illas audiunt, non adficerent contumeliâ divinum Numen.

τὸ θεῖον. τὸ δὲ ἀληθὲς οὕτως ἔχει. Ἀκταίων ἄνθρωπος ἦν τὸ γένος * Ἀρκάδιος, φιλοκύνηγος. οὗτος ἔτρεφε κύνας πολλάς, καὶ ἐθήρευεν ἐν τοῖς ὄρεσι. τῶν δὲ ἀγαθῶν πραγμάτων ἠμέλει. οἱ γὰρ τότε ἄνθρωποι αὐτουργοὶ πάντες ἦσαν· οἰκέτας δὲ εἶχον οὐδ' ὅλως, ἀλλ' † αὐτοὶ ἐγεώργουν. καὶ οὗτος ἦν πλουσιώτατος, ὃς ἐγεώργει, καὶ ἐργατικώτατος ὑπῆρχε. τὸ δὲ Ἀκταίωνι, ἀμελοῦντι τῶν οἰκείων, μᾶλλον δὲ κυνηγετοῦντι, διεφθάρη ὁ βίος. ὅτε δὲ οὐκέτι εἶχεν οὐδέν, ἔλεγον αὐτῷ οἱ ἄνθρωποι· δειλὲ Ἀκταίων, ὃς ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν κατεβρώθης. ἐπείπερ καὶ νῦν πορνοβόσκων δυστυχήσεις εἰώθασι λέγειν, ὅτι ὑπὸ τῶν πορνῶν κατεβρώθη. τοιοῦτον καὶ περὶ τὸν Ἀκταίωνα γέγονεν.

* Ἀρκάς.
† ἑαυτοῖς.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ ἵππων Διομήδους.

Περὶ τῶν Διομήδους ἵππων φασὶν, ὅτι ἀνθρώπους κατήσθιον. τοῦτο δὲ γελοῖον. τὸ γὰρ ζῶον τοῦτο κριθῇ καὶ χόρτῳ ἥδεται μᾶλλον, ἢ κρέασιν ἀνθρωπίνοις. ἡ δὲ ἀλήθεια ἥδε. τῶν παλαιῶν ἀνθρώπων ὄντων αὐτουργῶν, καὶ τροφὴν καὶ περιουσίαν πλείστην κεκτημένων, ἅτε τὴν γῆν ἐργαζομένων· ἱπποτροφεῖν τε ἐπελάβετο, καὶ μέχρι τούτου ἵπποις ἥδετο, ἕως οὗ τὰ αὑτοῦ ἀπώλεσε, καὶ πάντα πωλῶν κατηνάλωσεν εἰς τὴν τῶν ἵππων τροφήν. οἱ οὖν φίλοι τοὺς ἵππους ἀνδροφάγους ὠνόμασαν· οὗ γενομένου προήχθη ὁ μῦθος.

ΠΕΡΙ

Numen. Sed veritas hæc est: Actæon vir erat genere Arcadius, canum amator, & venationis; indéque semper multos alens, atque in montibus venationi deditus, rem interea domesticam prorsus neglgiebat. Quippe tum temporis pro se homines opus peragere, servos omnino non habere, sed ipsi agriculturæ operam dare; atque ille quidem ditissimus haberi, qui agrum coleret, & audiret laboriosissimus. Actæoni verò nihil curanti res domesticas, sed venationibus magis intento, facultas vivendi defecit. At cùm jam nihil esset ipsi reliquum, dicebant passim: Miser Actæon, qui à propriis canibus es comestus. Haud aliter, ac lenonem infelicem solent vocare, quòd à meretricibus consumptus sit. Ac tale quid obvenit Actæoni.

DE HOMINIVORIS EQUIS *DIOMEDIS.*

NArrant hominibus pastos fuisse equos Diomedis. Sed illud perquam ridiculum: Animal enim hujusmodi hordeo, & fœno magis delectatur, quàm humanis carnibus. Ità autem se habet veritas: Cùm antiqui illi omnes essent operarii, & victu, cæterísque id genus opibus abundarent, ut qui terram ipsi colerent; equos cœpit alere Diomedes, quibus tantisper gaudebat, donec omnia perdidit, & divendita in equorum alimentum consumpsit. Amici proinde equos appellabant hominivoros. Atque hinc fabula originem duxit.

ΠΕΡΙ ΩΡΙΩΝΟΣ.

Διὸς, Ποσειδῶνος, καὶ Ἑρμοῦ παῖς. Υἱεὺς Ποσειδῶνος, καὶ Ἀλκυόνης, μιᾶς τῶν Ἄτλαντος θυγατέρων, ᾤκει μὲν ἐν Τανάγρᾳ τῆς Βοιωτίας. φιλοξενώτατος δὲ, ὑπεδέξατό ποτε τοὺς θεούς. Ζεὺς δὲ, καὶ Ποσειδῶν, καὶ Ἑρμῆς ἐπιξενωθέντες αὐτῷ, καὶ φιλοφροσύνην ὑποδεξάμενοι, παρῄνεσαν αἰτεῖν, ὅ, τι ἂν βούλοιτο. ὁ δὲ ἄτεκνος ὢν, ᾐτήσατο παῖδα. λαβόντες δὲ οἱ θεοὶ τὴν τοῦ ἱερουργηθέντος αὐτοῖς βοὸς βύρσαν, ἀπεσπέρμηναν εἰς αὐτήν· καὶ ἐκέλευσαν κρύψαι κατὰ γῆν, καὶ μετὰ δέκα μῆνας ἀνελέσθαι. ὧν διελθόντων, γίνεται ὁ Οὐρίων οὕτως ὀνομασθεὶς, διὰ τὸ οὐρῆσαι ὥσπερ τοὺς θεούς· ἔπειτα κατ' εὐφημισμὸν, Ὠρίων. συγκυνηγῶν δὲ παρὰ Ἀρτέμιδι, ἐπεχείρησεν αὐτὴν βιάσασθαι. ὀργισθεῖσα δὲ ἡ θεὸς, ἀνέδωκεν ἐκ τῆς γῆς σκορπίον, ὃς αὐτὸν πλήξας κατὰ τὸν ἀστράγαλον, ἀπέκτεινε. Ζεὺς δὲ συμπαθήσας, κατηστέρωσεν αὐτόν.

Περὶ ΤΩΝ ΣΠΑΡΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ.

Λέγεται ὡς ὁ Κάδμος, ὥς φασιν, ἀποκτείνας τὸν ἐν Λέρνῃ δράκοντα, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκλεξάμενος, ἔσπειρεν ἐν τῇ ἰδίᾳ γῇ· ἔπειτα ἐξεφύησαν * ἄνδρες τε καὶ ὅπλα. εἰ δὲ αὐτὸ ἦν ἀληθὲς, οὐδεὶς ἂν τῶν ἀνθρώπων ἔσπειρεν ἄλλο τι, ἢ ὀδόντας † δρακόντων. τὸ δὲ ἀληθὲς οὕτως ἔχει. Κάδμος τὸ γένος ἦν Φοίνιξ. ἀφίκετο εἰς Θήβας, πρὸς τὸν ἀδελφὸν Φοίνικα, ἁμιλληθησόμενος περὶ τῆς βασιλείας, ἔχων ἄλλα τε πολλὰ, ὅσα βασιλεὺς, ἀλλὰ δὴ καὶ ὀδόντας ἐλεφάντων. ἦν δὲ ὁ βασιλεὺς τῶν Θηβῶν Δράκων, Ἄρεως παῖς, ὃν ὁ Κάδμος ἀποκτείνας, ἐβασίλευσεν. οἱ δὲ φίλοι τοῦ Δράκοντος ἐπολέμουν

* ἄνδρες ὁπλῖται.
† ὀφέων.

DE ORIONE.

JOvis, Neptuni,& Mercurii filius. Hyrieus Neptuni & Alcyones, unius ex Atlantis filiabus, Tanagre habitabat, civitate Bœotiæ; & cùm esset hospitalissimus, Deos aliquando ædibus excepit. Hospitio verò conjuncti, ejúsque benignitatem suscipientes Jupiter, Neptunus, & Mercurius, adhortati sunt, quicquid vellet, peteret. Ille verò prolis exsors, filium rogavit. Accepto autem immolati bovis corio, semen in illud Dii effudere; ídque sub terrâ jusserunt abscondi, & decimum post mensem rursum eximi. Quibus elapsis,natus est Ourion, ità dictus ab injecto, velut semine, deorum lotio; deinde, boni ominis gratia, Orion. Venatione autem cum Dianâ sese exercens, vim illi conatus est inferre: sed irata dea, produxit è terrâ scorpionem, qui illum, percusso talo, interemit. At commiseratus Jupiter inter sidera Orionem collocavit.

DE SEMINATIS GIGANTIBUS.

CAdmum ferunt, cùm occidisset in Lernâ draconem, exemptos indè dentes in propriâ terrâ seminâsse; atque postea natos hinc esse viros armatos. Illud autem si verùm esset, nullus quidem hominum aliud consevit, quàm draconum dentes. At rei veritas sic se habet: Cadmus genere Phœnix, habens cùm alia multa, qualia solet rex, tum quoque dentes elephantum; Thebas iter moliebatur, cum fratre Phœnice de regno certaturus. Erat verò Thebarum rex Dracon, Martis filius; quo interfecto,regnum Cadmus occupavit. Bellum autem cum-

λέμων αὐτῷ. ἀνέστησαν δὲ κατὰ Κάδμον καὶ οἱ παῖδες τοῦ Δράκοντος. ἐπεὶ οὖν καὶ οἱ φίλοι καὶ οἱ παῖδες ἥττους ἐγένοντο, ἁρπάσαντες τὰ χρήματα τοῦ Κάδμου, καὶ τοὺς ἐλεφαντίνους ὀδόντας, ἔφυγον ὅθεν ὡρμῶντο· ἄλλοι δὲ ἀλλαχῆ διεσπάρησαν, οἱ μὲν εἰς τὴν Ἀττικὴν, οἱ δὲ εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἄλλοι δὲ εἰς Φωκίδα, ἕτεροι δὲ εἰς Λοκρίδα. ἀφ' ὧν χωρῶν ἐρχόμενοι, ἐπολέμουν τοῖς Θηβαίοις, καὶ ἦσαν ἀγαθοὶ πολεμισταί. ἐπεὶ οὖν τοὺς ἐλεφαντίνους ὀδόντας, οὓς εἶχεν ὁ Κάδμος, ἁρπάσαντες ἔφυγον, ἔλεγον οἱ * Θηβαῖοι, ὅτι τοιαῦτα δεινὰ ὁ Κάδμος ἐπήγαγεν ἡμῖν, ἀποκτείνας τὸν Δράκοντα· ἐκ τῶν ἐκείνου ὀδόντων πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ἄνδρες σπαρτοὶ πολεμοῦσιν ἡμῖν. τούτου δὴ τοιούτου συμβάντος, ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

* πολῖται.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

Περὶ τῆς Καδμείας Σφιγγὸς, λέγουσιν ὡς θηρίον ἐγένετο, σῶμα μὲν ἔχον ὡς κυνὸς, κεφαλὴν δὲ καὶ πρόσωπον κόρης, πτέρυγας ὄρνιθος, φωνὴν δὲ ἀνθρώπου. καθεζομένη δὲ ἐπὶ † Σφιγγίου ὄρους, αἴνιγμά τι τῶν πολιτῶν ἑκάστῳ " ἔλεγε, καὶ τὸν μὴ εὑρόντα ἀνῄρει. εὑρόντος δὲ τοῦ Οἰδίποδος τὸ αἴνιγμα, ῥίψασα ἑαυτὴν ἀνεῖλεν. ἔστι δὲ ἄπιστος, καὶ ἀδύνατος ὁ λόγος· οὔτε γὰρ ἰδέα τοιαύτη δύναται γενέσθαι. Τό τε τοὺς τὰ αἰνίγματα μὴ διαλύοντας, ὑπ' αὐτῆς ἀποκτείνεσθαι, παιδαριῶδες. Τό, τε τοὺς Καδμείους μὴ κατατοξεῦσαι τὸ θηρίον· ἀλλὰ παρορᾶν τοὺς πολίτας, ὡς πολεμίους, κατεσθιομένους, μάταιον. ἔχει οὖν ἡ ἀλήθεια ὧδε. Κάδμος ἔχων γυναῖκα Ἀμαζονίδα, ᾗ ὄνομα Σφίγξ, ἦλθεν εἰς Θήβας, καὶ ἀποκτείνας τὸν Δράκοντα, τὴν τούτου βασιλείαν παρέλαβε· μετὰ δὲ καὶ τὴν ἀδελφὴν Δράκοντος, ᾗ ὄνομα Ἁρμονία. αἰσθομένη δὲ ἡ Σφίγξ ὅτι καὶ ἄλλην " ἔγημε, πείσασα τοὺς πολλοὺς τῶν πολιτῶν συναπαίρειν αὐτῇ, καὶ τῶν χρημάτων τὰ πλεῖστα ἁρπάσασα, καὶ τὸν ποδώκην κύνα, ὃν ἦκε Κάδμος ἄγων, λαβοῦσα, μετὰ τούτων

† Σφικίου.
" ᾔδει.
" ἐπέγημε.

ἀπῆρεν

cum ipso gessere Draconis amici, & filii quoque ejus insurrexere in Cadmum: qui cùm inferiores essent, direptis Cadmi opibus, & dentibus elephantinis, domum se receperunt; alii aliò dispersi sunt; hi quidem in Atticam, illi in Peloponnesum; in Phocida alii, alii in Locridem. Quibus è locis prodeuntes, bellum inferebant Thebanis, & graves erant præliatores. Postquam verò rapientes, quos habebat Cadmus, elephantinos dentes, effugissent, dicere Thebani; mala hæc sibi Cadmum intulisse, interfecto Dracone; cujus ex dentibus disseminati viri multi, & boni, bellum secum gererent. Hæc cùm sic accidissent, fabula conficta est.

DE SPHINGE.

SPhingem Cadmeam animal fuisse perhibent, cui corpus quidem esset canis, caput verò & vultus puellæ, volucris alæ, & humana vox. Sphingium autem montem tenens, ænigma aliquod proposuit civium unicuique, & solvere nescientem interimebat: at scrupum discutiente Oedipode, præceps facta sibi ipsi mortem intulit. Sermo hic incredibilis est, quíque fieri non potuit; neq, enim forma talis unquam nata; atque eos, qui ænigmata explicare non poterant, fuisse ab eâ interfectos, puerile est; & Cadmeos feram jaculis non confixisse. Sed malè cives, tanquam hostes, vidisse comestos, stultum. Veritas itaque hæc est: Cadmus uxorem habens Amazonida, cui nomen Sphinx, Thebas concessit, & Dracone interempto regnum hujus occupavit, & postea sororem Draconis Harmoniam. Cùm itaque rescivisset Sphinx, etiam aliam duxisse uxorem; adductis ad obsequium civium plurimis, magnâ opum vi subductâ, ac celere illo cane, quem continuò secum habebat Cadmus, his omnibus instructa,

abiit

ἀπῆρεν εἰς τὸ λεγόμενον ὄρος Σφίγγιον, καὶ ἐντεῦθεν ἐπολέμει τῷ Κάδμῳ· ἐνέδρας δὲ ποιουμένη καθ' ἑκάστην ὥραν ἀνήρει. καλοῦσι δὲ οἱ * Θηβαῖοι τὴν ἐνέδραν, αἴνιγμα. ἐθρύλλουν δὲ οἱ πολῖται λέγοντες. Σφίγξ ἡμᾶς ἡ Ἀργεία, αἴνιγμά τι λέγουσα, διαρπάζει. ἐξευρεῖν δὲ τὸ αἴνιγμα οὐδεὶς δύναται. κηρύττει δὲ ὁ Κάδμος, τῷ ἀποκτενοῦντι τὴν Σφίγγα δώσειν χρήματα πολλά. ἐλθὼν οὖν ὁ Οἰδίπους, ἀνὴρ Κορίνθιος, τά τε πολεμικὰ ἀγαθὸς, ἔχων ἵππον ποδώκην, καί τινας λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τῶν Καδμείων, νυκτὸς ἀνιὼν ἐπὶ τὸ ὄρος, ἀπέκτεινε τὴν Σφίγγα. τούτων οὕτως συμβάντων, ὁ μῦθος ἐπιτηδεύθη.

* Καδμεῖοι.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΛΩΠΕΚΟΣ.

Φασὶ περὶ τῆς Τελμησίας ἀλώπεκος, ὡς ἁρπάζουσα τοὺς Καδμείους κατήσθιεν. ἔστι δὲ εὔηθες· οὐ γὰρ ἄλλο τι ζῶον, ὃ δύναται ἁρπάσαι ἄνθρωπον, καὶ φέρειν, χερσαῖον ὄν. ἀλώπηξ δὲ, μικρόν ἐστι ζῶον, καὶ ἀσθενές. ἐγένετο δέ τι τοιοῦτον· ἀνὴρ Θηβαῖος καλὸς, κἀγαθὸς, ἐκαλεῖτο Ἀλώπηξ. ὃς ἦν πανοῦργος· οὗτος συνέσει πάντας ἀνθρώπους ἐνίκα. δεδιὼς δὲ ὁ βασιλεὺς, μὴ ἐπιβουλεύσῃ αὐτῷ, ἐξελαύνει αὐτὸν ἐκ τῆς πόλεως. συναγαγὼν γὰρ † ἐκεῖ πολλὴν στρατὸν, καὶ ἄλλους μισθοφόρους, τὸν καλούμενον λόφον Τελμήσιον κατέλαβεν. ὅθεν ἐκπηδῶν, ἐσύλα τοὺς Θηβαίους. ἔλεγον γὰρ οἱ ἄνθρωποι, Ἀλώπηξ ἡμᾶς καταβρέχων ὑποχωρεῖ. ἀφικνεῖται δὲ ἀνὴρ Κέφαλος ὀνόματι, τὸ γένος Ἀθηναῖος, πολλὴν ἔχων στρατὸν, ἐπίκουρος τοῖς Θηβαίοις. οὗτος τόν τε Ἀλώπεκα ἀπέκτεινε, καὶ τὸν στρατὸν ἐξήλασεν ἐκ τοῦ τόπου.

† ἐκεῖνος.

abiit in montem Sphingium, unde bello Cadmum adorta est, & factis quotidie insidiis, Thebanorum multos oppressit. Vocare autem insidias illi solent ænigmata : ac proinde sermonibus hæc divulgabant, dicentes ; Argiva Sphinx, ænigma aliquod proponens, dilacerat nos ; neque illud solvere quisquam potest. Enunciari autem præconio jussit Cadmus, multam se daturum pecuniam Sphingem occisuro. Adveniens igitur vir Corinthius Oedipus, bellicis rebus inclytus, atque equum secum habens velocem, & Cadmeorum aliquos, Sphingem, noctu montem petens, confôdit. Quibus ità gestis, commodè instituta fabula est

DE VULPE.

VUlpem, utì ferunt, Telmesiam abreptos Cadmeos devorâsse, est sanè stolidum ; cùm nullum sit animal terrestre, quod rapere hominem possit, & ferre : vulpes autem parva bestia est, & imbecillis. At verò tale quid factum est. Erat inter Thebanos vir formâ, præstans, ac bonus, Vulpes nomine, qui versutus planè, omnes ingenio exsuperabat. Veritus autem rex, nè quid adversùm se moliretur, civitate illum ejecit. At is conflato grandi exercitu, & mercenariis aliis, collem occupavit Telmesium ; unde prosiliens Thebanos deprædabatur. Dixere verò homines, Vulpem ad se excursiones facere, & retro cedere. Cephalus postea Atheniensis cum grandi exercitu auxilio venit Thebanis ; qui & Vulpem interfecit, ejúsque exercitum loco expulit.

ἀπῆρεν εἰς τὸ λεγόμενον ὄρος Σφίγγιον, καὶ ἐντεῦθεν ἐπολέμει τῷ Κάδμῳ· ἐνέδρας δὲ ποιουμένη καθ' ἑκάστην ὥραν ἀνῄρει. καλοῦσι δὲ οἱ * Θηβαῖοι τὴν ἐνέδραν, αἴνιγμα. ἐθρύλλουν δὲ οἱ πολῖται λέγοντες. Σφίγξ ἡμᾶς ἡ Ἀργεία, αἴνιγμά τι λέγουσα, διαρπάζει. ἐξαιρεῖν δὲ τὸ αἴνιγμα οὐδεὶς δύναται. κηρύττει δὲ ὁ Κάδμος, τῷ ἀποκτενοῦντι τὴν Σφίγγα δώσειν χρήματα πολλά. ἐλθὼν οὖν ὁ Οἰδίπους, ἀνὴρ Κορίνθιος, τά τε πολεμικὰ ἀγαθὸς, ἔχων ἵππον ποδώκην, καὶ τινας λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τῶν Καδμείων, νυκτὸς ἀπιὼν ἐπὶ τὸ ὄρος, ἀπέκτεινε τὴν Σφίγγα. τούτων οὕτως συμβάντων, ὁ μῦθος ἐπιτηδεύθη.

* Καδμεῖοι.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΛΩΠΕΚΟΣ.

Φασὶ περὶ τῆς Τελμησίας ἀλώπεκος, ὡς ἁρπάζουσα τοὺς Καδμείους κατήσθιεν. ἔστι δὲ εὔηθες· οὐ γὰρ ἄλλο τι ζῶον, ὃ δύναται ἁρπάσαι ἄνθρωπον, καὶ φέρειν, χερσαῖον ὄν. ἀλώπηξ δὲ, μικρόν ἐστι ζῶον, καὶ ἀσθενές. ἐγένετο δέ τι τοιοῦτον· ἀνὴρ Θηβαῖος καλὸς, κἀγαθὸς, ἐκαλεῖτο Ἀλώπηξ. ὃς ἦν πανοῦργος· διὰ τοῦτο συνέσει πάντας ἀνθρώπους ἐνίκα. δεδιὼς δὲ ὁ βασιλεὺς, μὴ ἐπιβουλεύσῃ αὐτῷ, ἐξελαύνει αὐτὸν ἐκ τῆς πόλεως. συναγαγὼν δὲ † ἐκεῖ πολὺν στρατὸν, καὶ ἄλλους μισθοφόρους, τὸν καλούμενον λόφον Τελμήσιον κατέλαβεν. ὅθεν ἐκπηδῶν, ἐσύλα τοὺς Θηβαίους. ἔλεγον δὲ οἱ ἄνθρωποι, Ἀλώπηξ ἡμᾶς κατατρέχων ὑποχωρεῖ. ἀφικνεῖται δὲ ἀνὴρ Κέφαλος ὀνόματι, τὸ γένος Ἀθηναῖος, πολὺν ἔχων στρατὸν, ἐπίκουρος τοῖς Θηβαίοις. διὰ τοῦτο τόν τε Ἀλώπεκα ἀπέκτεινε, καὶ τὸν στρατὸν ἐξήλασεν ἐκ τοῦ τόπου.

† ἐκεῖνος.

abiit in montem Sphingium, unde bello Cadmum adorta est, & factis quotidie insidiis, Thebanorum multos oppressit. Vocare autem insidias illi solent ænigmata: ac proinde sermonibus hæc divulgabant, dicentes; Argiva Sphinx, ænigma aliquod proponens, dilacerat nos; neque illud solvere quisquam potest. Enunciari autem præconio jussit Cadmus, multam se daturum pecuniam Sphingem occisuro. Adveniens igitur vir Corinthius Oedipus, bellicis rebus inclytus, atque equum secum habens velocem, & Cadmeorum aliquos, Sphingem, noctu montem petens, confodit. Quibus ità gestis, commodè instituta fabula est

DE VULPE.

Vulpem, utì ferunt, Telmesiam abreptos Cadmeos devorâsse, est sanè stolidum; cùm nullum sit animal terrestre, quod rapere hominem possit, & ferre: vulpes autem parva bestia est, & imbecillis. At verò tale quid factum est. Erat inter Thebanos vir formâ, præstans, ac bonus, Vulpes nomine, qui versutus planè, omnes ingenio exsuperabat. Veritus autem rex, nè quid adversùm se moliretur, civitate illum ejecit. At is conflato grandi exercitu, & mercenariis aliis, collem occupavit Telmesium; unde prosiliens Thebanos deprædabatur. Dixere verò homines, Vulpem ad se excursiones facere, & retro cedere. Cephalus posteà Atheniensis cum grandi exercitu auxilio venit Thebanis; qui & Vulpem interfecit, ejúsque exercitum loco expulit.

ΠΕΡΙ ΝΙΟΒΗΣ.

* γυνή. Φασὶν ὡς * Νιόβη ζῶσα, λίθος ἐγένετο ἐπὶ τῷ τύμβῳ τῶν παίδων· ὅστις δὲ πείθεται ἐκ λίθου γενέσθαι ἄνθρωπον, ἢ ἐξ ἀνθρώπων λίθον, εὐήθης ἐστί. τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὧδε. Νιόβη ἀποθανόντων τῶν ἑαυτῆς παίδων, ποιήσασα ἑαυτῇ εἰκόνα λιθίνην, ἔστησεν ἐπὶ τῷ τύμβῳ τῶν παίδων. καὶ ἡμεῖς ἐθεασάμεθα αὐτὴν, οἷα καὶ λέγεται.

ΠΕΡΙ ΛΥΓΚΕΩΣ.

* ψευδές. Λυγκέα λέγουσιν, ὡς τὰ ὑπὸ γῆν ἑώρα. τοῦτο δὲ ψεῦδος· τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὧδε. * Λυγκεὺς πρῶτος ἤρξατο μεταλλεύειν χαλκὸν, καὶ ἄργυρον, καὶ τὰ λοιπά· ἐν δὲ τῇ μεταλλεύσει λύχνους μεταφέρων ὑπὸ τὴν γῆν, τοὺς μὲν κατέλιπεν † ἐκεῖσε, αὐτὸς δὲ ἀνέφερε τὸν χαλκὸν, καὶ τὸν σίδηρον. ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι Λυγκεὺς καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ὁρᾷ. καὶ καταδύων, ἀργύρειον περιφέρει.

† ἐπὶ τοῦ τόπου.

ΠΕΡΙ ΚΑΙΝΕΩΣ.

Καινέα φασὶν, ὅτι ἄτρωτος ἦν. ὅς δ' ὑπολαμβάνει ἄτρωτον ἀπὸ σιδήρου ἄνθρωπον, εὐήθης ἐστίν. * ἀνήρ. ἡ δὲ ἀλήθεια ἔχει οὕτως. * Καινεὺς ἦν Θετταλὸς τῷ γένει, ἀγαθὸς τὰ πολεμικὰ, καὶ ἐπιστήμων τοῦ μάχεσθαι. γενόμενος δὲ ἐν πολλαῖς μάχαις, οὐδέποτε ἐτρώθη· ὅτι Λαπίθαις συμμαχῶν, πρὸς † τοὺς Κενταύρους ἀπέθανεν, ἀλλὰ συλλαβόντες αὐτὸν μόνον, κατέχωσαν, καὶ οὕτως ἐτελεύτησεν. ἔλεγον οὖν οἱ Λαπίθαι, ἀνελόμενοι τὸν νεκρὸν αὐτοῦ, καὶ εὑρόντες μὴ τετρωμένον τὸ σῶμα, Καινεὺς τόν γε ἄλλον βίον ἄτρωτος ἦν, καὶ ἀπέθανεν ἄτρωτος.

† τοὺς Κενταύρους

ΠΕΡΙ

DE NIOBE.

NIoben memorant dum viveret, ad filiorum tumulum in lapidem conversam esse. Qui verò credit hominem ex lapide, aut vicissim lapidem ex hominibus posse fieri, næ ille insulsus est. At rei veritas hæc: Niobe, fato ereptis liberis, statuam sibi lapideam confici jussit, & filiorum sepulcro imponi; quam nos ipsimet vidimus talem, qualis etiam esse narratur.

DE LYNCEO.

LYnceum illa, quæ sub terrâ sunt, visu penetrâsse, falsum omnino arbitror. Ipsa autem veritas sic habet: Primus hic æs, argentum, & reliqua metalla inquirere occœpit, ínque eâ indagatione lucernas secum sub terram portavit, quas quidem ibi reliquit, ipse interim omne æs, ferrúmque extulit. Narrare itaque homines. Lynceus etiam in terræ penetralibus recondita conspicit; atque subiens, aufert argentum.

DE CÆNEO.

DIcunt Cæneum invulnerabilem fuisse. Hominem verò ferro lædi non posse qui existimat, sanè perquàm fatuus est. Sed verum ità est: Cæneum genere Thessalum, bello strenuum, & scientissimum pugnarum, etiamsi multis interfuisset præliis, nunquam ferro percussum esse; etiam nec eo tempore, quo adversùs Centauros præsidio venisset Lapithis, cecidisse; sed ab illis comprehensum injectâ terrâ, finiisse vitam. Reperto igitur illæso corpore, prædicârunt Lapithæ, Cæneum, ut totâ quidem vitâ nullo fuisset ferro penetrabilis, sic quoque intactum obiisse.

ΠΕΡΙ ΚΥΚΝΟΥ.

Ὁ Αὐτὸς λόγος καὶ περὶ Κύκνου τοῦ ἐν Κολώναις. καὶ γὰρ ἐκεῖνόν φασιν, ὅτι ἄτρωτος ἦν. καὶ αὐτὸς ἦν αἰχμητὴς, καὶ ἐπιστήμων μάχης. ἐν δὲ Τροίᾳ ὑπ' Ἀχιλλέως λίθῳ πληγεὶς, οὐκ ἐσώθη. ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ὁρῶντες τὸν νεκρὸν αὐτοῦ, ὅτι ἄτρωτος ἦν καὶ αὐτός. * οὕτω κἀκεῖνος ἄβωτος ἐκλήθη. κατηγορεῖ δὲ τούτου τοῦ λόγου, καὶ ἐμοὶ συμμαρτυρεῖ, Αἴας ὁ Τελαμώνιος. καὶ γὰρ † κἀκεῖνος ἐλέγετο ἄτρωτος, ἀναιρεθεὶς ξίφει ὑφ' ἑαυτοῦ.

* οὕτω ἐστί.
† ἐκεῖνος.

Περὶ ΔΑΙΔΑΛΟΥ καὶ ΙΚΑΡΙΩΝΟΣ.

Φασὶν ὅτι Μίνως Δαίδαλον, καὶ Ἴκαρον, κατεῖρξε διά τινα αἰτίαν, υἱοὺς αὐτοῦ ὄντας. Δαίδαλος δὲ ποιήσας πτέρυγας προσθετὰς, ἐξήλθη μετὰ τοῦ Ἰκάρου. νοῆσαι δὲ ἄνθρωπον πετόμενον * ἀμήχανον, καὶ ταῦτα πτέρυγας ἔχοντα ὑποθετάς· τὸ οὖν λεγόμενον, ἦν τοιοῦτον. Δαίδαλος ὢν ἐν εἱρκτῇ, καθεὶς ἑαυτὸν διὰ θυρίδος, καὶ σκαφίδι ἐμβὰς, εἰς θάλασσαν † ἔπλεεν, αἰσθόμενος δὲ ὁ Μίνως, πέμπει πλοῖα διώξοντα. ὡς ἤσθοντο δὲ Ἴκαρός τε καὶ Δαίδαλος διωκόμενοι, ἀνέμου λάβρου καὶ σφοδροῦ ὄντος, πετώμενοι, ἤγουν πλέοντες, ἐν τῷ πελάγει περιβλέπονται. καὶ ὁ μὲν Δαίδαλος σώζεται εἰς τὴν γῆν. ὁ δὲ Ἴκαρος || τελευτᾷ ἐν τῷ πελάγει. ὅθεν ἀπ' ἐκείνου Ἰκάρειον πέλαγος ἐκλήθη. ἐκβληθεὶς δὲ ὁ Ἴκαρος ὑπὸ τῶν κυμάτων, παρὰ τοῦ πατρὸς ἐτάφη.

* ἀδυνάτον.
† ἀπίει.
|| διαφθείρεται.

ΠΕΡΙ

DE CYCNO.

IDem ille ſermo fertur de Cycno illo Colonæo, fuiſſe ſcilicet & ipſum invulnerabilem. Sed & hic egregius bellator, rerúmque militarium peritus, in Troja aliquando ab Achille lapide tactus eſt, nec vulneratus tamen. Propterea, qui cadaver reperirent integrum, etiam ipſum fuiſſe invulnerabilem narrabant. Atque ità dictus is invulnerabilis. Sed enim hunc ſermonem retundit, ac mihi patrocinatur Ajax Telamonius; qui & ipſe invulnerabilis audiit, licèt ſibi ipſi ferro vitam ademerit.

DE DÆDALO, ET ICARO.

AIunt à Minoë Dædalum, & Icarum, filium ejus, ob delictum aliquod carceri mancipatum; Dædalúmque adpoſitis alis evolâſſe unà cum Icaro. Fieri autem non poteſt, ut quis hominem præſumat volâſſe, & quidem fictitias habentem alas. Hujuſmodi ergò fuit, quod refertur. Cùm in cuſtodiâ detineretur Dædalus, clam per feneſtram ſeſe demittens, adſcensâ ſcaphâ mare ingrediebatur; quod ubi animadvertiſſet Minos, naves miſit inſecuturas: ſed ubi à Dædalo, Icaróque, fuere cognitæ, vento vehementi, atque impetuoſo, quaſi volantes, in mari huc illuc circumferuntur; & Dædalus quidem ſalvus terram attigit, ſed vitam in mari finiit Icarus; atque ejus de nomine Icarium pelagus nuncupatum. Poſtea verò à fluctibus ejectus ſepulcro juxta patrem mandatus eſt.

ΠΕΡΙ ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ, ΚΑΙ Μηλανίωνος.

* λέγεται. * ΛΈγουσι περὶ Ἀταλάντης, καὶ Μηλανίωνος, ὡς ἡ μὲν ἐγένετο Λέαινα, ὁ δὲ Λέων. τὸ δὲ ἀληθὲς, ἐστι τοιοῦτον. Ἀταλάντη, καὶ Μηλανίων, ἐκυνήγουν. ἀναπείθει δὲ τὴν κόρην Μηλανίων, μιγῆναι αὐτῇ. εἰσέρχεται δὲ εἴς τι σπήλαιον, μιχθησόμενος. ἦν δὲ ἐν τῷ ἄντρῳ εὐνὴ Λέοντος, καὶ Λεαίνης· † οἱ καὶ ἀκούσαντες φωνῆς, ἐξελθόντες, ἀναιροῦσι τοὺς περὶ Ἀταλάντην. μετὰ δὲ χρόνον τῆς Λεαίνης, καὶ τοῦ Λέοντος ἐξελθόντων, οἱ κυνηγετοῦντες σὺν Μηλανίωνι, εἰς ταῦτα τὰ ζῶα ἔδοξαν αὐτοὺς μεταβεβλῆσθαι. εἰσβάλλοντες οὖν εἰς τὴν πόλιν, διεφήμιζον οἱ περὶ Ἀταλάντην, καὶ Μηλανίωνα, ὡς εἰς Λέοντας μετεβλήθησαν.

† οἱ δέ.

ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΙΣΤΟΥΣ.

ΚΑὶ οἱ περὶ Καλλιστοῦς λόγος τοιοῦτος, ὡς κυνηγετοῦσα ἄρκτος ἐγένετο. ἐγὼ δέ φημι, καὶ ταύτην εἰς ὄρος καταντήσασαν, ὅπου ἐτύγχανεν ἄρκτος, θηρεύουσαν καταβρωθῆναι. τοὺς δὲ κυνηγετοῦντας, ἰδόντας μὲν ἐπὶ τὴν τῆς ἄρκτου κοίτην, μηκέτι δ' ἐξερχομένην, εἰπεῖν, ὡς ἡ κόρη ἄρκτος ἐγένετο.

ΠΕΡΙ

DE ATALANTA, ET *Melanione.*

FErunt Atalantam, & Melanionem, in leænam, & leonem, conversos. Hujus autem rei veritas talis est: Cùm simul venationi operam darent Atalanta, & Melanion, ille quidem persuasit puellæ, ut secum commisceretur; & jam coïturus, spelæum ingreditur; in quo cubile erat leonis, leænæque: qui, postquam voces eorum exaudivere, prodeuntes continuò ambos dilacerârunt. Leone deinde, ac leænâ solis egredientibus, qui cum Melanione venabantur, ipsos in ejusmodi animalia existimabant conversos; séque in urbem recipientes, rumoribus sparserunt, Atalantam, & Melanionem, in leones, immutatos.

DE CALLISTONE.

IDem etiam de Callistone est sermo; ut scilicet illa inter venandum in ursam sit commutata. At meâ quidem sententiâ, illam crediderim venatione occupatam, ab obviâ in monte ursâ devoratam esse: ipsos verò, qui unà venarentur, videntes eam prope ursæ cubile, neque indè redeuntem, mox transformatam in ursam puellam proclamâsse.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ.

Φασὶν Εὐρώπην τοῦ Φοίνικος ἐπὶ Ταύρου ὀχουμένην διὰ τῆς θαλάττης ἐκ Τύρου εἰς Κρήτην ἀφικέσθαι. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, οὔτε ταῦρον, οὔθ' ἵππον, τοσοῦτον πέλαγος * διανήξασθαι δύνασθαι· οὔτε κόρην ἐπὶ ταῦρον ἄγριον ἀναβῆναι· † ὅ, τε Ζεὺς εἰ ἐβούλετο Εὐρώπην εἰς Κρήτην ἐλθεῖν, εὗρεν ἂν αὐτῆς ἑτέραν πορείαν καλλίονα. τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὧδε· ἀνὴρ Κνώσιος, ὄνοματι Ταῦρος, ἐπολέμει τῇ Τυρίων χώρᾳ. τελευταῖον δ' ἐκ Τύρου ἥρπασεν ἄλλας τε κόρας, ἀλλὰ δὴ καὶ τὴν τοῦ βασιλέως θυγατέρα, Εὐρώπην· ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, Εὐρώπην τὴν τοῦ βασιλέως, ταῦρος ἔχων ᾤχετο· τούτου δὲ γενομένου, προσανεπλάσθη ὁ μῦθος.

* διανύσαι.
† καὶ ὅ.

Περὶ τοῦ ΔΟΥΡΕΙΟΥ ΙΠΠΟΥ καὶ τῆς ΤΡΟΙΑΣ.

Φασὶν ὡς Ἀχαιοὶ οἱ ἐν ξυλίνῳ ἵππῳ, κατεπόρθησαν τὴν Ἴλιον. ἔστι δὲ μυθώδης ἄγαν ὁ λόγος. ἡ δὲ ἀλήθεια ἔστιν αὕτη. ἵππον κατεσκεύασαν ξύλινον, πρὸς μέγεθος μετεωρότερον τῶν πυλῶν, ὅπως μὴ ἑλκόμενος εἰσέλθῃ, ἀλλ' * ὑπερέχῃ τῷ μεγέθει. οἱ δὲ λοχαγοὶ ἐκάθηντο ἐν κοίλῳ χωρίῳ περὶ τὴν πόλιν· ὃ Ἀργείων λόχος ἐκαλεῖτο μέχρι τοῦ νῦν. αὐτόμολος δὲ ἐλθὼν ὁ Σίνων εἰς Ἴλιον, φράζει τοῖς Ἰλιεῦσιν, εἰσηγαγεῖν τὸν ἵππον, προσθεὶς καὶ τὸ μὴ εἰσελθεῖν τοὺς Ἕλληνας, οὗ ὑπακούσαντες οἱ Τρῶες, καὶ τὰς πύλας καθελόντες, εἰσάγουσι τὸν ἵππον· εὐωχουμένων δ' αὐτῶν, ἐπεισέρχονται οἱ Ἕλληνες. καὶ οὕτως ἑάλω ἡ Τροία.

* ὑπερέχειν.

ΠΕΡΙ

DE EUROPA.

EUropam Phœnicis filiam, tauro per mare vectam, è Tyro in Cretam trajecisse, fabula est. Mihi verò videtur, neque taurum, neque equum, tantum pelagus nando transfretare potuisse, neque in taurum puellam conscendisse agrestem: atque adeò, si Europam in Cretam abire Jupiter voluisset, invenisse utique viam illi meliorem. Veritas autem sic habet: Bello vexabat Tyriorum regionem Taurus, homo Gnossius, ac postremò, inter cæteras Tyri puellas, rapuit etiam filiam regis Europam. Indè dicere homines, Europam regis taurum avexisse. His ità gestis, fabula conficta est.

DE EQUO DUREO, ET TROJA.

PLurimùm item fabulosus ille sermo, abscondi-tos, uti aïunt, in ligneo equo Achæos Ilium expugnâsse. Sed hoc est verum: equum ædificârunt ligneum, ipsis portis magnitudine sublimiorem; ut longè supereminens, nullâ ratione trahi in urbem posset. Ipsi interea ductores in concavo ad urbem loco consedere, qui in hunc usque diem Achivorum insidiæ vocatur. Tum verò transfuga Sinon Ilium ingreditur, & persuadet Iliensibus, equum in civitatem arcesserent, datâ fide, non reversuros Græcos. Dicto audientes Trojani, & portas dejicientes, equum inducunt: quibus tum convivantibus, Græci supervenere; & sic capta Troja est.

DE

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΙΟΛΟΥ.

* λέγεται ὅτι ἐστὶ ὁ ἄνθρωπος.

* Λέγουσιν ὅτι Αἴολος ἦν κύριος τῶν πνευμάτων, ὅς γε ἔδωκεν Ὀδυσσεῖ τοὺς ἀνέμους ἐν ἀσκῷ. Περὶ δὲ τούτου ὡς οὐχ οἷόν τε, δῆλον εἶναι πᾶσιν οἶμαι. εἰκὸς δὲ ἀστρολόγον γενόμενον Αἴολον, φράσαι Ὀδυσσεῖ τοὺς χρόνους, καθ' οὓς ἐπιτολαί τινες ἀνέμων γίνονται. φασὶ δὲ, ὅτι καὶ χαλκοῦν τεῖχος τῇ πόλει αὐτοῦ περιεβέβλητο· ὅπερ ἐστὶ ψευδές. ὁπλίτας γὰρ (ὡς οἶμαι) εἶχε, τὴν πόλιν αὐτοῦ φυλάττοντας.

ΠΕΡΙ ΕΣΠΕΡΙΔΩΝ.

† ὧδε πῶς τὸ ἀληθές.

|| παρὰ τῇ θαλάσσῃ.

Λέγουσιν ὅτι γυναῖκές τινες ἦσαν αἱ Ἑσπερίδες. ταύταις δὲ ἦν μῆλα χρυσᾶ ἐπὶ μηλέας, ἣν ἐφύλασσε δράκων. ἐφ' ἃ μῆλα καὶ Ἡρακλῆς ἐστρατεύσατο. ἔχει δὲ † ἡ ἀλήθεια ὧδε. Ἕσπερος ἦν ἀνὴρ Μιλήσιος, ὃς ᾤκει ἐν τῇ Καρίᾳ, καὶ εἶχε θυγατέρας δύο, αἳ ἐκαλοῦντο Ἑσπερίδες. τούτῳ δὲ ἦσαν ὄϊς καλαὶ, καὶ ἔγκαρποι. οἷαι καὶ νῦν αἱ ἐν Μιλήτῳ. ἐπὶ τούτῳ δὴ ὀνομάζονται χρυσαῖ. κάλλιστον γὰρ ὁ χρυσός. ἦσαν δὲ ἐκεῖναι κάλλισται. Μῆλα δὲ καλεῖται τὰ πρόβατα. ἅπερ ἰδὼν ὁ Ἡρακλῆς βοσκόμενα || περὶ τὴν θάλατταν, περιελάσας ἐνέθετο εἰς τὴν ναῦν. καὶ τὸν ποιμένα αὐτῶν ὀνόματι Δράκοντα, εἰσήγαγεν εἰς οἶκον, οὐκέτι ζῶντος τοῦ Ἑσπέρου, ἀλλὰ τῶν παίδων αὐτοῦ. ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ἐθεασάμεθα χρυσᾶ μῆλα, ἃ Ἡρακλῆς ἤγαγεν ἐξ Ἑσπερίδων, τὸν φύλακα ἀποκτείνας Δράκοντα. καὶ ἔνθεν ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

ΠΕΡΙ

DE ÆOLO.

NArrant Æolum habitum fuiſſe ventorum deum, qui incluſos utri ventos Ulyſſi dedit. Sed de hoc nihil hujuſmodi eſſe, omnibus exiſtimo manifeſtum. Veriſimilius autem, Æolum, aſtrologiæ gnarum, prædixiſſe Ulyſſi tempora, quibus certi quidam venti aſpirarent. Tradunt inſuper, æneo muro urbem ejus circundatam; falſo item, cùm, utì arbitror, armatos habuerit milites, quì mœnia cuſtodirent.

DE HESPERIDIBUS.

FErunt mulieres quaſdam fuiſſe Heſperides; quibus aurea mala erant in arboribus, à dracone ſervata; ad quæ Hercules etiam expeditionem inſtituit. Res autemità ſe habet: Heſperus vir Mileſius fuit, Cariam incolens, habuítque filias duas, nomine Heſperides. Erant verò huic oves pulcræ, & fœcundæ, cujuſmodi etiam nunc Mileti; ac proinde vocabantur aureæ: pulcherrimum enim ſicut eſt aurum; ità & hæ pulcherrimæ. Μῆλα quippe vocantur oves; quas cùm in littore paſcentes Hercules vidiſſet, mortuo jam Heſpero, ſed, viventibus liberis, abactas in navem impoſuit, earúmque paſtorem Draconem domum abegit. Dicebant itaque homines; vidimus aurea mala, quæ Hercules, occiſo cuſtode Dracone, ex inſulis Heſperidum avexit. Indè fabula confiсta eſt.

Περὶ ΚΟΤΤΟΥ, καὶ ΒΡΙΑΡΕΩΣ.

Φασὶν οὖν περὶ τούτων, ὡς ἔχον ἑκατὸν χεῖρας, ἄνδρες ὄντες. πῶς δὲ οὐκ εὔηθες τὸ τοιοῦτον; τὸ δὲ ἀληθὲς οὕτως. τῇ πόλει ὄνομα Εκατονταχειρία, ἐν ᾗ ᾤκουν. ἦν δὲ πόλις τῆς νῦν καλουμένης Ὀρεστιάδος. ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, Κόττος, καὶ Βριάρεως, καὶ Γύγης, οἱ Ἑκατοντάχειρες, βοηθήσαντες τοῖς θεοῖς, αὐτοὶ ἐξήλασαν τοὺς Τιτᾶνας ἐκ τοῦ Ὀλύμπου.

ΠΕΡΙ ΣΚΥΛΛΗΣ.

* λέγεται. * Λέγουσι περὶ Σκύλλης, ὡς ἦν ἐν Τυῤῥηνίᾳ θηρίον τι, γυνὴ μὲν μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ, κυνῶν δὲ ἐντεῦθεν αὐτῇ προσπεφύκασι κεφαλαί· τὸ δὲ ἄλλο σῶμα, ὄφεως. τοιαύτην δὲ φύσιν † ἐννοεῖν, πολὺ εὔηθες· ἡ δὲ ἀλήθεια αὕτη. Τυῤῥηνίων νῆσοι ἦσαν, αἳ ἐλῄζοντο τὰ περίχωρα τῆς Σικελίας, καὶ τὸν Ἰόνιον κόλπον. ἦν δὲ ναῦς τριήρης ταχεῖα τότε, ὄνομα Σκύλλα· αὕτη ἡ τριήρης τὰ λοιπὰ τῶν πλοίων συλλαμβάνουσα, πολλάκις εἰργάζετο βρῶμα, καὶ λόγος ἦν περὶ αὐτῆς πολύς. ταύτην τὴν ναῦν Ὀδυσσεὺς || σφοδρῷ, καὶ λαύρῳ πνεύματι χρησάμενος, διέφυγε. διηγήσατο δὲ ἐν Κορκύρᾳ τῷ Ἀλκινόῳ πῶς ἐδιώχθη, καὶ πῶς ἐξέφυγε. καὶ τὴν ἰδέαν τοῦ πλοίου. ἀφ᾽ ὧν προσανεπλάσθη ὁ μῦθος.

† νοεῖν πολλὰ εὐήθεια.

|| φορᾷ.

ΠΕΡΙ ΔΑΙΔΑΛΟΥ.

Λέγουσι περὶ Δαιδάλου, ὡς ἀγάλματα κατεσκεύαζε * πορευόμενα. τὸ δὲ ἀνδριάντα δι᾽ αὐτοῦ βαδίζειν, ἀδύνατον εἶναι δοκεῖ ἔμοι γε. τὸ δὲ ἀληθὲς τοιοῦτον. οἱ τότε ἀνδριαντοποιοί, καὶ ἀγαλματοποιοί, κατεσκεύαζον ανδριάντας συμπεφυκότας ἔχοντας

* δι᾽ ἑαυ-τῶν ... .

DE COTTO, ET BRIAREO.

NArrant de his, quòd centum manus habuerint. Quomodo autem non fatuum hoc? Sed veritas ejusmodi est. Civitati, quam illi inhabitabant, nomen erat Hecatonchiri, sitæ in Orestiade. Hinc aïebant vulgò, Cottum, Briareum, & Gygem, centimanos, opem Diis ferentes, Titanas Olympo expulisse.

DE SCYLLA.

DE Scylla aïunt, in Tyrrheniâ fuisse belluam, umbilico quidem tenus fœminam, cui agnata deinceps erant canum capita; corpus verò reliquum serpentis. Talem autem generationem concipere, perquàm absurdum. Sed veritas ità se habet: Erant insulæ quædam Tyrrhenorum, quæ deprædabantur confinia Siciliæ, & Ionium sinum; erátque illis triremis velox, nomine Scylla; quæ cùm reliquas naves interciperet, victum frequenter sibi comparabat, atque hinc plurium in ore versabatur. Illam tamen navem Ulysses vento secundo usus, & copioso, effûgit; ac postea, quomodo insecuta fuisset, quâ ratione effugisset, atque navigii formam, Alcinoo Corcyræ enarravit. Ex his conficta fabula est.

DE DÆDALO.

FAbulantur Dædalum statuas fabricâsse per se ambulantes. At mihi quidem hoc in statuâ videtur impossibile. Veritas autem ejusmodi: Cùm qui eâ tempestate sculptores erant, & statuarii, statuas conficerent pedes habentes corpori

pori

χονlας κ) τοὺς πόδας. Δαίδαλος δ' † ἐποίει διαβεβηκότας τ' ἕνα πόδα. οἱ δ' ἄνθρωποι ἔλεγον, ὁδοιπορῦν τῦτο τὸ ἄγαλμα, ὃ εἰργάσατο Δαίδαλος, ἀλλ' ὐχὶ ἑστηκός· ὡς κ) νιῦ λέγομεν. εἰσὶ δ' κ) μαχόμενοι ἄνδρες γεγραμμένοι, κ) τρέχοντες ἵπποι, κ) χειμαζομένη ναῦς.

† πρῶτος ἐποίησε.

ΠΕΡΙ ΦΙΝΕΩΣ.

* ἱστορεῖ δ'.

† ἀρπάζειν.

|| ὄντα.

*Ἱστορῦσι περὶ Φινέως, ὡς διεφόρυν ἅρπυιαι τ' νῦν αὐτῦ. δοκῦσι δ' ἔνιοι, θηεῖα κ) πετεινὰ ταῦτα, † ἀρπάζοντα ἀπὸ τ' τραπέζης τῦ Φινέως τὸ δεῖπνον. ἡ δ' ἀλήθεια ἔχει ὕτω. Φοινεὺς ἦν Παιονίας βασιλεύς. γέροντα δ' αὐτ' || γεγονότα, ἡ ὄψις ἀπέλιπεν, οἵτε ἄῤῥενες παῖδες ἀπέθανον. θυγατέρες δ' ἦσαν αὐτῷ, Πυρία, κ) Ἐρασία. αἵτινες τ' τῦ πατρὸς βίον διέφθειρον· ἔλεγον ὖν οἱ ποιηταὶ, δύστηνος ὁ Φονεὺς, ὅτι αἱ Ἅρπυιαι τὸν βίον αὐτῦ διαφθείρυσιν. οἰκτείραντες δ' αὐτὸν, Ζῆθος κ) Καλαῒς ἀστυγείτονες αὐτῷ, Βορέυ παῖδες, ἄνδρες ὐκ ἀτήμυ, βοηθήσαντες αὐτῷ, τὰς θυγατέρας ἐξήλασαν ἐκ τ' πόλεως, κ) τὰ χρήματα συναθροίσαντες, ἐπίτροπόν τινα καθέστησαν τῶν Θρακῶν.

ΠΕΡΙ ΜΗΤΡΑΣ.

† Μήστρας

|| ἢ ὄνον, ἢ ὄρνεον.

* ὅτι ἄν.

Περὶ † Μήτρας τ' Ἐρισίχθονος φασὶν, ὡς ὅ, ποτε τὶς βύλοιτο, ἀλλάσσειν τ' ἰδέαν. ὁ δ' μῦθος καταγέλαστος. πῶς γδ εἰκὸς ἐκ κόρης γενέσθαι βῦν, κ) αὖθις κιῶα, || ἢ ὄρνεον; τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὧδε. Ἐρισίχθων ἦν ἀνὴρ Θετταλὸς, κ) διαφθείρας τὰ χρήματα, πένης ἐγένετο. ἦν δὲ θυγάτηρ αὐτῷ καλὴ, κ) ὡραία, Μήτρα τὸ ὄνομα. ὅστις δ' εἶδεν αὐτὴν, ἤρα ταύτης. ἀργυρίῳ μ' ὖν οἱ τότε ἄνθρωποι ὐκ ἐμνηστεύοντο. ἐδίδοσαν δ' οἱ μ' ἵππυς, οἱ δ' βῦς, τινὲς δ' πρόβατα, ἢ * ὃ ἂν ἐθέλῃ ἡ Μήτρα. ἔλεγον δ' οἱ Θετταλοὶ, ὁρῶντες ἀθροιζόμενον τῷ Ἐρισίχθονι τὸν βίον, ὅτι ἐγένετο ἐκ Μήτρας αὐτῷ κ) ἵππος, κ) βῦς, κ) τἄλλα· ἀφ' ὧν ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

pori agnatos; DÆdalus prætenso altero pede faciebat incedentes. Proinde dicebant vulgò, ambulare statuam Dædali, neque ut reliquas stare: sicuti & hodie loquimur; picti sunt viri pugnantes, currentes equi, & quæ fluctibus jactatur navis.

DE PHINEO.

DE Phineo memorant, quòd Harpyiæ victum ejus corrumperent; ac putant nonnulli, illas feras quasdam volucres esse, quæ ex mensâ Phinei raperent prandium. Ità verò se res habet: Phineus rex fuit Pæoniæ; quem ubi senem visus defecisset, & mortem obiissent liberi illius masculi, filiæ Pyria, & Erasia, patris rem familiarem consumpserunt. Hinc Poëtæ, miser, inquiebant, Phineus, cujus vitam Harpyiæ perdunt. Commiserti autem ejus Zethus, & Calaïs, vicini ipsius, Boreæ, viri non incelebris, filii, auxilium tulerunt; &, filias oppido expellentes, opibúsque ejus recollectis, inspectorem quendam illi Thracem apposuerunt.

DE METRA.

DE Metra Erisichthonis ferunt, quòd, quandocunque etiam vellet, formam mutaret. Cæterùm ridicula hæc fabula. Quomodo enim verisimile, ex puellâ bovem fieri, aut canem, aut avem? Veritas autem ejusmodi: Erisichthon vir Thessalus fuit, qui absumptâ re familiari, ad pauperiem redactus est. Erat autem illi filia, Metra nomine, formâ tam egregiâ, ut quisquis illam vel solùm adspiceret, protinus deperiret. Sed enim tum temporis homines sibi uxores argento non comparabant: at loco ejus alii quidem dabant equos, alii boves, nonnulli oves, aut quidquid etiam exposceret Metra. Dicebant ergò Thessali, videntes, quæ vitæ sunt necessaria, Erisichthoni congregata, Metram illi fieri equum, bovem, aliáque; de quibus fabula.

ΠΕΡΙ ΓΗΡΥΟΝΟΥ.

* ἐγένετο. Γηρυόνην φασὶν, ὅτι τρικέφαλος * ἦν. ἀδύνατον δὲ σῶμα τρεῖς κεφαλὰς ἔχειν. ἦν δὲ τοιόνδε τοῦτο. πόλις ἐστὶν ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ, Τρικαρηνία καλουμένη. ἦν δὲ Γηρυόνης ἐν τοῖς τότε ἀνθρώποις ὀνομαστὸς, πλούτῳ τε καὶ ἄλλοις διαφέρων· εἶχε δὲ καὶ βοῶν ἀγέλην θαυμαστὴν, ἐφ' ἣν ἐλθὼν Ἡρακλῆς, ἀντιποιούμενον Γηρυόνην ἔκτεινεν· οἱ δὲ θεώμενοι περιελαυνομένας τὰς βοῦς, ἐθαύμαζον. ἦσαν γὰρ
† τὸ ὄρρον. τὸ μὲν μέγεθος, μικραί· ἀπὸ δὲ κεφαλῆς ἐπὶ † τὴν ὀσφὺν μικραὶ, καὶ σιμαὶ, κέρατα οὐκ ἔχουσαι, ὀστᾶ δὲ μακρὰ, καὶ πλατέα. πρὸς τοὺς πυνθανομένους οὕτως ἔλεγόν τινες. Ἡρακλῆς ταύτας περιήλασεν, οὔσας Γηρυόνου τοῦ Τρικαρηνίου. τινὲς δὲ ἐκ τοῦ λεγομένου, ὑπέλαβον αὐτὸν τρεῖς ἔχειν κεφαλάς.

Περὶ ΓΛΑΥΚΟΥ καὶ ΣΙΣΥΦΟΥ.

Φασὶν ὅτι καὶ οὗτος κατεβρώθη ὑπὸ τῶν ἵππων. ἀγνοοῦντες, ὅτι ἱπποτρόφων, καὶ τῶν οἰκείων οὐδε-
* ἐπέλιπεν. νὸς ἐπιμελούμενος, καὶ μεγάλας δαπάνας ποιούμενος, ἐπεβίβη, καὶ * ἀπέλιπεν αὐτὸν ὁ βίος.

Περὶ ἑτέρου ΓΛΑΥΚΟΥ τοῦ ΜΙΝΩΟΣ.

* ἐν τῷ μ. Καὶ οὗτος ὁ μῦθος παγγέλοιος, ὡς δὴ τοῦ Γλαύκου ἀποθανόντος * ἐπὶ τῷ μέλιτι, ὁ Μίνως ἐν τῷ τύμβῳ κατώρυξε τὸν τοῦ Κοιράνου Πολύειδον, ὃς ἦν ἐκ τοῦ Ἄργους. ὃς ἰδὼν δράκοντα ἑτέρῳ δράκοντι πόαν ἐπιθέντα τεθνεῶτι, καὶ ἀναστήσαντα αὐτὸν, καὶ οὗτος τὸ αὐτὸ ποιήσας εἰς τὸν Γλαῦκον, ἀνέστησεν. τοῦτο δὲ ἀδύνατον. ἐγένετο δὲ τοιόνδε τι. Γλαῦκος πιὼν μέλι ἐταράχθη. χολῆς δὲ αὐτῷ πλείονος κινηθείσης, ἐλειποθύμησεν ὁ Γλαῦκος. ἀφίκοντο δ' οὖν οἵ τε

δὴ

DE GERYONE.

GEryonem aïunt fuiſſe tricipitem; cùm fieri non poſſit corpus aliquod tribus capitibus eſſe præditum. At tale quid accidit: Urbs eſt in Euxino ponto Tricarenia appellata; ubi inter homines celebris vivebat Geryon, divitiis, aliiſque rebus præcellens. Cæterùm boum gregem admirabilem habuit; quem invadens Hercules, reſiſtentem Geryonem interemit; & qui circumactas viderent boves mirabantur. Erant enim ſtaturâ quidem exiguæ, à capite uſque ad ilia inſuper parvæ, & ſimæ, cornua non gerentes, ſed oſſa longa, latáque. Reſponderunt itaque nonnulli interrogantibus: Herculem Tricaremi Geryonis boves abegiſſe. Quo ex dicto Geryonem tria capita habuiſſe, ſunt, qui ſuſpicabantur.

DE GLAUCO SISYPHI.

HUne & ipſum ab equis devoratum eſſe perhibent, ignorantes quòd, cùm equos aleret, neque rerum domeſticarum curam haberet, ſumptúſque faceret ingentes, opibus dilapidatis, victus tandem illi defuerit.

DE GLAUCO MINOIS.

ET hæc fabula omnino ridicula, Glauco melle interfecto, Minos eidem ſepulcro incluſit Polyidum Cœrani filium Argivum: qui cùm vidiſſet draconem quendam alteri mortuo herbam imponentem, atque hoc modo reſuſcitantem, idipſum fecit, ac Glaucum vitæ reſtituit. Fieri autem non potuit; ſed illud rectiús. Glaucus poto melle turbatus, bile multâ commotâ, animi deliquium patiebatur. Acceſſere igitur

δὴ ἄλλοι ἰατροὶ, ἅτε δὴ χρήματα ληψόμενοι, † ἀλλὰ καὶ Πολύειδος. ὃς ἰδὼν τὴν πόαν, ἣν ἔμαθε παρά τινος ἰατροῦ, ᾧ ὄνομα ἦν Δράκων, καὶ ταύτῃ τῇ βοτάνῃ χρησάμενος, ὑγιᾶ ἐποίησε τὸν Γλαῦκον. ἔλεγον οὖν τινες, ὅτι Πολύειδος τὸν Γλαῦκον ὑπὸ μέλιτος θανόντα, ἀνέστησεν.

† καὶ πρὸς τούτοις.

Περὶ ΓΛΑΥΚΟΥ τοῦ ΘΑΛΑΤΤΙΟΥ.

Ἄδεται ὅτι καὶ οὗτος ὁ Γλαῦκος πόαν φαγὼν ποτὲ ἀθάνατος ἐγένετο, καὶ νῦν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκεῖ. τὸ δὲ τῇ πόᾳ ταύτῃ μόνον Γλαῦκον ἐντυχεῖν, καὶ λίαν ἐστὶν εὔηθες, τό, τὸν ἄνθρωπον ἐν θαλάττῃ, ἢ ἄλλο τι τῶν χερσαίων ζῆν. ἔχει δὲ τὸ ἀληθὲς οὕτω. Γλαῦκος ἦν ἀνὴρ ἁλιεύς, Ἀνθηδόνιος τὸ γένος· ἦν δὲ κολυμβητής, ἐν τούτῳ * ὑπερφέρων πάντων κολυμβητῶν. κολυμβῶντος δὲ ἐν τῷ λιμένι, ὁρώντων αὐτοῦ τῶν ἐν τῇ πόλει, αὐτὸς διακολυμβήσας εἴς τινα τόπον, καὶ μὴ ὀφθεὶς τοῖς οἰκείοις, ἐπὶ ἡμέρας ἱκανάς, διακολυμβήσας πάλιν, ὤφθη αὐτοῖς. πυνθανομένων δὲ τῶν οἰκείων, ποῦ διέβιβεν, αὐτὸς ψευδόμενος ἔφη ἐν τῇ θαλάττῃ· καὶ † συγκλείων εἰς αὐτοῦ ἰχθύας, ὁπότε χειμὼν γένοιτο, καὶ μηδεὶς τῶν ἄλλων ἁλιέων ἰχθῦς δύναιτο λαμβάνειν, καὶ ἔλεγε τοῖς πολίταις, τίνας βούλοιτο τῶν ἰχθύων ἀποκομισθῆναι αὐτοῖς. καὶ κομίζων οὓς ἂν ἤθελον, Γλαῦκος Θαλάσσιος ἐκλήθη. καὶ περιτυχὼν θηρίῳ θαλαττίῳ, ἀπώλετο. μὴ ἐλθόντος δὲ αὐτοῦ ἐκ τῆς θαλάττης, ἐμύθευσαν οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἐν θαλάττῃ οἰκεῖ, κἀκεῖ μένει.

* διαφέρων τοῖς ἄλλοις.

† συγκλείσας.

ΠΕΡΙ

cùm alii medici, relaturi mercedem, tum etiam Polyidus, & conspectâ herbâ, quam à medico didicerat, cui nomen Draco, adhibuit illam ipsam, & Glaucum sanum reddidit. Hinc dicebant multi, quòd Polyidus melle interemptum Glaucum resuscitaverit.

DE GLAUCO MARINO.

Celebratur etiam hic Glaucus, quòd postquam herbam comedisset, factus sit immortalis, & nunc in mari habitet. Glaucum autem solum hanc herbam assecutum, hominémque, vel quodvis animal terrestre, in mari vivere, perquàm ridiculum est. At verò ipsa rei veritas hæc est: Glaucus piscator fuit Anthedoniensis genere, atque natator præ cæteris istâc in arte excellens: quem cùm cives in portu aquis se immergentem vidissent, ipse continuò ad alium se locum natando recepit, & cùm intra dies plurimos visus à suis non esset, emergens rursum, conspectui illorum se restituit. Interrogantibus itaque domesticis, ubinam egisset, ille confìcto mendacio, in mari, inquit. Cúmque pisces eodem loco conclusos haberet, neque quisquam aliorum piscatorum vesaniente tempestate capere quid possent; ultrò petebat à civibus, cujusmodi sibi pisces adferri cuperent; prolatísque quos volebant, Glaucus vocatus est marinus. Denique in feram incidens marinam, periit; nec in mari deinceps prodeunte, fabulati sunt homines, ipsum habitare in eo, & sedem habere.

ΠΕΡΙ ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΟΥ.

Φασὶν ὅτι Βελλεροφόντην ὑπόπτερος ἵππος Πήγασος ἔφερεν. ἐμοὶ δὲ ἵππον οὐδέποτε δοκεῖ δύνασθαι ἵπτασθαι, οὐδ᾽ εἰ πάντα τὰ πτηνῶν πτερὰ λάβῃ. εἰ γάρ ποτε τοιοῦτον ζῶον ἦν, καὶ νῦν ἂν εἴη. τοῦτον δέ φασι καὶ τὴν Ἀμισωδάρου Χίμαιραν ἀνελεῖν. ἦν δὲ ἡ Χίμαιρα, ὥς φασι, ἔμπροσθεν μὲν λέων, ὄπισθεν δὲ δράκων, μέση δὲ χίμαιρα. ἔνιοι δὲ δοκοῦσι τοιοῦτον γενέσθαι θηρίον τρεῖς ἔχον κεφαλάς. ἀδύνατον δὲ * λέοντα ὁμοίᾳ τροφῇ χρῆσθαι. καὶ τὸ θνητὴν ἔχον φύσιν πῦρ ἀποπνέειν, εὔηθες. ποίαις δὲ τῶν κεφαλῶν τὸ σῶμα ἐπηκολούθει; τὸ δὲ ἀληθὲς οὕτως ἔχει. Βελλεροφόντης ἦν Φρύγιος ἀνήρ, τὸ γένος Κορίνθιος, καλὸς καὶ ἀγαθός. ὃς πλοῖον κατασκευάσας μακρὸν, ἐλῄζετο τὰ παραθαλάσσια χωρία. ὄνομα δὲ ἦν τῷ πλοίῳ Πήγασος, ὡς καὶ νῦν ἕκαστον τῶν πλοίων ὄνομα ἔχει. μᾶλλον δὲ δοκεῖ πλοίῳ ἢ ἵππῳ ὄνομα εἶναι Πήγασος. βασιλεὺς δὲ Ἀμισώδαρος ᾤκει ἐπὶ τῷ Ξάνθῳ ποταμῷ. ὄρος δὲ ἦν ὑψηλὸν ὑπ᾽ αὐτὴν, ᾧ ὄνομα Τελμισσός. πρὸς ὃ δὴ ὄρος προσβάσεις εἰσὶ δύο ἔμπροσθεν ἐκ πόλεως † τῶν Ξανθίων, ἡ τρίτη δὲ ὄπισθεν τῆς Καρίας, τὰ δ᾽ ἄλλα κρημνός. ἐν δὲ τῷ μέσῳ αὐτῶν χάσμα ἐστὶ τῆς γῆς μέγα, ἐξ οὗ δὴ καὶ πῦρ || ἀναδίδοται. ἐπὶ τούτοις δὲ ἐστὶν ἕτερον ὄρος, ᾧ ὄνομα Χίμαιρα, τότε δὲ ἦν ὡς λέγουσιν οἱ προσχώρειοι, κατὰ μὲν τὴν πρόσβασιν οἰκῶν, λέων ἔμπροσθεν, ὄπισθεν δὲ δράκων· οἳ δὴ καὶ ἔσινον τοὺς νομέας, καὶ τοὺς ὑλοτόμους. τότε δὴ καὶ Βελλεροφόντης ἐλθὼν, τὸ ὄρος ἐνέπρησε, καὶ ἡ Τελμισσὸς κατεκάη, καὶ τὰ θηρία ἀπώλετο. ἔλεγον οὖν οἱ προσχώρειοι, Βελλεροφόντην ἀφικόμενον μετὰ Πηγάσου, τὴν Ἀμισωδάρου Χίμαιραν ἀπολέσαι. τούτου δὲ γεγονότος, προσανεπλάσθη ὁ μῦθος.

* λέοντα καὶ αἶγα.

† τοῖς.

|| ἀναφέρεται.

ΠΕΡΙ

DE BELLEROPHONTE.

FErunt,quòd alatus equus Pegasus Bellerophontem gestârit. Mihi autem videtur equum minimè posse volare, nedum si omnium avium pennis indueretur. Si enim tale animal quandoque fuisset, etiam nunc superesset. Aïunt præterea ipsum Amisodari Chimæram interfecisse. Erat autem Chimæra, ut vulgò putant, antè leo, pòst verò draco, in medio autem capella. Multi arbitrantur ejusmodi fuisse animal, quod tria haberet capita. Impossibile autem leonem, & capellam eodem alimento uti; quódque mortalem habet naturam ignem spirare, est fatuum. Quodnam enim istorum capitum corpus sequeretur? Sed veritas ità se habet: Bellerophon erat vir Phrygius, genere Corinthius, pulcher, probúsque, qui constructâ longâ navi regiones ad mare positas deprædebatur. Navi autem nomen erat Pegasus, ut & nunc singula navium proprium habent vocabulum: & consentaneum magis est, navi potiùs, quàm equo, Pegasi nomen fuisse. Rex porrò Amisodarus habitabat ad Xanthum flumen; cui mons præaltus adjacebat dictus Telmissus: ad cujus anteriorem partem ascensus duo sunt ex urbe Xanthiorum, tertius verò ex Cariâ, reliqua præcipitia: in quorum medio hiatus terræ ingens, unde & ignis exæstuat. Supra hæc mons item alius, cui nomen Chimæra: cujus ascensum anteriorem, ut memorant accolæ, leo inhabitabat, posteriorem verò draco; qui pastoribus etiam, & lignatoribus vim inferebant. Quo tempore Bellerophon adveniens, montem exussit, atque ità combustus Telmissus, & feræ perierunt. Hinc dixere accolæ Bellerophontem cum Pegaso suo accedentem Amisodari Chimæram interfecisse: ex quo eventu conficta est fabula.

ΠΕΡΙ ΠΕΛΟΠΟΣ, καὶ τῶν ΙΠΠΩΝ.

Φασὶν, ὅτι Πέλοψ ἦλθεν, ἔχων ἵππους ὑποπτέρους, εἰς Πίσαν, μνηστευσόμενος Ἱπποδάμειαν τὴν Οἰνομάου θυγατέρα. ἐγὼ δὲ τὰ αὐτὰ λέγω καὶ περὶ τοῦ Πέλοπος, ἅπερ καὶ περὶ τοῦ Πηγάσου. εἰ γὰρ Οἰνόμαος ᾔδει ὑποπτέρους * τοὺς τοῦ Πέλοπος ἵππους, οὐκ ἂν δὴ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἔδωκεν περὶ τὸ ἅρμα αὐτοῦ ἀναβιβάσαι· ῥητέον οὖν, ὅτι Πέλοψ ἦλθεν ἔχων πλοῖον, ἐγέγραπτο δὲ ἐπὶ † τοῦ πλοίου, ἵπποι ὑπόπτεροι. ἁρπάσας δὲ τὴν κόρην, ᾤχετο φεύγων. ἀφ' οὗ ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

* ὄντας τοὺς.

† ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

ΠΕΡΙ ΦΡΙΞΟΥ ΚΑΙ ΕΛΛΗΣ.

Ἱστοροῦσιν ὡς ὁ Κριὸς αὐτῷ προὔλεγεν, ὅτι ὁ πατὴρ αὐτὸν μέλλει θύειν. καὶ λαβὼν τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ, ἀναβὰς τε ἐπ' αὐτὸν σὺν αὐτῇ, διὰ τῆς θαλάσσης ἀφίκοντο εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον. ὅπερ ἐστὶ δύσπιστον, τὸ ὡς πλοῖον τὸν κριὸν, διανήχεσθαι, καὶ ταῦτα βαστάζοντα δύο ἀνθρώπους. καὶ πῶς τὰ σιτία, καὶ ποτὰ, καὶ αὐτοῦ, καὶ ἐκείνων; οὐ γὰρ δή που ἄσιτοι, τοσοῦτον χρόνον διέμενον. εἶτα Φρίξος τὸν τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ φράσοντα κριὸν, καὶ διασώσαντα σφάξας, καὶ τὸ δέρμα ἀποδείρας ἔδωκεν ἕδνον Αἰήτῃ. ὁ δὲ ἔδωκε τῆς ἑαυτοῦ θυγατρὸς ὁ δὲ Αἰήτης τῶν Κόλχων τότε ἐβασίλευσεν. ὅρα δὲ, τότε πῶς καὶ τὰ δέρματα σπάνια ἦν. ὡς τὸν βασιλέα ἕδνον ἰδίας θυγατρὸς τὸ κώδιον λαβεῖν, οὕτω τοῦ μηδενὸς ἀξίαν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα ἐνόμιζεν· ἤδη δέ τινες ἵνα τὸν γέλων ἐκφύγωσι, χρυσοῦν φασιν εἶναι τὸ δέρμα τοῦτο. εἰ χρυσοῦν τὸ δέρμα ἦν, οὐκ ἐχρῆν τὸν βασιλέα λαβεῖν παρὰ ἀνδρὸς ξένου. λέγεται δὲ, ὅτι καὶ Ἰάσων ἐπὶ τὸ κώδιον τοῦ τὴν Ἀργὼ ἔστειλε, καὶ τοὺς ἀρίστους τῶν Ἑλλήνων. ἀλλ' οὐδ' ὁ Φρίξος οὕτως ἀχάριστος ἦν, ὥς τε τὸν εὐεργέτην ἀνελεῖν, οὔτ' εἰ σμαράγδιον ἦν τὸ κώδιον, * ἐπέπλευσεν ἡ

* ἐξέδραμεν.

DE PELOPE & EQUIS.

PElopem alatis equis venisse in Pissam memorant, cùm uxorem peteret filiam Oenomaï Hippodamiam. Ego verò eadem de Pelope dico, atque dixi de Pegaso. Si enim scivisset Oenomaus, alatos esse Pelopis equos, utique non permisisset, ut currum ipsius filia conscenderet. Censendum itaque, navigio advenisse Pelopa, in quo depicti erant equi alati; atque eo raptâ puellâ, fugâ sese subduxisse. Indè fabulæ origo.

DE PHRIXO ET HELLE.

ARietem scribunt Phrixo prædixisse, futurum, ut illum pater Diis immolaret; atque eum assumptâ sorore arietem conscendisse, & per mare venisse in Pontum Euxinum. Creditu verò perdifficile est, arietem, duos quidem homines portantem, navis instar fretum transnatare. Et ubi alimentum potúsque & hujus, & illorum? neque enim tantum temporis transigere sine cibo potuere. Phrixus deinde, cùm salutis suæ autorem, servatorémque mactâsset, & pellem detraxisset, muneris loco Æëtæ dedit, Colchorum tum regi, filiæ caussâ. At considera, quanta istâc tempestate vellerum fuerit raritas, ut etiam rex in dotem propriæ filiæ vellus acceperit, tam parvi filiam suam existimans. Nonnulli verò, ut risum effugerent, auream dixerunt pellem fuisse. At si aurea fuerit, non oportuit regem illam accipere à viro peregrino, & hospite. Addunt etiam, quòd Jason Argo navem, & Græcorum optimos, eò miserit. Sed neque Phrixus adeò ingratus fuit, ut servatorem sui interemerit; & licèt smaragdium vellus extitisset, non ad hoc

Ἀργῷ δι᾽ αὐτό. τὸ δὲ ἀληθὲς οὕτως ἔχει· Ἀθάμας ὁ † σόλου τοῦ Ἕλληνος, ἐβασίλευσε τῆς Φρυγίας. ἦν δὲ αὐτῷ ἀνὴρ ἐπίτροπος τῶν χρημάτων, ὃν μάλιστα πιστὸν || ἡγεῖτο, ὀνόματι Κειός. ὃς αἰσθόμενος τὸν Ἀθάμαντα ἀποκτεῖναι ἐθέλοντα τὸν Φρίξον, δηλοῖ τοῦτο τῷ Φρίξῳ. ὁ δὲ Φρίξος κατεσκεύασε ναῦν, καὶ ἐνέθετο ἐν αὐτῇ χρήματα πάμπολλα, ἐν ᾗ νηῒ καὶ ἡ μήτηρ Πέλοπος. ὄνομα δὲ αὐτῇ, Ἠώς. καὶ αὕτη ἐκ τῶν αὐτῆς χρημάτων εἰκόνα ποιησαμένη χρυσῆν ἐνέθετο. σὺν τοῖς χρήμασι γοῦν καὶ Φρίξον, καὶ Ἕλλην ὁ Κειὸς ἐν ταύτῃ ἐνθεὶς, ᾤχετο ἀπιών. ἡ μὲν οὖν Ἕλλη κατὰ τὸν πλοῦν ἀσθενήσασα, ἀπέθανεν· ἐξ ἧς καὶ Ἑλλήσποντος ἐκλήθη. αὐτοὶ δὲ ἀφικόμενοι εἰς * τὸν Φάρον, κατοικοῦσιν αὐτοῦ. καὶ γαμεῖ Φρίξος τὴν τοῦ τῶν Κόλχων βασιλέως θυγατέρα Αἰήτου, δοὺς ἕδνα τούτῳ τὴν χρυσῆν εἰκόνα τῆς Ἠοῦς· ἀλλ᾽ οὐχὶ δέρμα κριοῦ. οὕτως ἀλήθεια ἔχει.

† ὁ αἰόλου.
|| ἡγεῖτο, καὶ πλείστου ἄξιον.
* Κόλχους.

Περὶ τῶν τοῦ ΦΟΡΚΥΝΟΣ θυγατέρων.

ΚΑὶ περὶ τούτων πολὺ γελοιότερος φέρεται λόγος, ὡς ὁ Φόρκυς εἶχε θυγατέρας τρεῖς, αἵ τινες ἕνα ὀφθαλμὸν ἔχουσαι, ἀνὰ μέρος ἐχρῶντο. † τούτῳ δὲ ἡ χρωμένη, ἐνετίθει αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ οὕτως ἔβλεπε. καὶ μιᾶς αὐτῶν τῇ ἑτέρᾳ ἀποδιδούσης τὸν ὀφθαλμὸν, ἔβλεπον πᾶσαι. ἐλθὼν δὲ ὁ Περσεὺς ὄπισθεν αὐτῶν ἐν ἠρεμαίῳ βαδίσματι, κρατήσας τὴν κατέχουσαν τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ τὸ ξίφος γυμνώσας, φησὶ δεῖξαι αὐτῷ τὴν Γοργόνα. ἐὰν δὲ μὴ φράσωσιν ἀποκτεῖναι αὐτάς. αἱ φοβούμεναι, φράζουσιν. ὁ δὲ ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος, εἰς ἀέρα ἦλθε. καὶ δείξας ταύτην τῷ Πολυδέκτῃ, λίθινον τοῦτον ἐποίησε. καὶ τοῦτο δὲ γελοιότερον, τὸ ἄνδρα ζῶντα νεκροῦ κεφαλὴν ἰδόντα ἀπολιθωθῆναι. τίς γὰρ δύναμις τοῦ νεκροῦ; ἐγένετο δὲ

† τούτων.

τοιοῦτον

Argo navigâsset. Verùm ità sese habet veritas. Athamas, Æoli Græci filius, Phrygiæ imperabit; rerúmque suarum habebat inspectorem, quem maximè fidum, & dignum, arbitrabatur, nomine Crium, sive Arietem. Hic, postquam animadvertit, animum Athamanti esse Phryxum interficiendi, rem continuò illi significavit; qui navem construxit, ac magnam auri vim imposuit: intérque alia mater aderat Pelopis Aurora; quæ ipsa ex pecuniis auream, quam confecerat, statuam secum tulit. Crius itaque cum Phryxo, & Helle, ac divitiis eorum, mare ingressus est: & Helle quidem, ex navigatione contracto morbo, exspiravit, atque ab ea nomen Hellespontus obtinuit Ipsi verò in Pharum delati, sedes ibi figunt: ducítque Phryxus uxorem Æetæ Colchorum regis filiam, in dotem ipsi dans Auroræ statuam auream; non autem vellus arietis. Atque hæc quidem veritas.

DE PHORCYNIS FILIABUS.

Etiam de his sermo fertur perquàm ridiculus; Phorcynē scilicet tres filias habuisse, quæ inter se unum duntaxat oculum habentes, illo vicissim utebantur Cujus autem utendi vices essent suo illum imponebat capiti, atque ità videbat: & sic deinceps unâ alteri oculum præbente, omnes conspiciebant. Perseus autem, cùm à tergo illarum tacito gressu accessisset; eâ, quæ tum oculum habebat, arreptâ, gladióq; stricto, jubet sibi Gorgonem indicari; alioquin se ipsas minatur interfecturum. Illæ metu percitæ produnt eam. Cujus ille capite amputato, in aëra abiit, & Polydecto ostenso, in lapidem ipsum commutavit At verò ridiculum hoc, hominem vivum, mortui capite conspecto, in lapidem converti. Quæ enim cadaveris vis est & potestas? Verùm

res

τοιῦτόν τι. Φόρκυν ἦν ἀνὴρ Κυρηναῖος. οἱ δὲ Κυρηναῖοι * κατὰ γένος μέν εἰσιν Αἰθίοπες· οἰκοῦσι δὲ νῆσον τὴν Κυρήνην, ἔξω οὖσαν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν. ἄρχουσι δὲ Λιβύης † περὶ τὸν Αὔνονα ποταμὸν, κατὰ Καρχηδόνα· εἰσὶ δὲ σφόδρα χρυσοῖ. ὃς Φόρκυν ἐβασίλευσε τῶν Ἡρακλείων στηλῶν. εἰσὶ γὰρ τρεῖς, καὶ ποιεῖ τετράπηχυ ἄγαλμα Ἀθηνᾶς χρυσοῦν. καλοῦσι δὲ τὴν Ἀθηνᾶν Κυρηναῖοι || Γοργόνην, ὥσπερ τὴν Ἄρτεμιν Θρᾶκες Βένδειαν, Κρῆτες δὲ Δίκτυνναν, Λακεδαιμόνιοι δὲ Οὖπιν. ὁ μὲν οὖν Φόρκυν ἀποθνήσκει, πρὶν εἰς τὸ ἱερὸν ἀναθεῖναι τὸ ἄγαλμα. κατέλιπε δὲ κόρας τρεῖς, Σθενὼ, Εὐρυάλην, καὶ Μέδουσαν. αὗται μὲν γήμασθαι οὐδενὶ ἠβουλήθησαν· διελόμεναι δὲ τὴν οὐσίαν, ἑκάστη μιᾶς ἦρχε νήσου. τῇ δὲ Γοργόνῃ οὔτε ἀναθεῖναι τὸ ἱερὸν αὐταῖς ἐδόκει, οὔτε διελεῖν, ἀλλ' ἐν μέρει κατετίθεντο ἐνδιαλλὰξ θησαυρὸν ἑαυταῖς. ἦν δὲ τῷ Φόρκυνι ἑταῖρος, καλὸς καὶ ἀγαθὸς ἀνὴρ, καὶ αὐτῷ ἐν παντὶ πράγματι † ἐχρῶντο ὥσπερ ὀφθαλμῷ. Περσεὺς δ' ἀνὴρ, φυγὰς ἐξ Ἄργους, ἐλῄζετο τὰ κατὰ θάλατταν, ἔχων πλοῖα, καὶ ἰσχύν τινα περὶ αὐτόν. Πυθόμενος δὲ ταύτην τὴν Γοργόνα βασίλισσαν εἶναι γυναικῶν, καὶ πολύχρυσον μὲν, ὀλιγανδρον δὲ· πρῶτα μὲν ναυλοχεῖ ἐν τῷ πορθμῷ, καὶ μεταξὺ τῆς Κυρήνης, καὶ τῆς Σάρδεων, διαπλέων τὰ παρὰ τῆς ἑτέρας εἰς τὴν ἑτέραν, τὸν ὀφθαλμὸν λαμβάνει. ὧν μία φράζει αὐτῷ, ὅτι ἄλλο μὲν οὐδὲν ἔχει λαβεῖν παρ' αὐτῶν, εἰ μὴ τὴν Γοργόνα. μηνύει τε || αὐτῷ τὸ πλῆθος τοῦ χρυσοῦ. αὗται οὖν αἱ κόραι, ἐπεὶ οὐκ εἶχον τὸν ὀφθαλμὸν ἐν τῷ μέρει κατὰ τὸν εἰρημένον λόγον, συνῆλθον ὁμόσαι, καὶ ᾐτιᾶτο ἑτέρα τὴν ἑτέραν. ὁπότε γὰρ * ἐπενοοῦντο μὴ ἔχειν, ἐθαύμαζον τί ἂν εἴη τὸ γεγονός. ἐν τούτῳ προσπλεῖ αὐτοῖς ὁ Περσεὺς, καὶ φράζει ὡς αὐτὸς ἔχει τὸν ὀφθαλμόν. καὶ φησὶ, μὴ

* γένει.
† περὶ τὸν Ἄνωνα.
|| Γοργώ.
† ἐχρῆτο.
|| αὐτοῖς.
* ἀπηγορεύοντο.

res ità tranſacta : Phorcyn vir fuit Cyrenæus ; Cyrenæi porrò genere quidem Æthiopes inſulam inhabitabant Cyrenen, extra columnas Herculis ſitam, & Libyam arant, apud Aunonen fluvium juxta Carthaginem , auro maximè abundantes. Hic Phorcyn columnas Herculis, tres numero, regno tum poſſidebat, ibique ſimulacrum ex auro quatuor cubitorum Palladi fecit. Palladem autem Cyrenæi Gorgonem vocant, ſicut Thraces Dianam Bendiam, Dictynnam Cretes, Lacedæmonii Upin. Cæterùm Phorcyn antequam in templo ſimulacrum dedicaret, moritur ; reliquit autem virgines tres, Sthenonem, Euryalen, & Meduſam : quæ dum nulli vellent nubere, diviſis facultatibus ſingulæ principatum unius inſulæ obtinebant. Porrò Gorgoni neque templum exſtruere viſum illis, neque inter ſe partiri ; ſed in theſaurum viciſſim reponere. Aderat autem Phorcyni ſocius , vir probus , ac bonus, eóque in omni negotio, tanquam oculo utebantur. Interea Perſeus exilio ex Argo ejectus, loca maritima deprædabatur, ſecum navigia habens , & prædonum fortem , ac validam manum. Cúmque didiciſſet, Gorgonem hanc reginam eſſe fœminarum, auro quidem divitem, ſed inopem virorum ; in portu primùm ſtatione factâ, inter Cyrenen, ac Sardos obnavigans, & nunc in hanc, nunc illam deſcendens , eum, qui oculi vice fungebatur, cepit. Harum verò una dixit illi , nihil aliud ab ipſis capiendum eſſe, præter ſolam Gorgona ; ſimúlque auri copioſioris fecit indicium. At ipſæ filiæ, cùm oculum pro viribus non haberent , ut ſuprà dictum ; coëuntes inter ſe altera alteram incuſabat. Intelligentes autem penès nullam earum oculum eſſe, quidnam facti accidiſſet, mirari. Quo tempore adnavigans Perſeus , faſſus eſt ſe oculum habere ; neque

μὴ ἀποδοῦναι αὐταῖς, ἐὰν μὴ φράσωσιν ὅποι ἐστὶν ἡ Γοργώ. ἐπηπείλει δὲ καὶ || προσκατακλείειν μὴ εἰπούσαις. ἡ μὲν οὖν Μέδουσα, οὐ φράζει δεῖξαι. ἡ δὲ Σθενὼ, καὶ Εὐρυάλη ἔδειξαν· τὴν μὲν οὖν Μέδουσαν ἀποκλείνει, ταῖς δὲ ἄλλαις τὸν ὀφθαλμὸν ἀποδίδωσι. λαβὼν δὲ τὴν Γοργόνα κατέκοψεν. ἀπαρτήσας δὲ τριήρη, ἀπέθηκε τῆς Γοργόνος τὴν κεφαλὴν ἐπ' αὐτὴν, καὶ τῇ νηῒ ὄνομα ἔθετο Γοργών. ἐν ταύτῃ δὲ * παραπλέων, χρήματα παρὰ τῶν νησιωτῶν εἰσεπράττετο. καὶ τοὺς μὴ διδόντας ἀνῄρει. οὕτω δὴ καὶ τοὺς † Σερίφους ἤτει περιπλεύσας ἐκείνοις χρήματα· καὶ συναγαγόντων αὐτῶν, ὁ Περσεὺς ᾔει πάλιν εἰς τὴν ἀγορὰν· οἱ καὶ ἐκλειπόντες τὴν Σέριφον, ᾤχοντο. περιπλεύσας οὖν πάλιν ὁ Περσεὺς περὶ τὴν ἀπαίτησιν τῶν χρημάτων, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν ἀγορὰν, ἄνθρωπον μὲν οὐδένα εὗρε, λίθους δὲ ἀνδρομήκεις· τοῖς οὖν λοιποῖς τῶν νησιωτῶν ἔλεγεν ὁ Περσεὺς, ἐπειδὰν μὴ παρεῖχον τὰ χρήματα, ὁρᾶτε μὴ ὡς Σερίφιοι, τῆς Γοργόνος θεασάμενοι τὴν κεφαλὴν, ἀπελιθώθησαν· τοῦτο πάθητε καὶ ὑμεῖς.

|| προσαποκλείειν,

* περι-πλέον.

† Σεριφί-ους.

ΠΕΡΙ ΑΜΑΖΟΝΩΝ.

ΠΕρὶ Ἀμαζόνων τάδε λέγουσιν, ὅτι οὐ γυναῖκες ἦσαν, ἀλλ' ἄνδρες βάρβαροι· ἐφόρουν δὲ χιτῶνας ποδήρεις, ὥσπερ αἱ Θρᾷσσαι, καὶ τὴν κόμην ἀνεδοῦντο μίτραις. τοὺς δὲ πώγωνας ἐξυρῶντο, * καὶ διὰ τοῦτο ἐκαλοῦντο πρὸς τῶν πολεμίων γυναῖκες. Ἀμαζόνες δὲ τὸ γένος, μάχεσθαι ἀγαθοὶ ἦσαν. στρατείαν δὲ γυναικὸς οὐδέποτε εἰκὸς γενέσθαι· οὐδὲ γὰρ νῦν οὐδαμοῦ.

* ὡς καὶ νῦν καὶ διὰ τοῦτο.

neque redditurum, nisi sibi, ubi Gorgon esset, commonstrarent; additâ quoque comminatione, nisi indicium facerent, continuò ipsas interfecturum. Respondit Medusa, nolle se illam ostendere; cæterùm mox indicârunt Stheno, & Euryale; ac proinde interfectâ Medusâ, oculum duabus aliis restituit. Gorgonem autem acceptam concîdit, postulatáque ab aliis triremi, Gorgonis illi caput imposuit, & navem Gorgona appellavit: quâ circumnavigans pecunias ab insulanis exegit, & qui dare recusarent morte affecit. Itâ à Seriphiis, quos accessit, cùm nummos petiisset, atque illi contulissent, Perseus iterum hâc de caussâ in forum venit; sed illi relictâ Seripho discesserunt. Itaque cùm denuo Perseus eò appulisset ad pecunias exigendas, in forum veniens hominem quidem nullum, se lapides humanæ magnitudinis reperit. Propterea dixit insulanis cæteris: Videte, quomodo Seriphii, quòd pecuniam exhibuissent, conspecto Gorgonis capite, in lapides conversi sint: idem vos nè patiamini.

DE AMAZONIBUS.

De Amazonibus narrant, mulieres quidem eas non fuisse; sed viros barbaros. Gerebant autem tunicas talares, quales in more erant fœminis Thracibus, ac comam alligabant mitris, barbas radebant, & propterea ab hostibus mulieres vocabantur. Cæterùm Amazones nativâ quâdam indole bello strenui erant. Expeditionem verò mulierum fuisse, quomodo erit verisimile, cùm illa nusquam hodie reperiatur?

DE

ΠΕΡΙ ΟΡΦΕΩΣ.

Ψεύδης καὶ ὁ περὶ τοῦ Ὀρφέως μῦθος, ὅτι κιθαρίζοντι αὐτῷ ἐφείπετο τὰ τετράποδα, καὶ τὰ ὄρνεα, καὶ δένδρα. δοκεῖ δέ μοι ταῦτα εἶναι. Βάκχαι μανεῖσαι πρόβατα διέσπασαν ἐν τῇ Πιερίᾳ. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα βιαίως εἰργάζοντο, * τετραπόμεναι τε εἰς τὸ ὄρος, διέτριβον ἐκεῖ τὰς ἡμέρας. ὡς δὲ ἔμειναν, οἱ πολῖται, δεδιότες περὶ τῶν γυναικῶν, καὶ θυγατέρων, μεταπεμψάμενοι τὸν Ὀρφέα, ἐδέοντο μηχανᾶσθαι, ὃν τρόπον καταγάγοι αὐτὰς ἐκ τοῦ ὄρους. ὁ δὲ συνταξάμενος τῷ Διονύσῳ Ὄργια, κατάγει αὐτὰς βακχευούσας κιθαρίζων. αἱ δὲ νάρθηκας τότε πρῶτον ἔχουσαι, κατέβαινον ἐκ τοῦ ὄρους, καὶ κλῶνας δένδρων παντοδαπῶν. τοῖς δὲ ἀνθρώποις θαυμαστὰ τότε θεασαμένοις, ἐνεφαίνετο πρῶτον τὰ ξύλα καταγόμενα. καὶ ἔφασαν, ὅτι Ὀρφεὺς κιθαρίζων † ἄγει τὴν ὕλην ἐκ τοῦ ὄρους· καὶ ἐκ τούτου ὁ μῦθος ἀνεπλάσθη.

* τετραπόμεναι.

† ἐκ τοῦ ὄρους καὶ τῆς ὕλης ἄγει.

ΠΕΡΙ ΠΑΝΔΩΡΑΣ.

Ὁ περὶ Πανδώρας οὐκ ἀνεκτὸς λόγος, ὡς γῆς ἀναπλασθείσης ἀναδοῦναι αὐτὴν καὶ ἄλλοις τὸ πλάσμα. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ τοῦτο. Πανδώρα γυνὴ ἐγένετο Ἕλληνος, μάλιστα πλουσία. καὶ ὅτε ἐξῄει, ἐκοσμεῖτο, καὶ ἐχρῆτο πολλῇ τῇ γῇ. καὶ τὸ μὲν ἔργον οὕτως ἔχει, ὁ δὲ λόγος ἐπὶ τὸ ἀμήχανον ἐτράπη.

ΠΕΡΙ ΜΕΛΙΩΝ ΓΕΝΕΑΣ.

Καὶ τί φαυλότερόν ἐστι, τοῦ πρῶτον γένος ἐκ Μελίας γενέσθαι; ἀλλὰ Μέλιός τις ἐγένετο, καὶ Μελίαι ἐκλήθησαν ἀπὸ τούτου, ὥσπερ Ἕλληνες ἀπὸ Ἕλληνος, καὶ Ἴωνες ἀπὸ Ἴωνος. σιδηρᾶ δὲ, καὶ χαλκῆ γενεά, οὐδέποτε ἐγένετο.

ΠΕΡΙ

DE ORPHEO.

FAbulosus & ille de Orpheo sermo, quòd citharâ ludentem animalia quadrupedia, nec nón aves, arboréſque ſequerentur. Sed hæc mihi quidem ſic accidiſſe videntur. Bacchæ furentes oves diſcerpebant in Pieria, ac multa alia cùm violenter perpetrâſſent, in montes ſe recepere, ibiq; dies aliquot ſunt commoratæ, quas cùm cives diutiùs exſpectâſſent, malè ſuis uxoribus, & filiabus, metuentes, arceſſitum Orphea rogârunt, ut modum excogitaret, quo ex montibus illas educeret. Is verò Orgiis Baccho inſtitutis, citharam pulſans ad ſe bacchantes pellexit; ipſæque ferulas tum primùm, & ramos omne genus arborum habentes, deſcenderunt de monte. Hominibus autem admiranda hæc conſpicientibus, ligna priùs deduci videbantur; atque hinc dicebant, Orphea citharæ cantu ex monte ſylvam deducere, hanc dantes cauſſam fabulæ.

DE PANDORA.

NEc tolerabilis ille de Pandora ſermo, illam ex terra formatam aliis quoque ſimilem habitum attuliſſe. Mihi verò ſic videtur: Pandora mulier fuit Græca maximè dives; quæ, quoties prodeundum in publicum, ſpeciosè ſeſe exornabat, factóque ex terrâ unguento inungebatur. Ità quidem ſe res habuit; ſed ad rem impoſſibilẽ detorta narratio eſt.

DE FRAXINORUM *Generatione*.

ET quid ſtultius eſt, quàm primum hominum genus ex Fraxino eſſe progenitum? Sed fuit quidam Melius, atque ab eo dicebantur Meliæ fœminæ, quemadmodum Hellenes ab Hellene, ab Iωne Iωnes. Ferrea autem, atque ænea generatio, nunquam exſtitit.

DE

Περὶ ΗΡΑΚΛΕΟΣ Φυλλίτου.

ΛΕ´γεται ὡς ἐφ᾽ ἑαυτῷ ἔσχε φύλλα. ὁ οὖν Φυλλίτης· εἰ καὶ ἰδιώτης ὑπῆρχεν ἐπὶ πόῃ στὰς ἐκυσεν. ὁ δὲ λόγος ἐντεῦθεν ἐλέχθη οὕτως.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΗΤΟΥΣ.

a Περὶ τοῦ Κήτους τάδε λέγεται. ὡς τοῖς Τρωσὶν ἐκ τῆς θαλάττης ἐφοίτα. καὶ εἰ μὲν αὐτῷ δοῖεν κόρας, b ἀπήρχετο. εἰ δὲ μή, τὴν χώραν αὐτῶν ἐλυμαίνετο, ὡς δὲ μάταιον, τὸ ἄνδρας ἐκτίθεσθαι τὰς ἑαυτῶν θυγατέρας, τίς οὐκ οἶδεν; c ἀλλ᾽ ἦν ἀνὴρ βασιλεὺς μέγας, καὶ πολλὴν ἔχων δύναμιν, καὶ ναυτικὸν πολύ, ὃς κατέστρεψε τὸ παραθαλάσσιον τῆς Ἀσίας ἔλος, ὃ Τρῶες ἐκτῶντο. ἐδίδουν δὲ φόρον, ὃν τινες δασμὸν καλοῦσιν. ἀργυρίοις μὲν οὖν οἱ τότε ἄνθρωποι οὐκ d ἐχρῶντο, ἀλλὰ σκεύεσι. προσέταξε δὲ ὁ βασιλεύς, ᾧ ὄνομα Κήτων, τῶν πόλεων τινὰς μὲν ἵππους διδόναι, τινὰς δὲ κόρας. τὸν δὲ βασιλέα, ᾧ ὄνομα Κήτων, οἱ βάρβαροι ἐκάλουν Κῆτος. e περιεπόλει δὲ ὁ Κήτων κατὰ τὸν δέοντα χρόνον, ἀπαιτῶν τὸν δασμόν. τῶν δὲ μὴ ἀποδιδόντων ἐκάκου τὰς χώρας. ἐξέρχεται δὲ εἰς Τροίαν, καθ᾽ ὃν χρόνον καὶ Ἡρακλῆς * ἧκεν, ἔχων στρατιὰν τῶν Ἑλλήνων. μισθοῦται δὲ † τὸν Ἡρακλέα Λαομέδων ὁ βασιλεύς, ἀρῆξαι τοῖς Τρωσίν. ἀποβιβάσας δὲ τὴν στρατιὰν ὁ Κήτων, ὁδοιπόρει. ὑπαντήσαντες δ᾽ αὐτῷ Ἡρακλῆς, καὶ Λαομέδων, ἀναιροῦσιν αὐτόν. οὗ γινομένου, προσανεπλάσθη ὁ μῦθος.

a τὰ δὲ καὶ περὶ τούτου λέγεται.
b εἴκοσι ἀπήει.
c ἀλλ᾽ ἦν τοῦτο. ἀνὴρ βασιλεὺς μέν.
d ἐτέλουν.
e περιέπλει.
* ἔχων στρατιάν.
† αὐτόν.

ΠΕΡΙ

DE CLAVA HERCULIS.

Memorant illam à se folia habuisse. Propterea dicta est *phyllites*, sive foliata; & licèt separata esset, herbæ tamen adposita pullulabat: atque hinc collecta ejusmodi fabula.

DE CETONE.

De Cetone hæc referuntur: eum è mari ad Trojanos commeare solitum, & si puellas darent, recessisse; sin minùs, regionem illorum devastâsse. At quàm insulsum sit, viros prostituere suas filias, quis non videt? Sed erat rex magnus, opibus, & præsertim re navali, potens, qui in potestatem redegit Asiæ omnem oram maritimam, quam Trojani tenebant. Solvebant autem illi tributum, quod vectigal nonnulli vocant; neque enim argento tum temporis utebantur homines; sed supellectile tantùm, & utensilibus. Rex itaque, qui Ceton vocabatur, civitates quidem alias jussit sibi equos dare, alias verò puellas. Cæterùm regem, cui nomen Ceton, Barbari κῆτος, id est, balænam, appellabant. Ceton autem rex justo tempore circumivit, tributum exigens, ac solvere detrectantium regiones diris affecit; etiam Trojam abiit eâdem tempestate, quâ cum Græcorum exercitu accesserat Hercules, quem in subsidium Trojanorum Laomedon rex mercede conduxit. At verò Ceton traducto exercitu viam est ingressus; quem mox obvii Hercules, & Laomedon, interfecerunt. His ità factis, fabula conficta est.

ΠΕΡΙ ΥΔΡΑΣ.

* τῆς Λερναίας, ὡς ὄφις ἦν.
† μίαν Ἡρακλῆς κεφαλήν.

ΛΕ'γεται δὲ περὶ Ὕδρας, * ὅτι Λερναῖος ὄφις ἦν, ἔχων πεντήκοντα κεφαλὰς, σῶμα δὲ ἕν. καὶ ἐπειδὴ αὐτῆς ἀνέλοι † κεφαλὴν μίαν, δύο ἀναφύεσθαι. καὶ τὸν Καρκίνον ἐλθόντα βοηθεῖν τῇ Ὕδρᾳ. τοιοῦτον δ' εἴ τις πείθεται γενέσθαι, μάταιός ἐστι. τὸ δ' ἀληθὲς ἔχει ὧδε. Λέρνος ἦν βασιλεύς. ᾤκουν δὲ πάντες οἱ ἄνθρωποι κατὰ κώμας. ἦσαν δὲ καὶ βασιλεῖς ἐφ' ἑκάστῳ τῶν χωρίων τούτων. Σθένελος δὲ ὁ τοῦ Περσέως, εἶχε τὸ μέγιστον καὶ πολυανθρωπότατον, τὴν Μυκήνην· ὁ δὲ Λέρνος οὐκ ἤθελεν αὐτῷ ὑποτετάχθαι. ἐπολέμουν οὖν οἱ δύο διὰ τοῦτο. ἐν δὲ τῇ εἰσβολῇ τῆς χώρας, ἦν τῷ Λέρνῳ πολίχνιόν τι καρτερὸν, καὶ ἐφρούρουν αὐτὸ πεντήκοντα τοξόται ἀνδρεῖοι, οὓς ἐπῆσαν ἐπὶ τῷ πύργῳ ἀδιαλείπτως * νύκτα καὶ ἡμέραν. ὄνομα δὲ ἦν τῷ πολιχνίῳ Ὕδρα. πέμπει οὖν Εὐρυσθεὺς Ἡρακλέα, † καὶ ἐκπορθεῖ αὐτὸ τὸ πολίχνιον. οἱ δὲ περὶ τῷ πύργῳ ἐπυρπολοῦντο τοὺς ἐπὶ τῷ πύργῳ τοξότας. ὁπότε δέ τις πληγεὶς πέσοι, ἀνέβαινον δύο τοξόται ἀνθ' ἑνὸς. ἐπειδὰν ἀνδρεῖος ἦν ὁ προανηρημένος. ἐπειδὴ δὲ συνείχετο ὁ Λέρνος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους τῷ πολέμῳ, μισθοῦται || ὀθνεῖον στρατόν. ἦλθε δὲ αὐτῷ ἄγων τὴν στρατιὰν, Καρκῖνος ὄνομα τῷ ἀνδρὶ, μέγας τὴν ἰσχὺν, καὶ πολεμικὸς, καὶ σὺν τούτῳ ἀντεῖχον πρὸς τὸν Ἡρακλέα. εἶτα βοηθεῖ ὁ Ἰόλεως ὁ " Ἰφικλέους, ἀδελφιδοῦς ὢν τῷ Ἡρακλεῖ, ἔχων στρατιὰν ἀπὸ Θηβῶν καὶ τὸν πεφυκότα πύργον πρὸς τῇ Ὕδρᾳ προσελθὼν ἐνέπρησε, καὶ σὺν ταύτῃ τῇ δυνάμει ἐπόρθησεν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς, καὶ τὴν Ὕδραν ἀναιρεῖ, καὶ τὴν στρατιὰν ἀπόλλυσιν. οὗ γενομένου, ὁ μῦθος ἀνεπλάσθη· καὶ γράφουσι τὴν Ὕδραν ὄφιν, καὶ τὸν μῦθον ἀναπλάττουσιν.

* νύκτας καὶ ἡμέρας.
† ἐκπορθήσαντα.
|| ἐπικούρους χώρας.
" Ἰφίκλου.

ΠΕΡΙ

DE HYDRA.

HYdram produnt serpentem fuisse Lernæum, centum capitibus, sed uno tantùm corpore præditum: & in locum decisi capitis mox duo provenisse; Carcinum item advenisse, & auxilium tulisse Hydræ. Hæc autem si quis accidisse credit, næ ille insipidus est. Sed res ità se habet: Lernus rex fuit eo tempore, quo homines universi vicatim habitabant. Singulis autem locis erant sui reges; quos inter Sthenelus, Persei filius Mycenas, locum maximum, & hominibus frequentissimum, obtinebat. Cui Lernus cùm subesse nollet, bellum ex his principiis uterque suscepit. In ipso autem aditu regionis, Lerno oppidulum bene munitum fuit, quod custodiebatur quinquaginta strenuis sagittariis, quos dies atque noctes indesinenter in turrim immittebant. Erat autem oppidulo nomen Hydra. Destinat huc ergò Eurystheus Herculem, qui illud expugnavit. Illi verò, qui subtus erant, ignem manu jaciebant, & dirigebant in defensores turris; quorum si ictus aliquis cecidisset, præsertim strenuus, in locum unius sagittarii duo succedebant. Cùm autem istiusmodi bello ab Hercule Lernus teneretur, militem conduxit externum; venítque cum exercitu Carcinus quidam, militari robore, & viribus præstans, quem Herculi obduxit. Auxilia deinde Herculi tulit Iolaus, Iphicli filius, ejúsque ex fratre cognatus, exercitum habens ex Thebanis. Etiam turrim in Hyd â constitutam concremavit: atque hâc manu exsuperavit illos Hercules, Hydram delevit, & exercitum internecionis cecîdit. His ità factis, fabula provênit: quâ & Hydram serpentem fuisse scribunt, & fabulam comminiscuntur.

ΠΕΡΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

Λέγουσι περὶ Κερβέρου, ὡς κύων ἦν, ἔχων τρεῖς κεφαλάς. δῆλον δὲ ὅτι καὶ οὗτος ἀπὸ τῆς πόλεως ἐκλήθη Τρικάρηνος, ὥσπερ ὁ Γηρυόνης. ἔλεγον δὲ οἱ ἄνθρωποι, καλός τε καὶ μέγας ὁ Τρικάρηνος κύων. † λέγεται δὲ περὶ αὐτοῦ, ὡς Ἡρακλῆς ἐξ ᾅδου ἀνήγαγεν. ἐγένετο δὲ τοιοῦτόν τι. || Γηρυόνῃ περὶ ταῖς βουσὶν ἦσαν κύνες μεγάλαι καὶ νεανικαί. ὀνόματα δὲ ἦν αὐτοῖς τάδε· τῷ μὲν Κέρβερος, τῷ δὲ Ὄρθος. τὸν μὲν οὖν Ὄρθον Ἡρακλῆς ἐν Τρικαρείᾳ, πρὶν περιάξειν τὰς βοῦς, ἀναιρεῖ· ὁ δὲ Κέρβερος συνηκολούθει ταῖς βουσίν· ἐπιθυμήσας δὲ τοῦ κυνὸς ἀνὴρ Μυκηναῖος τοὔνομα Μολοττὸς, τὸ μὲν πρῶτον ᾔτει τὸν Εὐρυσθέα * ἀποδοῦναι τὸν κύνα· οὐ βουλομένου δὲ τοῦ Εὐρυσθέως, ἀναπείθει τοὺς βουκόλους, καὶ τὸν κύνα κατακρύπτουσιν ἐν τῇ Λακωνικῇ ἐπὶ Ταινάρῳ ἐν σπηλαίῳ τινὶ, καὶ ἀφίησιν αὐτῷ κύνας θηλείας συμβάλλειν. Εὐρυσθεὺς δὲ πέμπει Ἡρακλέα † ἐπὶ ζήτησιν τοῦ κυνός. ὁ δὲ πᾶσαν περιϊὼν τὴν Πελοπόννησον, ἦλθεν ὅπου ὁ κύων αὐτῷ ἐμηνύθη || εἶναι, καὶ καταβὰς, ἀνάγει ἐκ τοῦ ἄντρου τὸν κύνα. Ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι διὰ τοῦ ἄντρου καταβὰς εἰς ᾅδου ὁ Ἡρακλῆς, ἀνήγαγε τὸν κύνα.

† εἴρηται.

|| Γηρυόνιοι.

* ἀποδεδόσθαι τὸν αὐτὸν κύνα:

† κατά.

|| ὑπάρχειν.

ΠΕΡΙ ΑΛΚΗΣΤΙΔΟΣ.

Λέγεται μῦθος τραγικώδης, ὡς δὴ μέλλοντός ποτε τοῦ Ἀδμήτου θανεῖν, αὕτη εἵλετο ὑπὲρ αὐτοῦ θάνατον· καὶ Ἡρακλῆς αὐτὴν διὰ τὴν εὐσέβειαν ἀρξάμενος, καὶ ἀναγαγὼν ἐκ τοῦ ᾅδου, ἀπέδωκεν Ἀδμήτῳ. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ μηδένα ἀποθανόντα δύνασθαι τινὰ ἀναβιῶναι· ἀλλ' ἐγένετό τι τοιοῦτον. ἐπειδὴ Πελίαν ἀπέκτειναν αἱ θυγατέρες,

DE CERBERO.

CErberum canem fuiſſe tricipitem ferunt. Manifeſtum verò & hunc ipſum à civitate dictum Tricarenum, quemadmodum Geryon. In ore itaque omnibus erat, pulcher ille, & magnus canis Tricarenus. De quo etiam memorant, quòd Hercules illum ex inferis deduxerit. Cæterùm ejuſmodi quid factum eſt. Geryon ad coërcendos boves canes habebat magnos, & juvenes; quorum uni Cerberi nomen, alteri Ori inditum. Orum quidem in Tricariâ civitate, priuſquam boves abigeret, Hercules interemit; & Cerberus boves ſimul ſubſecutus eſt. Hujus autem flagrantiſſimus vir Mycenæus, nomine Moloſſus, primùm quidem ab Euryſtheo canem illum ſibi tradi petiit: quo abnuente, paſtores conciliat: hi Cerberum in antro concludunt in Laconicâ prope Tænarum, atque ad coïtum canes fœminas adponunt. Porrò Euryſtheus ad inveſtigandum canem Herculem miſit; qui peragratâ totâ Peloponneſo, tandem ad locum acceſſit, in quo latitare canis dicebatur; atque in antrum deſcendens, canem indè abduxit. Proinde dixerunt homines, Herculem, cùm ad inferos per antrum deſcendiſſet, canem exemiſſe.

DE ALCESTIDE.

CIrcumfertur tragica fabula, quòd cùm Admetus jam morti eſſet proximus, hæc loco illius mortem elegerit, quódque Hercules, pietate permotus, illam ab inferis ablatam reduxerit, & reddiderit Admeto. Mihi autem videtur, neminem alicui vitam poſſe reſtituere ſemel ademptam. At verò hujuſmodi quippiam accidit. Poſtquam Peliam fi-

γατέρες, καὶ Ἄκαςος ὁ Πελίου ἐδίωκεν αὐτὰς, οὐ λαμβάνει μέν. Ἄλκηςις δὲ καταφεύγει εἰς Φερὰς πρὸς Ἄδμητον, τὸν ἀνεψιὸν αὐτῆς. καὶ καθιζομένης ἐπὶ τῆς ἑςίας, οὐκ * ἐβούλετο Ἄδμητος Ἀκάςῳ ἔκδοτον ἐξαιτουμένῳ δοῦναι. ὁ δὲ πολλὴν ςρατιὰν παρακαθίσας ἐπὶ τὴν πόλιν, ἐπυρπόλει αὐτούς· ἐπεξιὼν δὲ ὁ Ἄδμητος, ἔχων καὶ λαχαγοὺς νύκτωρ, συνελήφθη ζῶν. ἠπείλει δὲ Ἄκαςος ἀποκτείνειν αὐτόν. πυθομένη δὲ ἡ Ἄλκηςις, ὅτι μέλλει ἀναιρεῖσθαι Ἄδμητος δι' αὐτὴν ἐξελθοῦσα ἑαυτὴν παρέδωκε. * τὸν οὖν Ἄδμητον ἀφίησιν ὁ Ἄκαςος, ἐκείνην δὲ συλλαμβάνει. ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ἀνδρεία γε Ἄλκηςις, ἑκοῦσα ὑπεραπέθανεν Ἀδμήτου. τοιοῦτο μέντοι οὐκ ἐγένετο, ὡς ὁ μῦθος φησί. κατ† γοῦν τὸν καιρὸν τοῦτον Ἡρακλῆς ἧκεν, ἄγων ἐκ τινων τόπων τὰς Διομήδους ἵππους. τοῦτον ἐκεῖσε πορευόμενον ἐξένισεν Ἄδμητος. ὀδυρομένου δὲ Ἀδμήτου τὴν συμφορὰν τῆς Ἀλκήσιδος, ἀνακτησάμενος Ἡρακλῆς, ἐπιτίθεται τῷ Ἀκάςῳ, καὶ τὴν ςρατιὰν αὐτοῦ διαφθείρει, καὶ τὰ μὲν λάφυρα τῇ αὐτοῦ ςρατιᾷ διανέμει· τὴν δὲ Ἄλκηςιν τῷ Ἀδμήτῳ παραδίδωσιν. Ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἐντυχὼν Ἡρακλῆς, ἐκ τοῦ θανάτου ἐῤῥύσατο τὴν Ἄλκηςιν. τούτων γενομένων, ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

* ἐδυνήσατο.
* τὸ μέν.
† γάρ.

* ΠΕΡΙ ΖΗΘΟΥ.

Ἱςοροῦσιν ἄλλοι τε καὶ Ἡσίοδος, ὅτι κιθάρᾳ τὸ τεῖχος τῶν Θηβῶν † ἐτείχησαν, δοκοῦσι δὲ ἔνιοι κιθαρίζειν αὐτοὺς, καὶ τοὺς λίθους ἐπὶ τὸ τεῖχος αὐτομάτως ἀναβαίνειν· τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὧδε. κιθαρῳδοὶ οὗτοι ἄειςοι ἐγένοντο, καὶ ἀπεδείκνυντο μισθῷ· ἀργύριον δὲ οὐκ εἶχον τότε οἱ ἄνθρωποι· ἐκέλευον οὖν οἱ περὶ τὸν Ἀμφίονα, καὶ εἴ τις βούλοιτο ‖ ἀκοῦσαι αὐτῶν, ἐρχόμενος ἐργάζεσθαι ἐπὶ τὸ τεῖχος.

* περὶ Ἀμφίονος καὶ τῆς λύρας αὐτοῦ.
† ἐκτίσθη.
‖ ἀκέςιν.

liæ suæ occidissent, & filius Peliæ Acastus persequeretur eas, neque tamen ullam comprehenderet; Alcestis ad consobrinum Admetum Pheras profugit; hic verò, domo se suâ tenens, deditam eam potenti Acasto tradere noluit. Ea propter magno ille ad urbem exercitu admoto, incendio agros illorum devastavit: atque Admetus de nocte cum ducibus egressus, vivus incidit in manus hostiles: séque eum interempturum Acastus comminatus est. Alcestis autem intelligens, suâ de caussâ è medio tollendum esse Admetum, sponte egressa se ipsam obtulit: quâ detentâ, Admetum Acastus demisit. Hinc Alcestis ob virilem animi magnitudinem ab hominibus celebrata, ut quæ ultrò mortem pro Admeto oppetiisset. Non igitur hoc eo modo, quo fabula habet, evenit. At sub idem tempus agens secum Diomedis equos Hercules advenit; eúmque iter istuc instituentem Admetus hospitio excepit. Deplorante verò fortunam Alcestidis, Hercules indignabundus cum Acasto congreditur, exercitum ejus delet, spolia Admeti copiis distribuit, atque ipsi Alcestin reducit. Exinde inter mortales sermo, quòd Hercules fortè superveniens Alcestin è morte eripuerit. His ità gestis, conficta est fabula.

DE ZETHO.

MEmorant Hesiodus, & alii, quòd citharæ pulsu Thebana mœnia exstructa sint. Arbitrantur verò nonnulli, illis modulantibus, sponte suâ lapides in murum prosiliisse. Sed veritas ità se habet: Citharœdi erant præstantissimi; & licèt nulla adhuc tum temporis inter homines pecuniæ esset usura, artem tamen nunquam, nisi mercede, ostendebant. Jusserunt itaque Zethus, & Amphion, ut si quis audiendi desiderio teneretur, manum ædificando

τεῖχος. οὐ μέντοι οἱ λίθοι ἀκηλούμενοι ἵσταντο. εὐλόγως οὖν οἱ ἄνθρωποι, ἔλεγον λύρᾳ τὸ τεῖχος '' ἐκτίσθη.

'' ἐκτίσθη.

ΠΕΡΙ ΙΟΥΣ.

Φασὶ τὴν Ἰὼ ἐκ γυναικὸς βοῦν * γεγονέναι, καὶ ἐξοιστρήσασαν, ἐξ Ἄργους διὰ τῆς θαλάσσης εἰς Αἴγυπτον ἀφικέσθαι. τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὧδε. Ἰὼ, βασιλέως τῶν Ἀργείων ἦν θυγάτηρ. ταύτῃ οἱ ἀπὸ τῆς πόλεως τιμὴν ἔδωκαν, τὸ, ἱέρειαν εἶναι τῆς Ἀργείας Ἥρας. αὕτη ἔγκυος † γεγονυῖα, καὶ δείσασα τὸν πατέρα, καὶ τοὺς πολίτας, ἔφυγεν ἐκ τῆς πόλεως. οἱ δὲ Ἀργεῖοι κατὰ ζήτησιν ἐξιόντες, ὅπου ἂν εὗρον, συλλαμβάνοντες, ἐν δεσμοῖς εἶχον. ἔλεγον δὲ, ὅτι ὥσπερ βοῦς οἰστρήσασα, διαφεύγει εἰς Αἴγυπτον. ἔνθα ἀφικομένη, τίκτει. ὅθεν ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

* γενομένην.
† γενομένην.

ΠΕΡΙ ΜΗΔΕΙΑΣ.

Φασὶν ὡς ἀφέψουσα τοὺς πρεσβυτέρους, νέους ἐποίει. ἐγένετο δὲ τοιοῦτον. Μήδεια πρώτη τοιοῦτον ἄνθος εὗρε, δυνάμενον καὶ λευκὰς ποιῆσαι τὰς τρίχας, καὶ μελαίνας. τοὺς οὖν χαίροντας ἐκ τῆς πολιᾶς ἔχειν μελαίνας τρίχας ἐποίει φαίνεσθαι. πυρίαν οὖν πρώτη Μήδεια ἐξεῦρεν. * ἐπυρία οὖν τοὺς βουλομένους, οὐκ ἐν τῷ προφανεῖ, ἵνα μή τις μάθῃ τῶν ἰατρῶν. ὄνομα δὲ ἦν τῷ † πράγματι, παρέψησις. οἱ γοῦν ἄνθρωποι ταῖς πυριάσεσιν ἐγίνοντο κουφότεροι, καὶ ὑγιεινότεροι. ἐκ δὴ τούτου ὁρῶντες τὴν παρασκευὴν, λέβητας, καὶ ξύλα, καὶ πῦρ, || ἐνόμισαν ὡς ἕψει τοὺς ἀνθρώπους. ὁ δὲ Πελίας, ἄνθρωπος γέρων καὶ ἀσθενὴς, '' πυριᾳ χρώμενος ἐτελεύτησε.

* ἐπυρίαζε γὰρ σώματα.
† πυριάματι.
|| ἐπείσθησαν.
'' πυριώμενος ἀπέθανε.

ΠΕΡΙ

muro præberet. Non enim arrectis ad citharam auribus lapides adstabant. Proinde haud injuriâ dictum est, murum lyræ beneficio positum fuisse.

DE IO.

IO ex muliere bovem factam aiunt, œstróque percussam Argis per mare abiisse in Ægyptum. Veritas autem rei hæc est: Io Argivorum regis filia erat. Ei hunc cives honorem exhibuere, ut Junonis Argivæ sacerdotio præficeretur. Verùm illa gravida facta, & patrem civésque metuens, fugâ sese è civitate subduxit. Argivi ad investigandam exeuntes, inventâ illâ, & vinculis constrictâ, dicebant bovis instar furiosæ in Ægyptum perfugisse. Huc cùm venisset, peperit, & occasionem fabulæ dedit.

DE MEDEA.

DE Medeâ, ut ferunt, homines recoquente, atque ex senibus faciente juvenes, res ità accidit. Prima illa ejusmodi florem invenit, qui & albos reddere capillos, & nigros, posset ; atque ità qui pro albis nigricantes adamarent, efficiebat ut habere viderentur. Inventis etiam à se balneis, caloribus fovebat volentes ; non tamen in publico, nè quis medicorum artem addisceret Huic rei nomen erat, decoctio. Cùm itaque per istiusmodi fomenta agiliores fierent homines saniorésque ; viso apparatu, lebetibus scilicet, lignis, & igni, utique cocturam illam veram existimabant. Sed eâ similiter usus Pelias, vir senex, & debilis, vitam perdidit.

ΠΕΡΙ ΟΜΦΑΛΗΣ.

Λέγεται ὡς λατρεύει Ἡρακλῆς ταύτῃ· ὁ δὲ λόγος μάταιος. ἐξῆν γὰρ κἀκείνης, καὶ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῇ, δεσπόζειν. ἐγένετο τοιόνδε τι. Ὀμφάλη ἦν * Ἰορδάνου θυγάτηρ, Λυδῶν βασιλέως. αὕτη ἀκούσασα τὴν ἰσχὺν Ἡρακλέους, προσεποιήθη ἐρᾷν αὐτοῦ. Ἡρακλῆς πλησιάσας, † ἔρωτι ἑάλω αὐτῆς· γεννᾷ δὲ ἐξ αὐτῆς υἱὸν Λαομήδην. ἡδόμενος δὲ αὐτῇ, ἐποίει ὅ, τι προσέταττεν ἡ Ὀμφάλη. οἱ δὲ συνήθεις, ὑπέλαβον λατρεύειν αὐτὸν αὐτῇ.

* Ἰαρδάνου.
† ἐρῶν.

Περὶ τοῦ ΚΕΡΑΤΟΣ τῆς ΑΜΑΛΘΕΙΑΣ.

Φασὶν ὡς Ἡρακλῆς τοῦτο ἔφερε πανταχοῦ, ἐξ οὗ ἐγίνετο αὐτῷ ὅσα ἐβούλετο· ἡ δὲ ἀλήθεια * οὕτως· Ἡρακλῆς ἀποδημῶν κατὰ Βοιωτίαν, καὶ Ἰολάου τοῦ ἀδελφιδοῦ, καταλύει ἐν Θεσπιαῖς ἔν τινι πανδοχείῳ. ἐν ᾧ † ἦν τις γυνὴ καλουμένη Ἀμάλθεια, ὡραία καὶ καλή. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἡδόμενος αὐτῇ, πλείονα χρόνον || ἐξενίζετο. Ἰόλαος δὲ βαρέως φέρων, ἐπινοεῖ τὴν ἐμπολὴν τῆς Ἀμαλθείας ἐν κέρατι κειμένην ἀνελέσθαι. ἐξ ἧς ἐμπολῆς, εἴ τι ἤθελεν ὠνεῖτο τῷ Ἡρακλεῖ. ἔλεγον οὖν οἱ συνέκδημοι, Ἡρακλῆς τὸ κέρας ἔχει τῆς Ἀμαλθείας, ἐξ οὗ ὠνεῖτο ὅσα βούλοιτο ἐπ' αὐτῷ. " ἐξ οὗ ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

* ὧδε πῶς ἔχειν.
† ἐτύγχανε.
|| ἐπεξενοῦτο.
" ἐκ τούτων οὖν ὁ μῦθος.

ΠΕΡΙ

DE OMPHALE.

HUic serviisse Herculem inepta fabula est; cùm & illi, & omnibus, quæ aderant, potuisset dominari. Sed ità res habet: Omphale filia erat Jordani Lydorum regis; quæ audito Herculis robore, & viribus, ejus se amore captam prodidit. Hercules postquam accessisset, similiter eam deperiit, filiúmque ex illâ suscepit Laomedem. Ea propter plurimùm ejus amoribus oblectatus, omnia capessere, quæcùnque Omphale imponeret: atque hinc servitium colligere stolidi homines, & vesani.

DE CORNU AMALTHEÆ.

NArrant, Herculem ubique illud secum circumtulisse, ex quo quæ vel voto expeteret, illi suppeditabantur. Sed rei veritas hæc est: Hercules cùm in Bœotiâ peregrinaretur, cum Iolao fratris filio, in Thespiis in quodam diversorio divertit; in quo mulier erat ætate juvencula, & formâ admodum speciosa, nomine Amaltheæ. Hujus amore correptus Hercules, plusculum cum eâ temporis transmisit; quod Iolaus ægrè ferens, reconditas in cornu Amaltheæ facultates auferre excogitat, unde, si quid vellet, Herculi emebatur. Ea propter ab itineris sociis dici cœptum, Herculem cornu Amaltheæ habuisse, atque ex eo nactum esse, quidquid sibi commodi exoptaret. Hinc caussa fabulæ, & origo.

ΠΕΡΙ ΥΑΚΙΝΘΟΥ διήγημα.

Ὑάκινθος Ἀμυκλαῖον ἦν μειράκιον, ὡραῖον καὶ καλόν· εἰς τοῦτον εἶδε μὲν ὁ Ἀπόλλων, εἶδε καὶ ὁ Ζέφυρος. καὶ ἄμφω κατείχοντο τῇ μορφῇ, καὶ φιλότιμος ἦν ἀφ' ὧν εἶχεν ἑκάτερος. ἐτόξευε μὲν ὁ Ἀπόλλων, ἔπνει δὲ ὁ Ζέφυρος. μέλη μὲν ἦν τὰ παρ' ἐκείνου καὶ ἡδονή· φόβος δὲ τὰ παρὰ τούτου καὶ ταραχή· ῥέπει πρὸς τὸν δαίμονα τὸ μειράκιον, καὶ Ζέφυρον ὑπὸ ζηλοτυπίας ὁπλίζει πρὸς πόλεμον. μετὰ ταῦτα ἦν γυμνασία τῷ μειρακίῳ, καὶ τιμωρία παρὰ Ζεφύρου. δίσκος ἦν ὁ πρὸς τὴν ἀνταίρεσιν ἐκείνου διακονήσας, ὑπὸ τούτου μὲν ἀφεθείς, ὑπ' ἐκείνου δὲ ἐνεχθείς. καὶ ὁ μὲν, ἐτεθνήκει. τὴν γῆν δὲ οὐκ ἦν ἔρημον ὑπομνήματος ἀφεῖναι τὴν συμφοράν, ἀλλὰ τὸ ἄνθος ἀντὶ τοῦ μειρακίου γίνεται, καὶ τοὔνομα δέχεται, λέγουσι δ' ὅτι καὶ τῆς προσηγορίας ἐν φύλλοις ἐπιγέγραπται τὸ προοίμιον.

ΠΕΡΙ ΜΑΡΣΥΟΥ διήγημα.

Ὁ Μαρσύας ἀγροῖκος ἦν· γίνεται δὲ ὑπὲρ μουσικός. ἐμίσησεν Ἀθηνᾶ τοὺς αὐλούς, οὐκ ὀλίγον γὰρ ἀφῃροῦντο τοῦ κάλλους. ἡ πηγὴ τὴν εἰκόνα δεξαμένη, τὸ συμβὰν ἐδίδαξεν. οὕτω δὲ ἐρριμμένων τῶν αὐλῶν, ὁ Μαρσύας ὑφίσταται προσάπτει οὖν τοῖς χείλεσιν ἀνελὼν αὐτοὺς ὁ ποιμήν· οἱ δὲ ἦδον θεία δυνάμει, καὶ ἄκοντος τοῦ χρωμένου. τέχνην ὁ Μαρσύας ἐνόμισεν εἶναι τὴν δύναμιν· καὶ χωρεῖ μὲν κατὰ Μουσῶν, χωρεῖ δὲ κατὰ Ἀπόλλωνος· λέγων, οὐδὲ θέλειν εἶναι λοιπὸν, ἂν μὴ πλεονεκτήσῃ τοῦ δαίμονος. ἐν ἐκείνῃ τῇ φιλονεικίᾳ νικᾶται, καὶ τὸ δέρμα μετὰ τὴν ἧτταν ἐκδύεται. εἶδον ἐγὼ ποταμὸν ἐν Φρυγίᾳ, Μαρσύας ὄνομα τῷ ποταμῷ· καὶ ἔλεγον οἱ Φρύγες, ὅτι τὸ ῥεῦμα τοῦτο ἐξ αἵματός ἐστι τοῦ Μαρσύου.

Narratio DE HYACINTHO.

HYacinthum, adolescentem Amyclæum, formâ pariter, & ætate florenti, tum Apollo respexit, tum etiam Zephyrus, ambo pulchritudinem ejus depereuntes, & ambitiosi quo certamine alter alteri puerum præriperet. Sagittis quidem jaculabatur Apollo; spirabat Zephyrus: ab illo carmina proveniebant, & voluptas; ab hoc autem metus, & perturbatio. Itaque ad Deum inclinat adolescens. Zephyrum præ Zelotypiâ ad bellum armat. Deinceps exercitia manebant juvenem,& vindicta à Zephyro. Discus erat ad interitum ejus inserviens; qui ab hoc quidem emissus, ab alio verò impulsus, mortem attulit Hyacintho. Videbatur autem indecorum terræ, tantæ calamitatis memoriam deleri, quare pro adolescente florem produxit, idémque nomen indidit; cujus principium foliis esse inscriptum, narrant.

DE MARSYA *Historia.*

MArsyas cùm esset rusticus, hâc ratione Musicus evasit. Odio cœpit habere suas tibias Minerva, tanquam non parùm pulchritudini & formæ adimentes; ut à fonte, qui imaginem illius receperat,fuerat edocta. Projectas itaque sic tibias Marsyas suscipit, & sublatas labris pastor applicat: eæque, residuâ adhuc divinâ vi,etiam invito illo, qui utebatur,recinebant. Cæterùm hanc virtutem Marsyas suæ arti adscribens; & Musas aggressus est,& Apollinem; vivere se ampliùs nolle dicens, nisi in tali certamine Deum exsuperâsset. Sed in istâ contentione victo,cutis per summos artus est direpta. Vidi ipse in Phrygiâ fluvium,cui Marsyas nomen; quem ex Marsyæ sanguine profluxisse Phryges contendebant.

DE

ΠΕΡΙ ΦΑΩΝΟΣ.

Τῷ Φάωνι βίος ἦν, περὶ πλοῖον εἶναι καὶ θάλατταν. πορθμὸς ἦν θάλασσα. ἔγκλημα δὲ οὐδὲν παρ' οὐδενὸς ἐνομίζετο· ἐπεὶ καὶ μέτριος ἦν, καὶ παρὰ τῶν ἐχόντων μόνον ἐδέχετο, θαῦμα ἦν τοῦ τρόπου παρὰ τοῖς Λεσβίοις. ἐπαινεῖ τὸν ἄνθρωπον ἡ θεὸς (Ἀφροδίτην λέγουσι τὴν θεὸν) καὶ ὑποδῦσα θέαν ἀνθρώπου γυναικὸς ἤδη γεγηρακυίας, τῷ Φάωνι διαλέγεται περὶ πλοῦ. ταχὺς ἦν ἐκεῖνος καὶ θεραπεῦσαι, καὶ διακομίσαι, καὶ μηδὲν ἀπαιτῆσαι. τί οὖν ἐπὶ τούτοις ἡ θεός; ἀμείψαί φασι τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἀμείβεται νεότητι καὶ κάλλει τὸν γέροντα. οὗτος ὁ Φάων ἐστὶν, ἐφ' ᾧ τὸν ἔρωτα αὐτῆς ἡ Σαπφὼ πολλάκις ᾆσμα ἐποίησε.

ΠΕΡΙ ΛΑΔΩΝΟΣ διήγημα.

Ἔδοξε τῇ γῇ, Λάδωνι τῷ ποταμῷ πρὸς συνουσίαν ἐλθεῖν. καὶ ἐπεὶ συνῆλθον ἀλλήλοις, κύει μὲν ἡ γῆ, τίκτεται δὲ ἡ Δάφνη· φιλεῖ δὲ ἐκείνην ὁ Πύθιος, καὶ ῥήματα ἦν ἐραστοῦ πρὸς κόρην. ἀλλ' ἡ Δάφνη σωφροσύνην ἐφίλει. διώκειν οὖν ἔδει, καὶ ἐδιώκετο. πρὶν δὲ ἀπειπεῖν ἐν τῇ φυγῇ, παρακαλεῖ τὴν μητέρα αὐτῆς, πάλιν αὐτὴν εἴσω ποιῆσαι, καὶ τηρῆσαι οἷα γεγόνεται. ἡ μὲν οὖν ὧδε ἐποίει, καὶ τὴν Δάφνην εἶχεν ἐν ἑαυτῇ· κατὰ δὲ τὸ μέρος ἐκεῖνο, εὐθὺς ἀνεπήδα φυτόν· καὶ παραπεσὼν αὐτῷ κατὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ ἔρωτος ὁ Θεὸς, οὐκ εἶχεν ὅπως ἀποστῇ τοῦ φυτοῦ. ἀλλ' αἵ τε χεῖρες ἀνελαμβάνοντο, καὶ ἡ κεφαλὴ τὸ λοιπὸν ἐκοσμεῖτο. λέγεται δὲ καὶ ὁ τρίπους οὐκ ἄνευ δάφνης ἱδρύσθαι, κατὰ Βοιωτίαν, ἐπὶ τοῦ χάσματος.

DE PHAONE.

PHaon circa navigia, & angustias maris, victum exercuit: neque in hoc offecit cuipiam, quoniam & æquus esset, & ab iis duntaxat mercedem exigeret, qui solvendo videbantur. Hic mos admirationi cœpit esse Lesbiis, atque à Deâ (Venerem eam vocant) laudari Phaon; quæ habitu induta mulieris vetulæ, rogat Phaonem, secum trajiceret Ille dictum factum, & servire paratus erat, & transvehere, & portorii nihil exigere. Quid itaque his Dea reposuit? Dicitur illum ex sene juvenem, & formosum fecisse. Hic ille Phaon est, in cujus amorem Sappho sæpe carmen cecinit.

DE LADONE *Narratio.*

TErræ visum fuit cum Ladone fluvio ad coïtum descendere; & postquam se miscuere, concepit quidem terra, & Daphnen peperit; eámque Apollo dilexit, & verba cum illâ habuit amatoria. Sed castitatem tuente Daphne, persecutione opus videbatur; quam mox instituit. Priusquam verò interdiceret quidquam in fugâ, matrem invocavit, ut sese rursum intra se reciperet, ac servaret talem, qualem antea genuisset. Illa quidem precibus morem gessit, atque in se filiam continuit: ínque eâ parte continuò planta prosiliit; in cujus amplexus ob amoris vehementiam ruens Apollo, nullis machinis resistere potuit nascenti arbori; sed manus illius jam continebantur arbore, ac caput tandem frondibus ornabatur Dictum quoque est, tripoda in Bœotiâ juxta antrum sine lauro constitui non potuisse.

DE

ΠΕΡΙ ΗΡΑΣ.

Ἀργεῖοι πολιοῦχον αὐτοῖς τὴν Ἥραν ἡγοῦντο· καὶ διὰ τοῦτο καὶ πανήγυριν αὐτῇ τελαγμένην ἄγουσιν· ὁ δὲ τρόπος τῆς ἑορτῆς, ἅμαξα βοῶν, τὸ χρῶμα λευκῶν. ἀπὸ δὲ τῆς ἁμάξης εἶναι δεῖ ἱέρειαν. οὕτω δὲ ἔχειν ἄχρι τοῦ νεώ. τὸ δὲ ἱερὸν, ἔξω τοῦ ἄστεος. ἧκεν οὖν ποτε ὁ χρόνος φέρων τὴν ἑορτήν. ὁ δὲ νόμος, ἀπὸ τῶν βοῶν οὐκ ὄντων, ἐχώλυεν. ἀλλ' ἐσοφίσατο τὴν ἀπορίαν ἡ ἱέρεια, μήτηρ οὖσα νεανίσκων, ἀντὶ βοῶν τῷ σχήματι γινομένων. ἐπεὶ τοίνυν τὸ παρὰ τῶν βοῶν, παρὰ τῶν παίδων ἐγένετο, στᾶσα κατὰ τὸ ἄγαλμα, μισθὸν ἀπῄτει τοῦ πόνου. καὶ ἔδωκε, φασὶν, ἡ θεός· ὕπνος ἦν ὁ αὐτὸς, καὶ τοῦ βίου πέρας γενόμενος.

Τέλος, τοῦ περὶ ἀπίστων ἱστοριῶν Παλαιφάτου, χρησίμου συντάγματος.

DE JUNONE.

JUnonem Deam sibi tutelarem existimant Argivi, atque ea propter festum in honorem ejus institutum celebrant; cujus apparatus erant juncti boves, corpore albi. Eo in curru considere oportebat sacerdotem, & sic ad campum usque provehi: erat enim templum extra urbem. Advenit ergò quondam tempus celebrandi festi, quo bobus non præsentibus mos claudicaret; sed animadvertit penuriam sacerdos, mater adolescentum, bovis tum munia exsequentium. Postquam igitur, quod à bobus fieri debuerat, à filiis esset peractum; consistens ad statuam, pretium laboris poposcit; ídque à Deâ ferunt persolutum, somnum scilicet, & vitæ finem.

Finis utilis Commentarii Palæphati de Incredibilibus Historiis.

PALÆPHATI
FRAGMENTA
DUO:

Ex Fastis Siculis, sive Chronico
ALEXANDRINO.

ΤΟΥ ΓΑΛΑΙΦΑΤΟΥ

ΠΕΡΙ

Ἐφευρήσεως ΚΟΓΧΥΛΗΣ.

Ex Chronico Alexandrino.

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας τοῦ Φοίνικος ἦν Ἡρακλῆς, ὁ φιλόσοφος, ὁ λεγόμενος Τύριος, ὅστις ἐφεῦρε τὴν κογκύλην. * ἐπεριζόμενος γὰρ ἐπὶ τὸ παράλιον μέρος τῆς Τύρου πόλεως, ἴδε ποιμενικὸν κύνα ἐσθίοντα τὴν λεγομένην κογκύλην, ὅπερ ἐστὶ μικρὸν εἶδος θαλάσσιον κοχλιῶδες, καὶ ποιμένα νομίζοντα αἱμάσσειν, τὸν κύνα λαβόντα ἀπὸ προβάτου πόκον ἐρέας, καὶ καταμάσσοντα τὸ καταφερόμενον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ κυνὸς, καὶ βάπτοντα τὸν πόκον. ὁ δὲ Ἡρακλῆς προσεσχηκὼς μὴ εἶναι αὐτὸ αἷμα, ἀλλὰ βάμματος παραξένου ἀρετὴν, ἐθαύμασεν. καὶ γνοὺς, ὅτι ἐκ τῆς κογχύλης ἐστὶ τὸ βάμμα τοῦ πόκου, εἰληφὼς ἐκ τοῦ ποιμένος τὸν πόκον, ὡς μέγα δῶρον, τοῦτον προσήγαγε τῷ βασιλεῖ τῆς Τύρου Φοίνικι. καὶ ἐκπλαγεὶς καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ξένης χροιᾶς τοῦ βάμματος, θαυμάζων τὴν αὐτοῦ εὕρησιν, ἐκέλευσεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ βάμματος τῆς κογχύλης βαφῆναι ἐρέαν, καὶ γενέσθαι αὐτῷ περιβόλαιον βασιλικὸν, καὶ ἐφόρεσεν αὐτὸς πρῶτος περιβόλαιον ἐκ πορφύρας. καὶ πάντες ἐθαύμαζον τὴν βασιλικὴν ἐσθῆτα, ὡς ξένην θέαν. καὶ ἐξ ἐκείνου ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς Φοίνιξ, μηδένα ὑπὸ τὴν αὐτοῦ βασιλείαν ὄντα τολμᾷν φορεῖν τὴν αὐτὴν ἐνάρετον ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης οὖσαν φορεσίαν, εἰμήτι αὐτῷ, καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν βασιλεύοντας τῆς Φοινίκης, διὰ τὸ γινώσκεσθαι τὸν βασιλέα τῷ στρατῷ, καὶ πάντι τῷ πλήθει ἐκ τῆς θαυμα-

* αἰωρούμενος.

στῆς

PALÆPHATI
DE
Inventione PURPURÆ.

Interprete Matthæo Radero.

Empore autem Phœnicis fuit Tyri Herculis philoſophus, cognomento Tyrius, qui purpuram invenit. Nam in littore Tyrio obambulans, paſtorium vidit canem, qui oſtreum (quod conchylis dicitur, parvúmque genus eſt teſtudinis marinæ) mandebat, & paſtorem; qui, quòd canem putaret ſanguinare, lanæ vellere ab ove rapto exterſit quod ab ore canis profluebat, vellúſque tinxit. Hercules verò cùm obſervâſſet id non eſſe ſanguinem, ſed peregrini alicujus vim liquoris; ilicet obſtupuit, & cùm ex conchyli ſuccum illum velleris expreſſum ſciret, acceptâ à paſtore lanâ, illam Phœnici, regi Tyriorum, magni loco muneris detulit; qui & ipſe attonitus novi & inuſitati coloris adſpectu, ejúſque inventione, juſſit vellus liquore purpuræ, ſeu conchylis, imbui, ſibique regiam indè veſtem fieri, primúſque ipſe purpuratam chlamydem geſtavit, quam veſtem regiam, velut peregrinum quid, & inuſitatum ſpectaculum, omnes obſtupuêre. Rex deinde Phœnix mox edicto cavit, nè quiſquam ex ſibi ſubjectis cultum è terræ maríſque theſauro collatum affectaret, præter ipſum regem, & regis ſucceſſores: atque hoc, uti reges à populo, atque exercitu, ex novo hoc & ad-

μαςῆς καὶ παραξένου φορεσίας. πρώην γὰρ οὐκ ἐγίνωσκον οἱ ἄνθρωποι βάπτειν χροιὰς ἱματίων, ἀλλὰ τὰς τῶν προβάτων ἐρέας, οἷαι καὶ ἦσαν, ἐποίουν ἱμάτια, καὶ ἐφόρουν. καὶ οὐκ εὐχερῶς ἐγνωρίζοντο τῷ ὑπηκόῳ πλήθει οἱ βασιλεῖς. λοιπὸν, οἱ κατὰ τὸν τόπον βασιλεῖς, εἴτοι ῥῆγες, καὶ τοπάρχαι ἀκηκοότες τούτῳ. οἱ μὲν περιβόλαια, οἱ δὲ φίβλας, καὶ μαντεῖα ἐπενόησαν ἑαυτοῖς πορφυρᾶ, ἢ ῥούσαια βάπτοντες τὰ ἀπὸ βοτανῶν καὶ ἐφόρουν διὰ τὸ γινώσκεσθαι τῷ ἰδίῳ πλήθει, καθὼς Παλαίφατος ὁ σοφώτατος ἐξέθετο.

ΠΕΡΙ ΣΙΔΗΡΟΥ, ΤΙΣ πρῶτος ἐφεῦρεν.

Ex eodem Chronico.

Ὁ δὲ αὐτὸς Ἥφαιστος ἀπὸ μυστικῆς τινὸς εὐχῆς τὴν ὀξυλάβην ἐδέξατο ἐκ τοῦ ἀέρος, εἰς τὸ κατασκευάζειν ἐκ σιδήρου ὅπλα. ὅθεν καὶ ἐπικρατὴς σιδήρου ηὑρέθη εἰς τοὺς πολέμοις. ἀπεθέωσαν οὖν αὐτὸν ὡς σωφροσύνην νομοθετήσαντα. καὶ τροφὴν ἀνθρώποις διὰ κατασκευῆς ὅπλων εὑρηκότα, καὶ ἐν τοῖς πολέμοις δύναμιν καὶ σωτηρείαν ποιήσαντα. πρὸ γὰρ αὐτοῦ ῥοπάλοις καὶ λίθοις ἐπολέμουν. μετὰ δὲ τελευτὴν Ἡφαίστου, ἐβασίλευσεν Αἰγυπτίων ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ὀνόματι Ἥλιος, ἡμέρας δυοζ΄. ὡς εἶναι ἔτη ιβ΄, μῆνας γ΄, ἡμέρας δ΄. οὐ γὰρ εἴδησαν οἱ Αἰγύπτιοι τότε ἢ ἄλλον τινὰ ἀριθμὸν ἐν τῷ ψηφίζειν, ἀλλὰ τὰς περιόδοις τῶν ἡμερῶν εἰς ἔτη ἐψήφιζον. οἱ γὰρ τῶν ιβ΄ μηνῶν ἀριθμοὶ, μετὰ ταῦτα ἐπενοήθησαν, ἐξ ὅτε ὀνομάσθη ὑποτελεῖς εἶναι τοὺς ἀνθρώποις τοῖς βασιλεῦσιν. ὁ δὲ αὐτὸς Ἥλιος βασιλεὺς, ὁ υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου, ἦν φιλόσοφος δυνατὸς, ὅστις ἐδιδάχθη παρά τινος, ὡς γυνή τις Αἰγυπτία, τῶν ἐν ὑπορεία καὶ

* ἐξινασῶν

mirando gestamine noscerentur. Nam priùs haut nôrant mortales vestium colores, sed ex ovium vellere, quale quale illud erat, vestes conficiebant, & gestabant, neque facilè principes à populo secernebantur. Cæterùm alii passim imperatores, regésque, & dynastæ, haut obsequentes erant huic legi. Nam alii indumenta, alii fibulas aureas, & idola sibi purpurea, aut russea, ex herbarum succis expresso colore, sibi comparabant, ferebántque, utì populo perspicui essent; quemadmodum sapientissimus prodidit Palæphatus.

DE PRIMO FERRI INVENTORE.

Interprete Matthæo Radero.

IDem Vulcanus divino quodam carmine, seu precatione, opifex ingenium, & fabrile è cœlo, utì è ferro arma fabricare posset, impetravit. Unde & ferri domitor ad usum belli inventórque est habitus, Consecratus ergò inter Divos ob continentiæ legem, & quod mortalibus per armorum fabricationem victûs parandi rationem ostenderit, virtutémque bellicam, & salutem comparavit. Ante illum quippe clavis tantùm, & saxis, pugnabant. Mortuo Vulcano, regnum suscepit Ægyptiorum Sol Vulcani filius, illúdque rexit dies septem & septuaginta supra quater millenos quadringenos; qui annos conficiunt XII, menses III, dies IV. Nam Ægyptii aliam putandi tum temporis rationem ignorabant, omnium enim unius diei orbita definiebant. Duodenum verò mensium numerum tum demum descripserunt, cùm vulgò mortales regibus vectigales haberi cœperunt. Sol autem Vulcani filius, rex, eximius erat Philosophus, qui monitus à quodam, fœminam esse Ægyptiam, copiis & opibus

 florentem,

* ἀξίᾳ ὑστῶν.

* ἐξιαυστῶν παρ' αὐτοῖς, ἐρῶσά τινος ἐμοιχεύετο ὑπ' αὐτοῦ. καὶ ἀκούσας ὁ Ἥλιος, ἐζήτησεν αὐτὴν πιάσαι διὰ τὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἡφαίστου νομοθεσίαν, ἵνα μὴ λυθῇ. καὶ λαβὼν στρατιώτας ἐκ τοῦ ἰδίου στρατοῦ, μαθὼν τὸν καιρὸν τῆς μοιχείας αὐτῆς, ὅτι γίνεσθαι ἔμελλεν νυκτὸς, ἐπιρρίψας αὐτῇ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς μὴ ὄντος αὐτόθι, εὗρεν αὐτὴν μετ' ἄλλου καθεύδουσαν τοῦ ἐρωμένου παρ' αὐτῆς. ἥν τινα εὐθέως καταγαγὼν ἐπόμπευσεν ἐν πάσῃ τῇ χώρᾳ τῆς Αἰγύπτου τιμωρησάμενος αὐτήν. καὶ γέγονε σωφροσύνη μεγάλη ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου. κἀκεῖνον δὲ τὸν μοιχὸν ἀνεῖλεν, καὶ ηὐχαριστήθη· περὶ οὗ ἱστορεῖ ποιητικῶς Ὅμηρος ποιητής. ὡς ὁ Ἥλιος, φησὶν, ἤλεγξεν τὴν Ἀφροδίτην συμμιγνυμένην νυκτὸς Ἄρει. Ἀφροδίτην δὲ ἐκάλεσεν ἐπιθυμίαν τῆς πορνείας τοῦ Ἡλίου βασιλέως ἐλεγχθεῖσαν. τὸ δὲ ἀληθὲς, ὡς προγέγραπται, Παλαίφατος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο.

ΤΕΛΟΣ.

---

florentem, quæ amet quempiam, quicum adulterii consuetudinem habeat. Quod Sol cùm intellexisset, pœnam ab eâ studuit exigere, propter legem à patre latam, nè antiquaretur. Delectis ergò militibus ex omnibus copiis suis, cùm tempus, quo per noctem committi adulterium solebat, explorâsset; absente viro in ædes irrupit, illámque cum amasio cubantem offendit, detractam per totam duci Ægyptum jussit, gravitérque in illum animadvertit; unde in Ægypto cæteri castè vivere didicêre, mœcho etiam morte mulctato: quâ re magnam ab Ægyptiis gratiam iniit: de quo Homerus poëta poëtico more narrat, quasi diceret, Venerem à Sole cum Marte noctu cubantem fuisse proditam. Venerem peccandi libidinem, seu desiderium voluptatum à Sole reprehensum, appellavit. Rem autem, utì exposita est, sapientissimus ille Palæphatus literis consignavit.

FINIS.

CORNELII TOLLII

AD

PALÆPHATUM

NOTÆ.

CORNELII TOLLII
AD
PALÆPHATUM
NOTÆ.

PAg. 2. Οὐ γὰρ ὄνομα μόνον ἐγένετο, λόγος δὲ περὶ αὐτῶν οὐδεὶς ὑπῆρξεν.] Codex ſcriptus Londinenſis, quem ſingulari beneficio mihi ſuppeditavit columen literarum Claudius Salmaſius, habet: οὐ γὰρ ὀνόματα μόνον ὑπῆρξε, λόγος δὲ περὶ αὐτῶν οὐδείς. Lego particulâ ſolùm commutatâ, εἰ γὰρ ὄνομα μόνον ἐγένετο, λόγος δὲ περὶ αὐτῶν οὐδεὶς ὑπῆρξεν.

Pag. 4. Ἀεὶ δὲ ἔγωγε ἐπαινῶ τοὺς συγγραφέας, Μέλισσον, καὶ Λάμισκον τὸν Σάμιον. ἐν ἀρχῇ λέγοντας, ἔστιν ἃ ἐγένετο, καὶ νῦν ἔσται.] Rectiùs MS. ἔστιν ἃ, καὶ ἐγένετο, καὶ νῦν ἔσται. Cùm docere velit Palæphatus, non aliam fuiſſe rationem antiquiorum temporum, quàm ſuæ ætatis; ſimilem adducit ſententiam Meliſſi, & Lamiſci Samii, ſcribentium, quæ in primordio ſunt, & fuerunt, etiam fore in poſterum. Vir toto orbe celebratiſſimus, cui animum ac ſumma ſtudia debeo, Gerardus Joannes Voſſius, ſcripſiſſe putat, ἔστι νῦν, ἃ ἐγένετο, καὶ ἔσται. Et veriſſime

me docet, Melissum hunc, qui multas poëtarum fabulas ad naturæ scientiam revocavit, esse Euboïcum; ac citari à Fulgentio libro secundo cap. de Leda & Cygno: *Jupiter*, inquit, *in cygnum conversus dicitur, quòd ferant Physiologi, quàm maximè Melissus Euboïcus, qui omnium Physiologorum sententias disputavit, hujus generis avem ità convitiis esse plenam, ut, ipsâ ave clamante, reliquæ aves taceant, quæ præstò fuerint.* Hic ipse Melissus à Suidâ notatur voce Γενητικὴ, ubi sic scribit: ὅτι Μέλισσος ᾤετο τὸ μὴ γενόμενον οὐκ ἔχειν ἀρχήν. Ψεῦδος δέ ἐστι. πολλὰ γὰρ ἀγέννητα ὄντα ἀρχὰς ἔχει. *Melissus verò putabat, id, quod non erat natum, non habere principium. Hoc verò falsum est. Multa enim, quæ non sunt generata, principium habent.* Diversus ab hoc fuit Melissus, Parmenidis auditor, patriâ sive Samius, juxta Laërtium; seu Milesius, ut in Therapeuticis aït Theodoretus. Alius item est ille Melissus, ex quo multa se hausisse Plinius fatetur lib. VII. c. X, XI. Mentionem Samii Lamisci, præter auctorem nostrum, nullibi reperio.

Ibid. Ἀπήθων δὲ καὶ πλείστας χώρας] Malim ἐπήθων, ut in fine est præfationis, ἐπῆθων καὶ ἱστορήσας.

Ibid. Κένταυροι ὡς θηεία ἐγένοντο, καὶ ἵππων μὲν εἶχον ὅλην τὴν ἰδέαν, πλὴν τῆς κεφαλῆς] Apertiùs mavult loqui codex vetus; περὶ Κενταύρων φασὶ, ὡς θηεία ἐγένοντο, καὶ ἵππων μὲν εἶχον ὅλην τὴν ἰδέαν, πλὴν τῆς κεφαλῆς, ταύτην δὲ ἀνδρός. Uno verbo dixeris, ἵπποι τε ὄντες ἀκέφαλοι, καὶ ἄνθρωποι ἄποδες. Unde dictum illud prodiit festivum, ὅτι ἐν τῇ τῶν ἱπποκενταύρων φύσει ἵππῳ μὲν ἀπεδέχετο ἄνδρα, βροτὸς δὲ ἀπὸ πέρδετο ἵππον. Centauri statuam, quam vidit in Dianæ Ephesiæ templo, describit nobis Callistratus; ejúsque similem effigiem legere est apud Pausaniam in Eliacis, & Lucianum in Zeuxide.

Pag 4. Οὔτε γὰρ ἡ φύσις σύμφωνος ἵππου, καὶ ἀνδρὸς, οὔτε ἡ τροφὴ ὁμοία.] In scripto est, οὔτε ἄλλως

αἱ φύσεις σύμφωνοι ἵππου καὶ ἀνδρός. Apud Apostolium, Palæphati descriptorem, cent. XI. pro βοτῇ, μορφῇ legitur; & placet. Eadem est sententia & Lucretii, & Heracliti; cujus item libellum περὶ ἀπίστων nobis dedit vir Græcè Latinéque eruditissimus, Leo Allatius: δύο γὰρ διηλλαγμένας φύσεις εἰς ἓν συνελθούσας, ἀδύνατον ζωογονηθῆναι, καὶ βοσκηθῆναι. *Naturæ siquidem diversæ, si in unum coalescant, fieri nequit, ut vivant, aut alantur.*

Ibid. Ὡς εἴ τις οὖν ἔλοιτο τοὺς ταύρους] Et hîc, & in Apostolio legero ἀνέλοιτο.

Ibid. Ἐπινοοῦσιν ἵππους κέλητας διδάξαι] Peccant sanè graviter, qui usum equorum celetum nonâ Olympiade à Centauris institutum existimant. Si enim sub Ixione, Thessaliæ rege, fuerunt isti juvenes ἐπινοοῦντες ἵππους κέλητας διδάξαι; somniâsse profectò oportet, qui hos ad Olympiadas rejecêre. Ixionis autem ætatem cognoscere est ex Eusebio, bellum Centaurorum cum Lapithis referente ad tempora Ægei Atheniensis, & Atrei ac Thyestæ, regum Mycenæorum; nempe duabus generationibus ante Trojæ excidium, quod tot ante initium Olympiadum annis accidit. Nihil propterea ambigendum est, quin frequens equorum singularium usus obtinuerit etiam ante bellum Trojanum; quanquam in Onomastico dissentiat Julius Pollux. Primùm igitur sub hoc rege Thessali isti juvenes invenêre artem equitandi, ac mox imitati sunt Græcorum alii. Nonnulli etiam putant, Ixionem regni gloriam primum affectâsse, ac propterea conquisivisse sibi centum equites, dictos centauros, quasi centum armatos. In eâ sententiâ apud Fulgentium lib. II. est Democritus: ut pro *Democrides* rectè corrigo ex Mythologo anonymo, inedito, viri celeberrimi, & egregii, Isaaci Vossii. Scriptor ille recentior est Fulgentio, à quo multa, ut & Servio desumpsit;

multò

multò verò antiquior Albrico Philosopho, & magis Boccacio; qui ex eo multa sunt mutuati. Sunt, qui parùm scivisse videntur, quis sit equus κέλης, quis *desultorius*; ac planè pro uno eodémque habuere, cùm tamen discriminis sint manifesti. Simulac viderimus περὶ κέλητος, res tota erit aperta, utì & error secus scribentium. Eustathius in Iliad. α'. de Centauris agens, aït cum Palæphato: ἐνομίσθησαν δὲ σύνθετοι ἐξ ἵππων καὶ ἀνδρῶν, διότι ἁρματηλατεῖν ἀφέντες, κελητίζειν ἐπετήδευσαν, ἤγουν ἀζεύκτοις ἵπποις ἐποχεῖσθαι. Alibi κέλης eidem dicitur, ἵππος ἄζυξ, καὶ κατὰ μόνας ἐλαυνόμενος; & apud alios reperias, ὁ καταμόνας ἵππος, μονάτωρ, μόνιππος. Latinè *singularem* dixeris, vel simpliciter *celetem*; quam vocem Plinius usurpat. Et flocci est, quod in Suetonii Julium Marcellus Donatus opponit, *singulare* scilicet tantùm dici Latinis pro *excellenti*. Nam singularem non tantùm solum κέλητα vocârunt; sed etiam ipsum equitem, qui unum agitat, vel uno sedet equo: & iidem fuêre equites *singulares*, qui Græcis κελητίζοντες, ut videre est apud Hyginum in Gromatico, & in veteribus inscriptionibus. Cujusmodi est hæc Romana in domo Rufini, apud Gruterum:

D. M.

T. ÆLIUS. RUFINUS. EQ. SING. DN. TUR. MATERNI. KASTR. PRIORIB. NAT. PANN. VIX. ANN. L. MIL. ANN. XXIII. MES. X. DIES. XX. JULIUS. MATERNUS. ET. TITIUS. MARCELLUS. FRATER. EJUS. PAGAN. HER.

Item

Item hæc apud eundem:

M. AUR. M. F. PAP.
LUCILIO POTOVION.
EX SINGULARIBUS IMP.
LEG. I. ADJUT. LEG. II. &c.

Horum posterioribus temporibus alii erant *sellarii*, vel *selliferi*, ut vocârunt medii ævi Latini; alii *nudi*, qui nullam in dorso sellam gerebant, ad celeriorem usum in bellis. Leviter ergò corrigendus Bourdinus in Aristophanis Θεσμοφ. quo loco hæc omnia adstruuntur: καὶ γὰρ κέλης σημαίνει τὸν μόνον ἵππον, καὶ ἐπὶ τούτου φερόμενον, τὸν σελλάριον, καὶ γυμνόν. Contrarium κέλητος erat ξυνωρὶς, duo equi conjuncti, qui Latinè *bigarii*. Si verò duo celetes copularentur, non constituebant illi τὴν ξυνωρίδα; sed vocabantur ἄμφιπποι, ζεύξιπποι; Romanis *desultorii*, à desiliendo ex fesso in validum. Equites, qui duobus junctis equis ibant, uno interim sedentes, & in alterum dum currerent, aut pugnarent, sæpissimè transilientes, idque alternis & per vices, *desultores vocabant*, Græcè μεταβάτας, παραβάτας, etiam ζευξίππους. Propertio *Vertumnos* video nominari lib. v. El. 1.

Est etiam aurigæ species Vertumnus, & ejus,
Trajicit alterno qui leve pondus equo.

Non puto, cuiquam dubium jam esse posse, quin malè consentiat M. Donatus cum Panvinio, Ligorio, Erizzio, equos *desultorios*, vel *desultores* accipientibus pro *singularibus* & *celetibus*: quo in errore etiam est Vir doctus in notis ad Pindari Olymp. Od. 1. scriptam Ἱέρωνι Συρακουσίῳ κέλητι, *equo celete victoriam adepto*. Desultorii autem equi non solùm bini semper fuêre, sed terni etiam & quaterni, &

 seni;

ſeni, qui tamen ab uno ſimul deſultore, agitabantur. De quaternis apud Homerum eſt Ὀδυσσ. Ο.

Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδὼς,
Ὅς τ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἵππους,
Σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ δίηται.

Ut autem cùm vir equis deſultoriis bene ſciens,
Qui poſtquam ex multis quatuor congregavit equos,
Impellens ex campo magnam ad civitatem agitat.

Neque tamen hoc τιθέντων ἀνδ ἄρματος vocare poſſumus ἀμίππους, ut nonnulli ſcribunt. Non enim quos Græci ἀμίππους vocârunt, videntur iidem eſſe ac deſultores. Duo quidem ſimul juncti equi fuere: non tamen unus eques eos agebat, ſed duo equites, ut me ex Euſtathio docuit Vir Incomparabilis Claudius Salmaſius. Sic apud eum Pauſanias hanc vocem exponit: ἄμιπποι, ἵπποι ἐζευγμένοι χωρὶς δίφρου, κληθέντες οὕτω, ὅτι ἐπὶ δύο κέλητας ἀνέβαινον ὁ μὲν ἡνιοχῶν, ὁ δὲ ὁπλίτης. Videmus in ἀμίπποις, duos equos eſſe junctos, quorum altero ſedebat rector, vel auriga, qui utrumque regebat; in altero vehebat eques armatus, & ſolùm pugnabat. Contrà in deſultoriis bini ſimiliter equi currebant, ſed unus eques modò hunc, modò illum inſcendebat, de altero in alterum inter currendum tranſiliens. Etiam ſenos numero fuiſſe equos deſultorios moneor à Floro l. III. c. III. de Teutoboco, quem ait, *quaternos ſenóſque equos tranſilire ſolitum, vix unum cùm fugeret adſcendiſſe.* Ab equis tranſlatum hoc vocabulum ad naves, & κέλης Latinè *celes* vel *celox*, parvum eſt navigii genus, quod uno tantùm remorum ordine agebatur. Xenophonti, ut & Thucydidi, κέλης ſemper-

λοιδὲς

[illegible] eadem est, quæ Livio & Cæsari *navis actuaria*. Apud Suidam in plurali κελῆρες legitur dialecto Æolicâ; pro quo Vir Doct. Æmilius Portus κέλητες putabat reponendum Sed fortean diutiùs hic morati sumus: quare ad reliqua transeamus.

Pag. 4. Ὅτι τοὺς ταύρους κατεκέντησαν] Sequentia ità se habent in veteri codice: οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς ἰδέας τῶν ταύρων, οὐδὲ γὰρ προσέοικεν ἵππος τοῖς κενταύροις, ἀλλ' ἵππου καὶ ἀνδρὸς ἰδέα ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἔργου, τὸ ὄνομα ἔλαβον. Fortassis non displicebit, si hoc pacto locus constituatur. καὶ τὸ μὲν ὄνομα ἐντεῦθεν ἔλαβον οἱ κένταυροι, ὅτι τοὺς ταύρους κατεκέντησαν. οὐδὲν γὰρ πρόσεστι ταύρου τοῖς κενταύροις, ἀλλ' ἵππου καὶ ἀνδρὸς ἰδέα. * ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἔργου. Omissæ enim videntur duæ, aut plures voces, quales hæ, ταύρων δ' ὄνομα, aut similes. Ut dixerit Palæphatus, Centauros vocatos esse, quòd efferatos tauros stimulis interfecissent. Nihil enim tauri centauris inesse, sed talem formam, quæ & equum & hominem repræsentaret. Tauri nomen à peracto opere promanâsse.

Ibid. Ὑβρισταὶ ὑπέρογκοι καὶ ὑπερήφανοι] Posterior vox deest in MS. Ab istâ insolentiâ centaurorum κενταυρικῶς dicimus ἀντὶ τοῦ ἀκόσμως καὶ ὑβριστικῶς; ac *centaurorum more, centaurico ritu*, h.e. *fero & agresti.*

Pag. 6. Οὕτω δ' ἀπερχομένων αὐτῶν, ἵππων μὲν οὐρὰς, καὶ ἀνθρώπων κεφαλὰς μόνον ἐφαίνοντο] Similem sensum verbis planè diversis effert MS. ἡμέρας γὰρ ὄντων αὐτῶν καθόπιν ταῦτα, αὐτοῖς (lego τοῖς) ποῤῥωθεν ὁρῶσι μόνον ἐφαίνοντο τοῦ ἵππου τὰ λοιπὰ, πλὴν τῆς κεφαλῆς· τῶν δ' ἀνδρῶν τὰ λοιπὰ πλὴν τῶν σκελῶν. Eustathius: καὶ ἁρπάζοντες, εἶτα φεύγοντες, καὶ κατὰ νώτου βλεπόμενοι, ἐφάνταζον τοὺς πολλοὺς, ὡς ἐξ ἡμισείας εἰσὶν ἄνθρωποι ἐμπεφυκότες τοῖς ἵπποις. *Bonis direptis, fugientes deinde, atque à tergo conspecti, imposuerunt multis, ut mediam partem homines inserti equis essent.*

Ibid. Ἐρρωμένων ζώων ἑτέρων ἑτέρων.] Quasi verò

non satis apertè dictum sit, clariùs sensum explicat MS. ἐρασθῆναι ζῶον ἕτερον ἑτέρου μὴ ὁμοίως ἔχοντας μήτρας τοῖς αἰδοίοις : lego ἔχοντος vel ἔχον τὰς μήτρας τοῖς αἰδοίοις. Hoc ipsum opponit Agatharcides libro de mari rubro : περὶ τούτους Πασιφάην μὲν ταύρῳ, Τυρὼ δὲ ποταμῷ μίγνυσθαι, πρὸς οὐδὲν γένος τὴν εὐνὴν ἐχούσας ἀλλόφυλον. *Adde Pasiphaën cum tauro, & Tyro cum fluvio rem habere, cùm tamen ad nullum diversæ naturæ genus lectum subeant.*

Ibid. Ταῦρος δὲ οὐ δοκεῖ μοι βοῒ ξυλίνῃ ἀναμιχθῆναι.] Addit rationem interpolator ; πάντα γὰρ τὰ τετράποδα ζῶα ὀσφραίνεται τῶν ἰδίων (l. αἰδοίων) τοῦ ζώου περὶ τῆς μίξεως, καὶ οὕτως ἀναβαίνει ἐπὶ αὐτό.

Ibid. Θηραπευθῆναι ὑπὸ Κειδὸς τοῦ Πανδίονος] Corrigendum esse ὑπὸ Προκρίδος τῆς Πανδίονος rectè observat doctissimus Leopardus Emend. lib. VII, c. XXIV. In scripto legitur, τεθεραπεῦσθαι ὑπὸ Προκρίδος τῆς Πανδίονος ἐπὶ τὸν κυνίδιον, καὶ τὸν ἀκόντιον ἐγκέφαλον. Corruptè : Ex historiâ autem colligere est corrigendum esse ἐπὶ τὸ κυνίδιον καὶ τὸ ἀκόντιον τοῦ Κεφάλου ; ut scilicet in mercedem curationis acciperet canem velocissimum Lælapum, ac telum illud ἰθυβόλον Cephali, hoc est, quod postea Cephali fuit, præsumptivè. Nam, utì apud Pollucem est, canem istum dono primùm Jovi dedit Vulcanus, Jupiter Europæ, Europa Minoï, Minos Procridi, Procris deinde marito Cephalo. Cùm igitur Minos pro virili semine serpentes & alia venenata animalia vulvis earum, cum quibus rem habebat, injiceret ; Procris eum liberavit hoc morbo, quo Pasiphaës artibus magicis erat devinctus. Hunc cruciatum ex pudendis hoc loco intelligi, non video quod cujusquam animum facere dubium possit. Apollodorus bibliothecæ lib. III. καὶ Πρόκρις φωραθεῖσα ὑπὸ Κεφάλου, πρὸς Μίνωα φεύγει. ὁ δὲ αὐτῆς ἐρᾷ, καὶ πείθει συνελθεῖν. εἰ δὲ συνέλθοι γυνὴ Μίνωϊ,

ἀδύνατον

ἀδωύατον ἦν αὐτὴν σωθῆναι. Πασιφάη γὰρ, ἐπειδὴ πολλαῖς Μίνως συνηυνάζετο γυναιξὶν, ἐφαρμάκευσεν αὐτὸν· καὶ ὁπότε ἄλλῃ συνηυνάζετο, εἰς τὰ ἄρθρα ἐφίει θηρία καὶ οὕτως ἀπώλλυντο. *Et Procris à Cephalo deprehensa, ad Minoëm confugit. Hic ejus etiam amore correptus est, ejúsque concubitum impetrat. At si mulier hæc cum Minoë concubuisset, nullâ potuisset ratione servari. Nam Pasiphaë, quod cum multis mulieribus Minoëm rem habere non ignorabat, eum veneficiis infecit; ut quoties secum alia cubaret, in illius artus* (malim pudenda) *viperæ irruerent immanes: eúmque in morem Pasiphaë pellices disperdebat.* Idem sensus, sed verbis planè transpositis est apud Antoninum Liberalem: Πρόκρις δὲ καταλιποῦσα τὸν Κέφαλον ὑπ' αἰσχύνης, ᾤχετο φεύγουσα παρὰ Μίνωα τὸν βασιλέα τῆς Κρήτης. καταλαβοῦσα δ' αὐτὸν ἐχόμενον ὑπ' ἀτεκνίας, ὑπισχνεῖτο καὶ ἐδίδασκεν τὸν τρόπον αὐτῷ, ὄφεις καὶ σκορπίους καὶ σκολοπένδρας, εἰ γένοιντο παῖδες. ὁ γὰρ Μίνως οὔρεσκεν, καὶ ἀπέθνησκον αἱ γυναῖκες, ὅσαις ἐμίγνυτο. Locum sanari posse ostendit mihi magnus Salmasius, si luxata loco verba in sua membra redeant. Sic igitur illa constituenda: καὶ ἐδίδασκεν τὸν τρόπον, ᾧ γένοιντο παῖδες αὐτῷ. Ὁ γὰρ Μίνως ὄφεις καὶ σκορπίους καὶ σκολοπένδρας οὔρεσκεν, καὶ ἀπέθνησκον αἱ γυναῖκες, ὅσαις ἐμίγνυτο. Verto, & *ostendit modum, quo liberi illi nascerentur. Minos enim serpentes & scorpios & scolopendras emisit; ac moriebantur mulieres, quibuscum consuescebat.* Toto hic cœlo aberrat interpres Antonini, Gulielmus Xylander. Hoc ergò pacto, conciliaveris Liberalem cum iis, quæ habet Apollodorus; καὶ ὁπότε ἄλλῃ συνηυνάζετο, εἰς τὰ ἄρθρα ἐφίει θηρία. Ubi ἄρθρα sunt loci muliebres, ut & in illâ locutione legis Atticæ de mœchis, qui deprehendebantur ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχοντες.

Ibid. Νεανίας εὐειδὴς, ὀνόματι Ταῦρος] MS νεανίας κάλλει διαφέρων. Meminit & Tauri hujus Plutarchus in Theseo, atque eum aït belli ducem fuisse,

isse, & duris hominem moribus, quique severè ac duriter habuisset Atheniensium liberos. Servius in VI Æn. & alii, scribam vel notarium fuisse Minoïs putant, cum quo Pasiphaë in domo Dædali concubuit, & quia geminos peperit, unum de Minoë, alium de Tauro, enixa esse Minotaurum dicitur.

Pag. 8. Διὰ τὸ μὴ συγκοιμᾶσθαι] Locum hunc sic expressit interpolator: διὰ τὸ μὴ συγκοιμᾶσθαι ἐξετάζων οὖν τὸ ἀκριβὲς, ἐπέγνω ὡς ἐκ τοῦ ταύρου ἐστὶ τὸ γεννηθέν.

Ibid. Διὰ τὸ δοκεῖν ἀδελφὸν εἶναι τῶν ἑαυτοῦ παίδων] Ea propter Ariadne apud Catullum, ubi se à Theseo relictam queritur, germanum vocat Minotaurum;

Certè ego te in medio versantem turbine lethi
Eripui, & potiùs germanum amittere crevi,
Quàm tibi fallaci supremo in tempore deessem.

Similiter Hyginus c. XLII. *Theseus posteaquam Cretam venit, ab Ariadne Minois filia est adamatus; adeò ut fratrem proderet, & hospitem servaret: ea enim Theseo monstravit Labyrinthi exitum.*

Ibid. Ὑπάρχειν τοῖς ποιμέσι] Apostolius habet ὑπάρχῃ; codex scriptus, ὅπως αὐξηθεὶς ὑπάρχῃ.

Ibid. Ἔνθα ὄντος τοῦ ταύρου] Μινωταύρου Apostolius. Interpolator prorsus aliter: ἔνθα ὄντι αὐτῷ τὸν μὲν ἄλλον χρόνον εἰσέβαλον πρόβατα καὶ αἶγας, καὶ ἔζη σιτούμενος. ὁπότε δὲ Μίνως ἄνθρωπον ἐβούλετο τιμωρήσασθαι, τοῦτον καθειργμένον ἐν τῷ οἰκοδομήματι εἰσέπεμπε, καὶ οὕτως ἀνῃρεῖτο.

Ibid. Παρὰ τὸν ταῦρον ἐπέμπετο] Itaque impii etiam & malefici Minotauro objecti. Atheniensium liberi annui, ad Minotaurum dirigendi, utrùm septem tantùm fuerint, an quatuordecim, variant antiqui. Virg. VI Æn. ——*tum pendere pœnas*

Cecropidæ jussi (miserum!) septena quotannis
Corpora natorum.——

Et

Et paullò antè Servius: Minos *poenam hanc statuit, ut singulis quibusque annis septem de filiis suis edendos Minotauro mitterent.* At suppleo ex inedito fabulatore, qui haec ex Servio descripsit, *septem de filiis, & septem de filiabus suis.* Nam sic paullò infrà in oraculo ἄρρεν καὶ θῆλυ νέμηλε. Similiter Catullus,

Electos juvenes simul & decus innuptarum.

Et Plutarchus missos aït ἠϊθέους ἑπτὰ καὶ παρθένους τοσαύτας.

Ibid. Τὸν Θησέα πολέμιον, ἐπὶ τὸν Ταῦρον ἀπέστειλεν] MS. ἄνδρα πολέμιον ἀδὼν ὁμοίως ἤγαγεν ἐπὶ τὸν τόπον. Sponte sese Thesea obtulisse referunt Catullus, Plutarchus, & omnes ferè mythologi. Macrob. lib. 1. Saturnal. c. 17. ex Pherecyde aït, Thesea, cùm in Cretam ad Minotaurum duceretur, vovisse pro salute atque reditu suo Ἀπόλλωνι οὐλίῳ, καὶ Ἀρτέμιδι οὐλίᾳ. Unde suspicor in oraculo illo de persolvendâ poenâ caedis Androgeoneae, quod suis in Catullum notis inducit vir Illustris, Josephus Scaliger, pro ἵλαος esse legendum οὔλιος. Oraculum istiusmodi est:

Λοιμοῦ καὶ λιμοῦ τέλος ἔσσεται, ἤν περ ἑαυτῶν
Σώματ' ἀπὸ κλήρου ἄρρεν καὶ θῆλυ νέμηλε.
Μίνωϊ εἰς ἅλα δῖαν ἀποστέλλοντες, ἀμοιβὴν.
Τῶν ἀδίκων ἔργων· οὕτω θεὸς ἵλαος ἔσαι.

Ac confirmant quidem hanc conjecturam, ea quae paullò suprà dixit Macrobius: *Eundem deum* (Apollinem) *praestantem salubribus caussis* οὔλιον *appellant, id est, sanitatis auctorem.* Ubi ex Menandro discimus, (sic enim pro *Maeandrio* legendum) Milesios Ἀπόλλωνι οὐλίῳ pro salute suâ immolare. Idem Strab. l. XIV. Οὔλιον δὲ Ἀπόλλωνα καλοῦσί τινα καὶ Μιλήσιοι καὶ Δήλιοι, οἷον ὑγιαστικὸν, καὶ παιωνικόν· τὸ γὰρ οὔλειν ὑγιαίνειν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ οὐλὴ, καὶ

Οὖλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε.—

Ibid. Δι' ὃ ὁ Θησεὺς ἀναιρεῖ τὸν Μινώταυρον] Quasi verò ubique id esset necesse, coronidem adponit interpolator: τοιοῦτε δὴ τι συμβάμματός γενομένου, καὶ ἐπὶ τὸ μυθῶδες οἱ ποιηταὶ τὸ λόγον ἐξέτρεψαν. Ità quidem ablatum à Theseo est mistum illud genus, ut cum Marone loquar, biformis proles, Veneris nefandæ monumentum. Sed tamen apud Hyginum est fab. XXX, Herculis opera enarrantem: *Taurum, cum quo Pasiphaë concubuit, ex Cretâ insulâ Mycenas vivum adduxit.* Atqui Taurus, ut hîc & passim videmus, à Theseo in labyrintho est interfectus; quâ ergò ratione potuit Hercules eum Mycenas adducere? Verùm Herculis & Thesei gesta sæpissimè confunduntur, quòd genere propinqui, & consobrinis nati, alter alterius vestigiis insisteret, & sic Herculeæ laudis æmulus Theseus, alter Hercules vocaretur. In antiquissimo & pleno bonæ frugis glossario, quod est inter ἀνέκδοτα Celeberrimi Isaaci Vossii, *Geminos* reperio dici, quia rebus gestis fuêre pares: Δίδυμοι Ἡρακλέους καὶ Θησέως, ἐπειδὴ ὁμοιοτρόπως ἀθλήμασιν ἐχρῶντο. Solenne adhæc veteribus erat, omnes viros strenuos & excellentes *Hercules* nominare: atque ut est apud Tacitum, *quidquid ubique magnificum est, in claritatem Herculis referre consensimus.* Hinc differentes illæ historicorum sententiæ, utrùm unus duntaxat exstiterit Hercules, an plures. Herodotus duos memorat, Olympium & Græcum; Diodorus Cretensem, Ægyptium & Thebanum; Ægyptium, Tyrium, ac Græcum, Arrianus, & Eusebius. Atque in hunc modum interpretanda esse arbitror verba ista Hygini.

Pag. 8. Ἀνθρώπους σαίνουσι] Et tamen credit Pausanias in Bœoticis, Actæonis canes, furore, non Deæ instinctu, percitos, in quemvis obvium, adeóque ipsum Actæonem, impetum fecisse.

Ibid. Ἀνεῖλον τινες] Lego κύνες. MS. ὡς Ἄρτεμις

μις αὐτὸν ἔλαφον ἐποίησεν, καὶ οὕτως ἀνεῖλον αἱ κυνῶαις. De canum istorum nominibus versus aliquot anonymi poëtæ adfert Apollodorus lib. III; sed mancos maximè & corruptos. Lucem iis attulit Josephus Scaliger; quæ tamen ipsa, quòd sciam, nondum vidit lucem. Præstabo Illustri Viro hoc officium, nè quidquam illius tenebris aut situ depressum lateat. Talis itaque est ipsius emendatio, quam in orâ sui libri adscripserat.

Δὴ νῦν καλὸν σῶμα περισχάδον, ἠΰτε θηρός.
Τοῦδε δάσαντο κύνες κρατεροί. * πέλας ἄρπυια πρώτη,
Μετὰ ταύτην ἄλκιμα τέκνα.
Λυγκεὺς καὶ * βαιὸς πόδας αἴνετος, ἠδ' ἀμάρυνθος.
Καὶ οὓς ὀνομαστὶ διηνεκέως κατέλεξε.
Καὶ τότε Ἀκταίων ἔθανεν Διὸς ἐννεσίησι.
Πρῶτοι γὰρ μέλαν αἷμα πίον σφετέροιο ἄνακτος
Σπαρτός τ' οὖν, Ἀργός τε, Βορῆς τ' αἰψηροκέλευθος,
Τοὶ δ' Ἀκταίωνος πρῶτοι φάγον αἷμα τ' ἐδάψαν.
Τοὺς δὲ μετ' ἄλλοι πάντες ἐπέσσυθεν ἐμμεμαῶτες.
Ἀργαλέων ὀδυνῶν ἄκος ἔμμεναι ἀνθρώποισι.

Quantùm hæc distent à vulgatis codicibus, facilè animadvertit is, qui utramque lectionem contulerit.

Pag. 10. Ἔτρεφε κύνας πολλὰς] MS. ἔτρεφε ἀεὶ θηρευτικὰς πολλάς. Et statim pro ἀγαθοῦ πράγματος habet τῶν δὲ αὐτοῦ πραγμάτων. Sed nihil puto mutandum.

Ibid. Αὐτουργοὶ πάντες ἦσαν] Thracibus contrarium morem fuisse testatur Herodotus lib v. quibus ἀργὸν εἶναι κάλλιστον· γῆς δ' ἐργάτην ἀτιμότατον.

Ibid. Διεφθάρη ὁ βίος] MS. ἐφθάρη Varro in Ephebo περὶ ἐμμονῆς: *Crede mihi, plures dominos servi comederunt,*

comederunt, quàm canes: quod si Actæon occupâsset, & ipse prius suos canes comedisset, & non nugas saltatoribus in theatro fieret.

Ibid. Πορνοβόσκων δυστυχήσεις εἰώθασι λέγειν] Locus corruptus; quem sic emendo: ἐπεὶ γὰρ καὶ νῦν πορνοβόσκον δυστυχῆ εἰώθασι λέγειν, ὅτι ὑπὸ τῶν πορνῶν κατεβρώθη. Codex scriptus hæc omittit, & simpliciter legit: δείλαιος Ἀκταίων ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν καταβρώθη. τοιοῦτον δή τι καὶ τὸ κατὰ τὸν Ἀκταίωνα.

Ibid. Καὶ περιουσίαν πλείστην κεκτημένων] MS. aliter, τὴν περιουσίαν οὕτω κτωμένων, τουτέστι τῇ αὐτουργίᾳ.

Ibid Ἕως οὗ τὰ αὐτοῦ ἀπώλεσε] Nempe equos alere, iisque vehere, signum erat opulenti luxûs, ut est apud Æschylum in Prometheo.

—ὑφ' ἅρματ' ἤγαγον φιληνίους
Ἵππους, ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς.

Spartæ, si quid dirum alicujus opibus vellent imprecari, putabant sufficere, si equos illum alere solummodo juberent. Scholiastes Aristophanis in Nubibus: δοκεῖ γὰρ δαπανηρὸν εἶναι, ἵππους βόσκειν. καὶ γὰρ δὴ καὶ τοῦτο οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐν κατάραις ἔθεσαν μέρει. Herodotus lib VI. volens indicare splendorem opulentiámque Miltiadis Cypseli, aït illum oriundum ἐξ οἰκίης τεθριπποτρόφου, ex familiâ quadrijuges equos alente.

Ibid. Ἀνδροφάγους ὀνόμασαι] Alii exponunt, dictos fuisse hominivoros equos Diomedis, quòd peregrinos cum turpissimis filiabus rem habere coactos interficeret: videlicet filias, à viris subactas, equas appellantes. Et conveniunt hæc libidinibus Thressarum; quibus mos erat tabernariis blanditiis allicere prætereuntes, καὶ ἀρπάζειν ἐκ τῆς ὁδοῦ τοὺς παριόντας, ut de iis loquitur Theophrastus περὶ Κακολογίας. Quapropter eas esse fugiendas, tanquam Sirenibus ipsis pejores, monet Simonides lib. 1. Epigrammatum.

Ἀλλὰ

Ἀλλὰ σὺν αὐταῖς ννυσὶ τὰ λησεικὰ τῆς Ἀφροδίτης φάγεσθε. Σχέτλιον ὧδε γὰρ ἐχθρέστεραι.

Ipſum autem Diomedem Centaurum vocat Albricus Philoſophus, ſive alius, qui de imaginibus Deorum librum ex Fulgentio confecit; cujus partem exiguam publico dedit Hieronymus Commelinus; ſed integro uſus ſum in ædibus Voſſianis. Verba ſunt: *Octava Herculis victoria ſcribitur, quâ & alium Centaurum, nomine Diomedem, mactavit; qui hoſpites advenas benignè recipiebat, & illis lautè miniſtrabat, vinóque condito inebriebat; dúmque gravi ſomno eſſent oppreſſi, illos occidebat, & equabus ſuis in paſtum præbebat. Quo comperto illuc Hercules acceſſit, & Centaurum clavâ peremit, ipſúmque in paſtum iiſdem ſuis appoſuit equabus. In quâ notatur, qualiter virtus omnem militiam ſuperat, & eâdem pœnâ punit iniquum, in quo deliquit.* Ità legendum juxta codicem manu exaratum. Vocat hic Diomedem Centaurum, vel quòd fuerit equis uſus ad morem Theſſalorum; vel, & id fortè veriùs, quod eſſet λῃστής.

Pag 12. ΠΕΡΙ ΩΡΙΩΝΟΣ] Totam hanc fabulam iiſdem planè verbis ex Euphorione citat Homeri Scholiaſtes, nullâ factâ mentione Palæphati: ac video quoque in ſcripto codice omiſſam eſſe.

Ibid. Υἱεῦς καὶ Ποσειδῶνος καὶ Ἀλκυόνης] Mira nominis Hyriei apud fabulatores variatio. Germanicus Cæſar & Julius Hyginus in Aſtronomico *Erythrea* eum appellant: *Ariſtomachus autem dicit, Erythrea quendam voto petiiſſe, ut filium haberet.* Ubi quoque malim legere *Ariſtonicus*; ut intelligatur Ariſtonicus ille Tarentinus, laudatus Ptolomæo Hephaſtionis in novâ hiſtoriâ: qui ex eo retulit dimidium caput Hydræ aureum fuiſſe. Meminit ejuſdem Serv. & alii. Paullò pòſt idem German ex Nigidio *Muſæum Biſtoniorum regem* nominat. Apud Hyginum

item

item *Byrseum* pro *Hyrea* legas: cui & rex vocatur, cum Ovidio in Fastis sit *angusti cultor agelli.* Servius in 1 Æn *Oenopionem* vocat Orionis patrem. Et quid reliquorum de hoc nomine lusus referam?

Ibid. φιλοξενώτατος ἦν] Unde ξεινοδόκος vocatur Nonno Dionysiacῶν ι ϛ, & malè Ἐεινὸς.

Ibid φιλορρεστωὼν ὑποδεξάμενοι] Rectiùs ὑποδεξάμενοι.

Ibid. Τὴν τοῦ ἱερουργηθέντος αὐτοῖς βοὸς βύρσαν] Mercurio soli immolatum bovem Hyginus tradidit: *Mercurius de tauro, quem Hercules Ypseo ei immolârat, corium protulit.* Pro *Ypseo* haut dubiè legendum *ipse ei.* Sed quis hîc locus Herculi? Eximiæ eruditionis, & comptissimi Vir ingenii, Joannes Fredericus Gronovius, corrigendum putabat, *quem Hyrieus ipse eis immolârat.* Et certè verosimile videtur, facili errore ex Hyrieo Herculem librarios conflâsse.

Ibid Διὰ τοῦτο οὐρῆσαι ὥσπερ τοὺς θεοὺς] Omnino legendum διὰ τοῦτο οὐρῆσαι ὡς σπέρμα τοὺς θεούς. Consentit cum auctore nostro Etymologus: Ὠρίων κατὰ τροπὴν τοῦ ου εἰς ω ἀπὸ τοῦ Οὐρίων. ἔστιν ἀπὸ ἱστορίας ἀπὸ τοῦ οὐρῆσαι τοὺς θεοὺς ἐν τῇ βύρσῃ, καὶ γεννῆσαι αὐτόν. Eustathius in Il. Σ de nominis etymo etiam aliter conjicit εἴτε παρὰ τὸ οὐρῆσαι τὸ τοῦ μύθου ὁ Ὠρίων Δωρικῶς ἐτυμολογεῖται, εἴτε παρὰ τὴν ὥραν Ἰωνικῇ ψιλώσει, εἴτε παρὰ τὸ ὀαρίζειν, ὡς Ὀαρίων, καὶ κατὰ κρᾶσιν Ὠρίων, quemadmodum Ἰάων Ἰάονος & Ἰαονίδες, pro Ἴων.

Ibid. Λέγεται ὡς ὁ Κάδμος, ὥς φασιν, ἀποκλείνας] In veteri codice Palatino est, Λελέγεται ὡς ὁ Κάδμος ὄφιν ἀποκλείνας. In Londinensi verò, quem ab aliquo interpolatum esse, nihil dubii, λόγος τις ἀρχαῖος λέγεται, &c.

Ibid. Τὴν ἐν Λέρνῃ δράκοντα] Hyginus fontem Castalium; Apollodorus simpliciter κρήνην; alii Thurium, & Aretiaden. Ab Isaacio Tzetze in Lycophronem

cophronem appellatur δράκων φύλαξ τῶν τῆς Διρκης ὑδάτων ὑπάρχων. Et paullò infra de Dracone hæc subjungit: ἐγὼ δὲ φημι τὸν δράκοντα τοῦτον λῃστὴν εἶναι, ἢ τοπάρχον· ἐπιθέσθαι δὲ θύοντι τῷ Κάδμῳ, καὶ ἀνελεῖν τινας τῶν φίλων αὐτοῦ. ὕστερον δὲ ὁ Κάδμος παραταξάμενος, αὐτὸν μὲν κτείνει τὸν δράκοντα, καὶ ἑτέρους τῶν σὺν αὐτῷ. οὓς καὶ ὀδόντας καλεῖ διὰ τὸ δηκτικοὺς εἶναι. Non multùm hæc abeunt ab interpretatione Palæphati.

Ibid. Ἐξεφύησαν ἄνδρες τε καὶ ὅπλα] Ἓν διὰ δυοῖν, pro ἄνδρες ὁπλῖται, ut habet MS. aut ἔνοπλοι, ut Apollodorus & Apollonii Scholiastes. Simile illud Virgilii Georg. II.

——*Pateris libamus & auro.*

Ex seminatis istis dentibus, ut Hellanicus refert, nati sunt hi quinque, Udæus, Chthonius, Pelor, Echion Hyperenor; pro quo perperam Apud Apollodorum Ὑπερήνωρ. At superfuerunt hi ex iis, qui mutuis se vulneribus interemerunt, & à Cadmo facti sunt cives Thebani, testibus Apollodoro, Ovidio, Hygino, & Apollonii interprete.

Ibid. Κάδμος τὸ γένος ἦν Φοίνιξ] Aptior erit numerus si legatur τὸ γένος ὢν φοίνιξ, vel, ut in scripto est. Κάδμος ἀνὴρ τῷ γένει φοίνιξ. Apud Athenæum libro XIV, Sophista coquus ex Euemero Cæo, libro tertio sacrarum perscriptionum, aït à Sidoniis memorari; Cadmum regis coquum, assumptâ Harmoniâ, quæ inter servitia regis etiam tum erat, cum ipsâ aufugisse.

Ibid. Ἀφίκετο εἰς Θήβας] Juxta fabulam oraculo jussus, quod nobis reliquit Aristophanis interpres ad Ranas. In octavo ejus versu,

Λευκὸν χῆμ' ἑκάθερθε περίπλοκον ἤϋτε μήνης,

vitium est typographi pro ἑκάτερθε; atque pro περίπλοκον convenientiùs reponi existimem περίβοχον.

Pausanias

Pausanias enim in Bœoticis signum illud vaccæ, quam à bubulcis Pelagontis venditam perhibent, & ducem itineris Cadmo fuisse, ad formam exstitisse plenilunii scribit: ὅτι δὲ ἐχάλεσας τῆς βοὸς πλευρᾶς σημεῖον ἔτι εἶναι λευκὸν, εἰκασμένον κύκλῳ τῆς σελήνης, ὁπότε εἴη πλήρης. In utroque item latere habuisse eam signum candidum, simul plenilunii circulo.

Ibid. Ἀμιλληθησόμενος περὶ τῆς βασιλείας] MS. μελλιξόμενος: non æquè bene. Et paullò pòst, καὶ τοὺς ἐλεφαντίνους ὀδόντας, addit, κειμένους ἐν τῷ ἱερῷ.

Pag. 14. Ἀργάδιοι πολεμισταὶ] Subjunguntur in veteri codice virtutes duæ, egregiis bellatoribus necessariæ; ὁμόγλωσσοι ὄντες, καὶ ἔμπειροι τὰ χωρία. Neque mirum, fuisse istos horum locorum gnaros, unde tam recens profugerant.

Ibid. Ἔλεγον οἱ Θηβαῖοι, ὅτι τοιαῦτα δεινὰ] Rectiùs in scripto omittitur particula ὅτι, quam in simili loco nunquam auctor noster usurpat. Sic de Centauris: ξένον ὃν ὁρῶντες θῆρα, ἔλεγον· οἱ κένταυροι ἡμᾶς καταπιέζοντες. Et mox capite sequenti: ἠπείλλουν δὲ οἱ πολῖται λέγοντες· ζητεῖ ἡμᾶς ἡ Ἀργεῖα διαρπάζειν Atque aliis locis plurimis.

Ibid. Ἐκ τῶν ἐκείνου ὀδόντων] Adde particulam γὰρ, & significantiùs legetur.

Ibid. Πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ἄνδρες σπαρτοὶ] Atque hæc est illa gens, quam apud interpretem Apollonii Hippias Delius in gentium nomenclaturâ ait dictam fuisse Σπαρτοὺς Idem confirmat Timagoræ testimonio Stephanus de urbibus in voce Σπάρτη: Λακωνικὸν χωρίον, ἀπὸ τῶν μετὰ Κάδμου σπαρτῶν· περὶ ὧν Τιμαγόρας φησὶν, Εἰσπεσόντας δὲ αὐτοὺς εἰς τὴν Λακωνικὴν, Σπάρτην ἀφ᾽ ἑαυτῶν ὀνομάσαι. Sic omnino legendum, pro ἐμπεσόντας.

Ibid. Τούτου δὲ τοιούτου συμβάντος] Interpolator, τούτου τοῦ πράγματος ἀληθινοῦ γενομένου.

Pag.

Pag. 14. Πτέρυγας ὄρνιθος] Scilicet ἀετοῦ, ut habent fabulatores; qui & alias Sphingi formas adfingunt, quàm refert Palæphatus.

Ibid. Ἐπὶ Σφίγγιον ὄρος] MS Σφίκιον. Malim φίκειον, ut mons is vocatur Apollodoro, Plutarcho, Stephano, & aliis; vel φίκιον, quomodo dicitur Hesychio, & Euripidis Scholiastæ in Phœnissis: qui ait φίκιον ὄρος à Sphinge dictum esse, ipsámq, à Bœotis vocatam φίκα. Isáacius Tzetzes duo memorat loca, quibus sese continuit Sphinx, τὸ Μωάβων χωρίον, καὶ τὸ φίκειον ὄρος.

Ibid Αἴνιγμά τι τῆ πολιτῶν ἑκάστῳ ἔλεγε] Scriptus ᾖδεν. Nollem actum agere notissimum illud Sphingis ænigma adponendo, nisi, quod corruptum passim legitur, non uno loco ex manuscripto Euripidis Florentino sic possem restituere:

Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τετράποδον, οὗ μία φωνή,
Καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ φύσιν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἑρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα, καὶ κατὰ πόντον·
Ἀλλ' ὁπόταν πλεόνεσσιν ἐρειδόμενον ποσὶ βαίνῃ,
Ἔνθα μένος γυίοισιν ἀφαυρότερον πέλει αὐτοῦ.

Conferat hanc lectionem qui volet, & videbit haud esse contemnendam. Festivè autem hoc ænigma ad meretrices adplicat Anaxilas in Neottide apud Athenæum lib. III. ubi scribit Thebanam sphingem dici posse omnes meretrices, quia apertè nihil loquuntur, sed ambagibus quibusdam; amare se, diligere, animo libenti cougredi: deinde sibi opus esse aiunt bipede ancillâ, quadrupede lecto, vel sedili, post aheno tripode.

Ibid. Τὸν μὴ εὑρόντα ἀνῄρει] Interpolator longè aliter: ὃν δ' ἂν εὕρῃ διαλύσασθαι μὴ δυνάμενον, τοῦτον ἀνῄρει. Sic & mox pro εὑρόντος, habet διαλυσάμενος.

Pag. 16. Ἐπολέμει τῷ Κάδμῳ] Idem Palæphati testimonio scribit Eustathius in Odyss. λ. & Sui-

des

das in Οἰδίπους. Imò hæc ipsa Sphinx, teste Pausaniâ, piraticis etiam excursionibus infectum reddidit Ægeum mare, quod est ad Anthedonem. Hinc μεταφορικῶς Sphinges appellantur vastatores regionum & ἐξανδραποδίζοντες; ut videre est apud Athenæum lib. VI. quo loco conqueruntur Athenienses de populationibus Loccharis, unius è ducibus Cassandri, Ætoliæ montem, Atticæ proximum, occupantis; ac Demetrium rogant, ut ab istâ Sphinge liberentur.

Ibid. Αἴνιγμά τι λέγουσα] MS. αἰνίγματι ὑφισταμένην.

Ibid. Ἐξελέγξειν δὲ τὸ αἴνιγμα οὐδεὶς δυνάται] Addit rationem interpolator, ἐκ τοῦ προφανῶς μάχεσθαι. οὐκ γὰρ τρέχει, ἀλλὰ πέτεται, καὶ ἡ κύων, ἡ γυνὴ οὕτω πεδάκης ἐστί. Legendum, καὶ ὡς κύων &c.

Ibid Νύκτας ἀπιὼν ἐπὶ τὸ ὄρος, ἀπέκτεινε τὴν Σφίγγα] Copiosiora & hæc in scripto; διὰ νυκτὸς ἐξιὼν, καὶ ἐνεδρεύσας αὐτῇ, εὗρετο τὸ αἴνιγμα, τουτέστι τὴν ἐνέδραν, καὶ ἀπέκτεινε τὴν Σφίγγα. Audiatur ipse Oedipus apud Senecam Act. I. Sc. I. Ibi pro eo, quod vulgò legitur, *Si tela contra stricta, Si vis horrida Mavortis in me ruerct*, legetur forrean meliùs, *si bella contra stricta*. Neque insolens videbitur hæc locutio, cùm eam adprobent MS. duo, & Florus lib. III. cap. XXI. *Hoc deerat unum populi Romani malis, ut jam ipse intra se parricidiale bellum domi stringeret.*

Ibid. Φασὶ περὶ τῆς Τελμησίας ἀλώπεκος] Facili errore ità scriptum pro Τευμησίας. Malè item Suidam est. Τελμεσία; nec meliùs reposuit Vir Eruditissimus Æmylius Portus Τελμιασία. Procul dubio is non distinxerit inter Τευμησσὸν Bœotiæ montem, & Τελμισσὸν oppidulum in Lyciâ; de quo Eustathius Il. ζ. Δαίδαλος Λυκίων ὄρος, μεθ' ἃ πλη-

ὃ πλησίον Τελμισσὸς πολίχνη Λυκίων, καὶ Τελμισσὶς ἄκρα. Est & Τερμισσὸς, urbs Pisidiæ. Meminêre Teumessi montis, præter Strabonem, Pausaniam, Hesychius & Stephanus Byzantinus, ac vulpem vocant Τευμησίαν. Nihil ferè sani est in verbis istis Stephani, prout vulgò leguntur. Quare non dubito, quin sic adferri illis medicina possit. ΤΕΥΜΕΣΣΟΣ ὄρος Βοιωτίας. Ἄστυ, ὡς Δημοσθένης ἐν τρίτῳ Βιθυνιακῶν. Ὅμηρος ἐν τῷ εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνῳ·

Εἰς Μυκαλησσὸν ἰὼν, καὶ Τευμησσὸν λεχεποίην.
Ἐκλήθη δὲ οὕτως, ὡς Ἀντίμαχος πρώτῳ Θηβαΐδος,
Οὕνεκα οἱ Κρονίδης, ὃς μετὰ πάντων μέγ' ἀνάσσει,
Ἄντρον ἐπὶ σκιερὴ τευμήσατο τ' ὄφρ' ἔχεν εἴη.
Φοίνικος μετὰ κούρα κεκαλυμμένα, ὡς ἄρα μήτις,
Μηδὲ θεῶν ἄλλος γε πάρεξ φράσαι τ' οἶκον αὐτοῦ.

Verisimilem esse hanc emendationem, ausim adfirmare. Vide quæ fusè de Teumesiâ vulpe tradit Antoninus Liberalis in fine Metamorphoseωs.

Ibid Οὐ γὰρ ἄλλο τι ζῶον, ὃ δύναται ἁρπάσαι ἄνθρωπον καὶ φέρειν, χερσαῖον ὄν] Locus ut videtur transpositus, atque ope scripti codicis sic potiùs constituendus: οὐ γὰρ ἄλλο τι ἐστι χερσαῖον θηρίον, ὃ δύναται ἁρπάσαι ἄνθρωπον καὶ φέρειν.

Ibid. Λόφον Τελμήσιον κατέλαβεν] Corrige; λόφον Τεύμησον κατέλαβεν.

Ibid. Κέφαλος ὀνόματι] Meminit præter alios hujus Cephali Suidas in Τελμισία; ubi corruptè legas, ὃς ἀπέκτεινε ἄκων τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Περήνην, pro Πρόκριν. Diximus abunde de hâc ipsâ ad fabulam Pasiphaës.

Pag. 18. Νιόβη ἀποθανόντων τῶν ἑαυτῆς παίδων, ποιήσασα ἑαυτῇ εἰκόνα λιθίνην] MS Νιόβης ἀποθανόντων τῶν παίδων ποιήσας τις εἰκόνα λιθίνην. Fortè legendum, ποιήσας τις αὐτῇ εἰκόνα, &c.

Ibid. Καὶ ἡμεῖς ἐθεασάμεθα αὐτὴν, οἷα καὶ λέγεται]

Sensus si non sit mutilus, saltem non malè ità suppleri possit ex codice Londinensi: Ἔλεγον οὖν οἱ παριόντες, Νιόβη λιθίνη ἕστηκεν ἐπὶ τοῦ τύμβου. ἐθεασάμεθα ἡμεῖς αὐτὸ, ὥσπερ νῦν λέγεται, περὶ τὸν χαλκοῦν Ἡρακλέα ἐκαθήμην. τοιοῦτον ἦν κἀκεῖνο· ἀλλ' οὐχὶ Νιόβη λιθίνη αὐτὴ ἐγένετο. Elegans autem est illud in Nioben Epitaphium Agathiæ Scholastici, sive potiùs alterius, apud Sophoclis interpretem:

Ὁ τύμβος οὗτος ἔνδον οὐκ ἔχει νεκρόν·
Ὁ νεκρὸς οὗτος ἐκτὸς οὐκ ἔχει τάφον·
Ἀλλ' αὐτὸς αὑτοῦ νεκρός ἐστι καὶ τάφος.

Nec minùs venustè idem Latinè expressit Cæsar Scaliger:

Illud sepulchrum non habet cadaver:
Illud cadaver non habet sepulchrum:
Sed est sibi cadaver & sepulchrum.

Vel si hoc modo velis, per me licet:

Non hoc sepulchrum mortuum positum tenet;
Non hìc sepulchro mortuus positus jacet:
Sed est sepulchrum mortuúsque idem sibi.

Ibid. Λυγκέα λέγουσιν, ὡς τὰ ὑπὸ γῆν ἑώρα] MS. Λέγεται ὡς Λυγκεὺς καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ἑώρα. Majore emphasi & ἑλληνικωτέρα leges, Λυγκέα λέγουσιν ὡς καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ἑώρα. Est enim hæc enallage elegantissima accusativi pro nominativo; quam à Græcis sumpserunt etiam Latini; ut, *urbem quam statuo vestra est.* Neque in Cicerone & Seneca exempla desunt, etsi frequentissima in Comicis. Aliunde quoque nomen acutissimi visûs Lynceo fuit, referente Plinio lib II. cap. XVII. *Lunam bis coïtum cum Sole in nullo alio signo facere, quàm Geminis: non coïre aliquando, in Sagittario tantùm. Novissimam verò primámque, eâdem die vel nocte, nullo alio in signo, quàm Ariete, conspici: id quoque paucis mortalium contingit, & indè fama cernendi Lynceo.* Omnia verò hæc de Lynceo ad verbum exscripsit Aristophanis interpres in Plu-

tum, nec factâ mentione Palæphati, aut alterius scriptoris. Similiter pro more suo facit Apostolius; ac planè imitatur Isaacius Tzetzes in Lycophronem.

Ibid. Αὐτὸς δὲ ἀνέφερε τὸν χαλκὸν καὶ τὸν σίδηρον] Explicat hæc interpolator: αὐτὸς δὲ θυλάκους ἀνεφέρετο χαλκοῦ καὶ σιδήρου.

Ibid. Καινέα φασὶν ὅτι ἄτρωτος ἦν]. Ab eo parœmiæ; Ἄβατος ὑπάρχεις ὡς ὁ Καινεύς; item Καινέως δόρυ. Dictum aït Eustathius in Iliad. *α.* à καίνυσθαι, *vincere*. Nestor ibidem annumerat illum viris fortissimis & excellentissimis, quales nunquam viderat, aut visurus esset. A Virgilio contrà Æn. VI. inter illas refertur mulieres, quæ crudeli tabe ab amore duro peresæ, in lugentibus campis servantur apud inferos:

His Phædram Procrinque locis mœstámque
Eriphylen,
Crudelis nati monstrantem vulnera cernit;
Euadnénque & Pasiphaën, his Laodamia
It comes, & juvenis quondam, nunc fœmina
Cæneus,
Rursus & in veterem fato revoluta figuram.

Cæneum autem appellârunt Athenienses hominem mollem, & qui curis muliebribus virilem animum exuisset. Patet hoc ex Anaxandride apud Athenæum lib. VI. ubi adjectitias illas appellationes refert, quibus per jocum alios deridere solebant Athenis:

——τὰ πόλλ' ἄδειπνος περιπατεῖ.
Κεστρῖνος ἐστι νῆστις, εἰς τοὺς κόλακας δ' ἂν τις βλέπῃ
Καινεύς.——

Ità enim rectissimè emendat summus Vir, Isaacus Casaubonus, cùm in vulgaris codicibus Κενὸς, atque in Excerptis verisimiliùs paullò Καινὸς, legeretur.

Ibid. Συλλαβόντες αὐτὸν μόνον κατέχωσαν] Idem scribit Homeri Scholiastes in Iliad. α. Agatharcides libro de mari rubro aït, eum erectum & vivum terram subiisse.

Pag 20. Περὶ Κύκνου τοῦ ἐν Κολώναις] Cycnus ille, de quo auctor noster, filius fuit Neptuni Colonarum rex, pater Hemitheæ & Tennis; unde *Tenedos* insula, & adagia, *Tenedius homo*, *Tenedia bipennis*. Straboni lib XIII. Thrax vocatur, & Colonarum rex; qui Cononi apud Photium Troadis. Celebratur aliquoties Eustathio Κύκνος ὁ Τρωϊκὸς, ἐκ ταύτης πόλεως; qui idem est, atque hic; quémque refert Hyginus certâsse cum reliquis in Cenotaphio Paridis à Priamo instituto. Fuerunt autem plures alii ejusdem nominis, qualis Martis & Pyrenes filius, memoratus Diodoro, atque Apollodoro in bibliothecâ: quem postea Martis & Pelopiæ filium vocat, atque ab Hercule aït interfectum. Exstitit & alius, Ligurum rex, ob Musices amorem & cantandi peritiam in avem cognominem ab Apolline conversus. Celebratur præterea veterum multis Cycnus Apollinis & Thyriæ filius, Nicandro præsertim & Areo Laconi, ex quibus fabulam illius, diversam prorsus, descripsit Antoninus Liberalis. Et quid cæteros referam?

Ibid. Καὶ γὰρ κἀκεῖνος ἐλέγετο ἄτρωτος] De Ajace lateribus solùm juxta alios vulnerabili sic Eustathius in Il. Υ. Ἐκράτησε δὲ φήμη τοῦ μηδαμοῦ τρωτὸν ἢ βλητὸν εἶναι τὸν Αἴαντα, εἰ μὴ ὅτι καὶ μόνην πλευρὰν, ἐπεὶ οὐδαμοῦ τῆς Ἰλιάδος εὕρηται τρωθείς.

Ibid. Ἀναιρεθεὶς ξίφει ὑφ' ἑαυτοῦ] MS. καὶ ἀπέθανε ξίφει τρωθεὶς ἐφ' ἑαυτοῦ.

Ibid. Φασὶν ὅτι Μίνως Δαίδαλον καὶ Ἴκαρον κατεῖρξε διά τινα αἰτίαν, υἱοὺς αὐτοῦ ὄντας] Vel legendum, ὅτι Μίνως Δαίδαλον καὶ Ἴκαρον κατεῖρξε διά τινα αἰτίαν, υἱὸν αὐτοῦ ὄντα; vel ut meliùs

est in scripto, ὅτι Μίνως Δαίδαλον καὶ Ἴκαρον, τὸν υἱὸν αὐτοῦ, καθεῖρξε διά τινα αἰτίαν.

Ibid. Ποιήσας πτέρυγας προσθέτας, ἐξῆλθε μετὰ τοῦ Ἰκάρου] Veriùs iterum MS. ποιήσας πτέρυγας ἀμφοτέροις προσθέτας, ἐξέπτη μετὰ τοῦ Ἰκάρου. Ac similiter verbo ἐκπετασθῆναι in hâc Dædali fabulâ utitur Diodorus Biblioth. lib. IV.

Ibid. Καθεὶς ἑαυτὸν διὰ θυρίδος, καὶ σκαφίδι ἐμβὰς] Memor quoque est assumpti Icari vetus codex, atque interserit: καὶ τὸν υἱὸν κατασπάσας. Dictum ergò ideò evolâsse Dædalum, quia nave remigio maximè valenti, clam, tanquam evolaret, abiit. Et quis nescit, alas non tantùm volucrum, verùm & velorum esse? ut in illo Virgilii;

——*velorum pandimus alas,* & locis aliis sexcentis.

Ibid. Ὡς ᾔσθοντο δὲ Ἴκαρός τε καὶ Δαίδαλος διωκόμενοι] MS. simpliciter, οἱ δὲ ὅτι ᾔσθοντο διωκόμενοι.

Ibid. Ἦγουν πλέοντες ἐν τῷ πελάγει περιτρέπονται] Uti passim, sic etiam hìc locupletior scriptus: εἶτα πλέοντες οὐρίῳ κρητικῷ νότῳ ἐν τῷ Ἰκαρίῳ πελάγει περιτρέπονται. Dicit autem Icarium pelagus per περίληψιν pro eo, quod post submersionem Icari tali nomine est inditum. Eandem figuram usurpat Virgilius lib. VI. de patre Dædalo loquens:

Chalcidáque levis tandem super adstitit
arce.

Cumas designat, & arcem Chalcidicam vocat à Chalcidensibus, qui diu post Dædali tempora colonias eò duxere. Vide de variis Περιλήψιος generibus laudatissimum opus Oratoriarum Institutionum, Viri Illustris, nuper (proh dolor!) terris erepti, Gerardi Joannis Vossii.

Ibid. Ἐκβληθεὶς δ' ὁ Ἴκαρος ὑπὸ τῶν κυμάτων παρὰ τοῦ πατρὸς ἐτάφη] MS. ἐκβληθέντος δὲ ὑπὸ

τῶν κυμάτων ὁ πατὴρ ἔθαψεν : lege ἐκβληθέντα. Narrant verò Apollodorus, ut Hercules ad Dolichen insulam delatus ejectum in littus Icari corpus terræ mandârit ; ac pro eo beneficio Dædalus Herculis imaginem ex piceâ effinxerit.

Pag. 22. Εἰσέρχεται ἐς τι σπήλαιον μιχθησόμενος] MS utrumque respicit, εἰσέρχονται μιχθησόμενοι. Apollodorus meminit loci, dicitque Jovis lucum penetrâsse, atque ibi mutuo complexu coëuntes in leones esse conversos.

Ibid. Ἀναιροῦσιν τοὺς περὶ Ἀταλάντην] Dilatatio est interpolatoris, ἐμπίπτουσι τοῖς περὶ Ἀταλάντην, καὶ ἀναιροῦσι αὐτούς. Τοὺς περὶ Ἀταλάντην tantundem est, ac si diceret τὴν Ἀταλάντην καὶ τὸν Μιλανίωνα. Nam οἱ περὶ τὸν δεῖνα, οἱ ἀμφὶ τὸν δεῖνα, interdum significat τὸν δεῖνα præcipuè quidem, sed tamen eum sociis : interdum τὸν δεῖνα simpliciter, ubi sociorum οὐ λόγος, οὐδ' ἀριθμός. Sæpissimè Græcos ità loqui, docuit me primùm Vir celebrrimus & amicissimus, Fredericus Gronovius. Apud Polybium frequens hæc formula, ut lib. 1. τότε περίδηλον τῆς αἰκίας διὰ τὴν περιχάκησιν ἐκ τῶν πολλῶν τοῖς ἡγεμόσιν ὑπαρχούσης, ἔκριναν οἱ περὶ τὸν Αὐτάριτον καὶ Ζάρξαν καὶ Σπένδιον ἐγχειρίζειν ἑαυτοὺς τοῖς πολεμίοις, καὶ διαλέγειν περὶ διαλύσεως Ἀμίλκᾳ. Vertit optimè Casaubonus : *Victâ malis multitudine, ac ducibus supplicia intentante, Autaritus, Zarxas, & Spendius dedendi sese hostibus, & de pace cum Amilcare consulendi, consilium capiunt.* Et mox: τῶν μὲν οὖν περὶ τὸν Αὐτάριτον καὶ Σπένδιον καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐπιφανεστάτων ἡγεμόνων, τοῦτον τὸν τρόπον ἐκυρίευσαν οἱ Καρχηδόνιοι. Rursum Casaubonus : *Atque hoc modo Autaritas, Spendius, & nobilissimi duces alii, in potestatem Carthaginensium venerunt.* Clarissimè autem paginâ sequenti : ὧν πολλοὺς καὶ ποικίλους διαθεμένων λόγους ἐπειδὴ σωτήγαγον ὁμόσε τοὺς στρατηγοὺς, ἠναγκάσθησαν συγχωρεῖν καὶ πείθεσθαι τοῖς λεγομένοις οἱ περὶ

τὸν Ἄννωνα καὶ τὸν Βάρκαν. *Qui ducibus in unum locum congregatis, post varia & sæpe repetita colloquia, evicére tandem, ut Hanno & Barca manus darent, & sententiæ ipsorum acquiescerent.* Sic denuò Casaubonus: nam dissensio propriè inter hos duces erat, eorúmque reconciliandorum gratiâ Senatores Carthagine advenerant. Hæc, quamquam alia possent addi, suffecerint ad explicandum locum Palæphati.

Ibid. Διεφήμιζον οἱ περὶ Ἀταλάντην καὶ Μηλανίωνα, ὡς εἰς λέοντας μετεβλήθησαν] Omnino legendum pari cum superioribus significatione; διεφήμιζον, ὡς οἱ περὶ Ἀταλάντην καὶ Μηλανίωνα εἰς λέοντας μετεβλήθησαν.

Ibid. Εἰς ὄρος καταντήσασαν] Scilicet in Nocracen, Arcadiæ montem, si fides habenda fabulatoribus.

Ibid. Ἰδόντας μὲν ἐπὶ τὴν τῆς ἄρκτου κοίτην, μηκέτι δὲ ἐξερχομένην] MS. ἰδόντας εἰσελθοῦσαν μὲν, μηκέτι ἐξερχομένην. Quibus ex vestigiis legendum conjicio: ἰδόντας εἰσελθοῦσαν μὲν ἐπὶ τὴν τῆς ἄρκτου κοίτην, μηκέτι δὲ ἐξερχομένην.

Pag. 24. Εὗρεν ἂν αὐτῆς ἑτέραν πορείαν καλλίονα] Rectiùs putem legi αὐτή. Ac mox pro ἐπολέμει τῇ Τυρίων ἰᾳ χώρᾳ, malim τῇ Τυρίων χώρᾳ; & sic utique reponendum. Meminit inter alios hujus Tauri, Cretensium regis, scriptor Chronici Alexandrini, eúmque narrat occupata Tyro rapuisse Europam Agenoris, & in tori consortem accepisse. Ἀπήγαγεν δὲ τὴν Εὐρώπην εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα ὁ Ταῦρος, ἥντινα καὶ γυναῖκα ἔλαβεν, οὖσαν παρθένον καὶ εὐπρεπῆ· καὶ ἐκάλεσε τὰ μέρη ἐκεῖνα εἰς ὄνομα αὐτῆς Εὐρώπεα. Ἐξ ἧς ἔσχεν υἱὸν τὸν Μίνων, καθὼς Εὐριπίδης, ὁ σοφώτατος ποιητής, συνεγράψατο, ὡς φησί· Ζεὺς μεταβληθεὶς εἰς ταῦρον τὴν Εὐρώπην ἥρπασεν· *Taurus Europam in patriam secum adduxit; quam uxorem accepit, quòd & virgo, & formâ esset singulari; vocavitque regiones illas Europæas. Ex hâc suscepit Minoëm, quemadmodum sapientissimus scripsit*

poëta Euripides, cùm dicit; *Jupiter in taurum deformatus Europam rapuit.* Si verò Agatharchidem Cnidium in Europicis audiamus, in prora navis, quâ vecta fuit Europa, Taurus fuit depictus, tanquam παράσημον; sicut aquila, quæ Ganymedem rapuit, fuit, παράσημον navis, ut Epiphanio visum, Jovis Phrygii, qui erat Tantalus, Phrygiæ rex & Paphlagoniæ. Solebant enim ut plurimùm veteres multorum animalium προτομὰς in proris navium collocare, nempe Tauri, Arietis, Chimæræ, Centauri, Scyllæ, Ceti, Delphinis, aliorúmque, de quibus fusè ad miraculum doctus Claudius Salmasius in Exercitationibus Plinianis. De Jove & Europâ epigramma est antiqui poëtæ inediti:

Terga bovi credens Europa ascendit alumni,
Inseditque Jovi, non revisura patrem.
Fraude suos genitor celat, vel complet amores:
Nam Deus in tauri corpore præda latet.

Ibid. Φασὶν ὡς Ἀχαιοὶ οἱ ἐν ξυλίνῳ ἵππῳ, κατεπόρθησαν τὴν Ἴλιον] Scriptus longè aliter: Φασὶν ὡς Ἀχαιοὶ ἐν ξυλίνῳ κοίλῳ ἵππῳ χίλιοι καὶ ἑκατὸν κατεβάλλοντο τὴν Ἴλιον.

Ibid. Ὅπως μὴ ἑλκόμενος εἰσέλθῃ, ἀλλ' ὑπερέχει τῷ μεγέθει] MS. ὑπερέχειν; at sensus & connexio postulat ὑπερέχῃ. Miror hic tam frigidum esse Palæphatum, ac totum ex communi fabulâ pendere. Convenientiora historiæ sunt, quæ habet Servius ad illud Virgilii Æn. II.

Instar montis equum divinâ Palladis arte
Ædificant, sectáque intexunt abjete costas.

Ubi sic ille: *Higinus & Tubero de hoc equo dicunt; Machinamentum bellicum fuit, quod equus appellatur, ut aries & testudo, quibus muri vel discuti vel subrui solent; unde est,*

Aut hæc in nostros fabricata est machina muros.

Ut alii, porta, quam eis Antenor aperuit, equum habuit pictum;

pictum; vel certè Antenoris domus, quo posset agnosci. Aut equestri prælio victa est Troja. Aut à monte Hippio, post quem se absconderant Græci. Aut re vera fuit, quod Virgilius sequitur. Anonymus poëta ineditus ad comparationem equi durii Epigramma fecit *de ansere, qui intra se capit aucupia prandii.* Ità enim inscriptio est; ipsum autem carmen hujusmodi:

Eminet impletus pullorum carnibus anser,
Et varias mensæ torridus ambit opes.
Inguinibus nam portat olus, ventrisque soluti,
Funditur è mediis Isiciata nitens.
Fulcit utrumque latus turdus cum turture pingui,
Multáque penniferum corpore pandit opus.
Quis non credat equum Grajam celâsse phalangem,
Si parvus tantas anser habet latebras?
Plura saginato conclusit fercula capso
Aucupia & pulpas ducere docta manus.
Intus inest quodcunque placet, crescitque voluptas,
Cùm scisso multas pectore prodit opes.
Cedat Cecropii lascivans bucula fabri,
Quâ consuerat amor claudere Pasiphaën.
Cedat & ille dolus sollers quam struxit Epéus,
Qui gravidus bellis Pergama solvit equus.
Majorem parva hæc demonstrat fabrica technam:
Una capit totas anseris arca dapes.

Hoc modo emendavimus Epigramma à librario pessimè descriptum. In Inscriptione erat, *De ansere qui intra se capit cupia prandii.* Reposuimus *aucupia:* nam ut *venationem,* sic *aucupia* dixerunt veteres; non modò pro labore venandi & aucupandi, sed pro captis feris & avibus. Atque hinc disticho v, pro *Ho, cupiat pulpas,* etiam legendum puto *Aucupia & pulpas.* Nam sic cohærebit: manus, putà coqui, docta ducere aucupia & pulpas, conclusit plura fercula saginato capso. Disticho secundo legebatur,

Funditur

Funditur è medio esitiata nitens.

Corrigit Gronovius,

Funditur è mediis Isiciata nitens.

Verissimé: *Insicia* enim & *Isicia* dicebant pro genere cibi è sectis particulis carnium, quasi minutal: ut *proficies* & *proficia* in sacris. De *Isiciata* vide Salmasium ad Historiam Augustam. Etiam de hâc epigramma est in corpore inedito Viri Clarissimi Coronati:

Mortua fit prædo pullorum turgida membris,
Ex aliis crescit, nec sese repperit in se.

Atque ut *Isiciatam*, sic *ovatam* dixisse, liquet ex Donati carmine, nondum, quòd sciam, in lucem emisso:

Quorum copiosa phalanx in ventre tumentis
Conditur, & membris crescit gallina repletis;
Mortua concepit quantum nec viva creavit.

In tertio erat, *fulgit* pro *fulcit*; *pignus* pro *pingui*, vel *pinguis*. In sexto, *apes* pro *opes*. In octavo *ut* pro *&*; *eferos* pro *Epeus*. Ultimum prorsus turbatum;

Majora in parvum hac monstra fabrica tegnam.

Nos alio modo composuimus, &, ut arbitror, recto.

Ibid. Αὐτόμολος δὲ ἐλθὼν ὁ Σίνων, &c] Vide ut hæc converterit & pro libitu auxerit interpolator: αὐτόμολος δὲ ἐλθὼν παρὰ τῶν Ἀργείων Σίνων. φράζει αὐτοῖς κατὰ μαντείαν, ὡς εἰ μὴ εἰσαγάγοιεν εἰς τὴν πόλιν, ὑποστρέψειεν Ἀχαιοί· τούτου δὲ ἀκούσαντες Τρῶες, εἰς τὸ τεῖχος εἰσάγουσι τὸν ἵππον. συγχυμένοις δὲ αὐτοῖς ἐπεισπίπτουσιν οἱ Ἕλληνες ἀφ' οὗ καθῄρητο τὸ τεῖχος. καὶ οὕτως ἑάλω ἡ Ἴλιος.

Pag. 26. Φράσαι Ὀδυσσεῖ τοὺς χρόνους, καθ' οὓς ἐπιβολαί τινες ἀνέμων γίνονται] Nihil mutandum, etiamsi sit in libro nostro, φράσαι Ὀδυσσεῖ τὸν χρόνον, καθ' ἃς ἐπιβολὰς ἄνεμοι πνεύσουσιν. Apostolius de Æolo: ὅτι ἦν ἀνὴρ στοχαστικὸς τὰ περὶ ἀνέμους, κἀντεῦθεν καὶ θεὸς τῶν ἀνέμων ὑπείληπται. *Qui summam ventorum peritiam habebat; atque hinc ventorum deus est habitus.*

bitus Vide de hoc ipso Lycophronis interpretem in illud: βύκτας δ' ἐν ἀσκῷ συγκατακλεῖσαι βοός. Diodorus lib. v. similiter aït, Æolum rectorem ventorum dictum, quòd soleret προλέγειν τοὺς ἐγχωρίους ἀνέμους, παρατηρήσαντα ἀπὸ τῆς τοῦ πυρὸς προσημασίας. *Ex ignis prodigiis diligenter observatis, qui venti ingruituri essent, certò prædicere.*

Ibid Γυναῖκές τινες ἦσαν αἱ Ἑσπερίδες] Sive Hesperides hæ Hesperi filiæ fuerint, sive Atlantis ex Hesperide, filiâ Hesperi, quam uxorem fratri dederat, referente Diodoro lib. IV. Malè passim apud Apostolium legitur Ἑσπερίτιδες; quo nomine eas appellari à quoquam è veteribus non puto. Solùm terram, quam incoluêre Hesperus & Atlas, Ἑσπερῖτιν vocat Diodorus eodem loco: κατὰ γὰρ τὴν Ἑσπερῖτιν ὀνομαζομένην χώραν φασὶν ἀδελφοὺς δύο γενέσθαι, δόξῃ διωνομασμένους, Ἕσπερον καὶ Ἄτλαντα. *In terrâ, quam Hesperitim vocant, inclyti nominis fratres vixerunt, Hesperus & Atlas.*

Ibid. Ταύταις δὲ ἦν μῆλα χρυσᾶ ἐπὶ μηλέας] Hortus ille Hesperidum nympharum situs erat ad Oceanum Atlanticum, ac pessimè confunditur cum hortis Ἑσπερίδων, urbis in Libya Pentapolitana; quem errorem fusè exagitat Illustris Salmasius ad Solinum. Veteres promiscuè dixerunt Ἑσπερίδων μῆλα, & Ἑσπερικὰ, vel etiam Ἑσπερίδες; éstq; Ἑσπερὶς sive Ἑσπερίδων μῆλον, idem quod Latinis *citrum*, vel *aurantium* nostrum. Mala hæc Lacedæmoniis tanto in pretio fuisse, ut etiam Diis apponerent, liquet ex verbis Timachidæ apud Athenæum lib. III. περὶ Ἑσπερίδων δὲ μήλων οὕτως καλεῖσθαί τινά φησι Τιμαχίδας ἐν τῷ τετάρτῳ, εἰπὼν καὶ ἐν Λακεδαίμονι παρατίθεσθαι τοῖς θεοῖς. Non video aut verba Timachidæ hîc desiderari, aut quidquam loco deesse, ut putat Casaubonus. Veriùs ex hoc emendavit Vir undequaque eruditissimus Hesychii codices; ubi

ubi perperam scriptum, ἐν Λακεδαιμονίᾳ βραλά τινα μῆλα, pro ἐν Λακεδαίμονι ἄβρωτα. Eadem mala in Bacchi crepundiis Orpheus recenset.

Ibid. Οἷς καλαὶ καὶ ἔγκαρποι, οἷαι καὶ νῦν αἱ ἐν Μιλήτῳ] MS appositè, οἷς προβάτα καλαὶ καὶ εὔκαρποι, τοῦτο τὸ γένος ὃ νῦν ἐστιν ἐν Μιλήτῳ. Nempe fabula sit orta ex ambiguitate vocabuli μῆλα, quod & *oves* & *mala* significat. Varro lib. I. de R.R. *Aurea mala, id est secundùm antiquam consuetudinem, capræ & oves; quas Hercules ex Africâ in Græciam exportavit.* Ejusdem fabulæ, quatenus Hercules est Sol, interpretationem φυσικὴν siue θεολογικὴν habes in aureo opere Gerardi Joannis Vossii de origine & progressu Idololatriæ.

Pag. 28. Τῇ πόλει ὄνομα Ἑκατονταχειρία] Scriptus, τούτων τῇ πόλει. Apostolius Ἑκατογχειρία.

Ibid. Ἦν δὲ πόλις τῆς νῦν καλουμένης Ὀρεστιάδος] MS ἦν δὲ τῆς Ἀχαρνίας τῆς νῦν Ὀρεστιάδος καλουμένης. Haud dubiè legendum, ἦν δὲ πόλις τῆς Ἀκαρνανίας τῆς νῦν καλουμένης Ὀρεστιάδος. Perperam Ortelius Hecatontacheiriam *Orestiadem* appellat, cùm illa non ipsa regio, sed solùm urbs fuerit Orestiadis regionis; cui, ob matris cædem profugus, nomen fecit Orestes, ut apud Strabonem videre est lib. VII. *Orestæ* populi Macedoniæ, ab Oreste, Orestis filio, sic dicti; quorum regio ἡ Ὀρεστίς. Manifestum verò post Ὀρεστιάδος integrum sensum omissum esse, quem in scripto codice inveni, non suppositium interpolatoris, sed (credo) genuinum Palæphati. Ità se is habet: Τεκμαίρομαι δὲ, ὅτι μετὰ τῶν Ὀλυμπίων ἐμαχέσαντο τὴν πρὸς τιτᾶνας μάχην· ταῦτα δὲ τὰ χωρία ὅμορά ἐστι τοῦ Ὀλύμπου. Jam videbis sibi constare nexum historiæ, & rationem, quare homines dixerint; Cottum, Briareum & Gygem, opem diis ferentes, Titanas Olympo expulisse.

Ibid Κόττος καὶ Βριάρεως καὶ Γύγης, οἱ Ἑκατοντάχειρες]

χεῖρες] Malim ἑκατόγχειρες cum Æſchyli ſcholiaſte in Prometheo, qui in bello adversùs Titanas hos tres centimanos à Jove in auxilium aſſumptos refert, τ̀ Κοῖον (vitiosè, pro τ̀ Κόττον) τ̀ Βριάρεων, καὶ τ̀ Γύγην. Exſtat & alia de Briareo hiſtoria Arriani apud Euſtathium in Il.α. Illum ſcilicet imperium maris affectantem, ſedem belli habuiſſe inſulam Euboeam; indéque expeditione factâ, Cycladas in poteſtatem redegiſſe. Eundem quoque Ægæum dictum eſſe, ac nomen feciſſe Ægæo mari. Sepulcrum ejus conſpici prope Ryndacum amnem, haut procul à mari, in tumulo cognomine, ex quo fontes prorumpunt centum, & manus Briarei appellantur. Sed ἑκατόγχειρ nihil aliud quàm πολύχειρ, ἢ πράξεσιν, ἢ πλήθει στρατοῦ, ἢ μηχαναῖς. Quemadmodum πολυμήχανος & ἑκατόγχειρ dictus fuit Archimedes, quia unico jactu plurima tela ejiceret.

Ibid. Ὡς ἦν ἐν Τυῤῥηνίᾳ θηρίον τι] Sic correximus, cùm in edito legeretur Τυρίᾳ, *Tyriorum regione*, in quâ Scylla non fuit; ſed in Τυῤῥηνίᾳ, quo olim nomine Italia fuit vocata.

Ibid. Τιῤῥηνιτῶν νῆσοι ἦσαν] Lege Τυῤῥηνῶν.

Ibid. Ἦν δὲ ναῦς ληϊστρὶς ταχεῖα τότε, ὄνομα Σκύλλα] MS. ἧ ὄνομα Σκύλλη; ac ſubjungit, καὶ κατεγέγραπτο ἐπὶ τ̀ πρώρας, ſcilicet tanquam παράσημον. Meminit & Scyllæ navis Hyginus cap. CCLXX, quâ vicit Cleanthus in navali certamine, patris Anchiſæ exequiis ab Æneâ in Siciliâ exhibito.

Ibid. Πολλάκις εἰργάζετο βρῶμα] In libro noſtro ab interpolatore repoſitum, πολλὰ κακὰ εἰργάζετο: fortè quia ſic ſcripſerat Palæphatus de Centauris Theſſalis, ὑβρισταὶ ὑπῆρχον καὶ ὑπερήφανοι, καὶ πολλὰ κακὰ εἰργάζοντο. Quæ autem de Scylla dixerit Homerus Ὀδ.μ. docet Polybius convenire captioni Galeotarum, quæ apud Scyllæum exercetur:

Αὐτοῦ δ' ἰχθυάα σκόπελον περιμαιμώωσα,

Δελφῖνας

Δελφῖνάς τε, κύνας τε, καὶ εἴποθι μεῖζον ἕλῃσι
Κῆτος.——

Hic circum rupem crebro ruit impete Scylla,
Delphinos, captánsque canes, & sicubi major
Bellua sese offert.——

Vide, si lubet, quæ de hâc venatione narrat Strabo libro I. Ælianus in historiâ animalium lib. XV. cap. VI. & Oppianus lib V.

Ibid. Ἀγάλματα κατεσκεύαζε πορδύμορφα] Non improbo quod addit MS. δι' ἑαυτῶν: quæ voces in sequenti regulâ repetuntur.

Ibid. Κατεσκεύαζον ἀνδριάντας συμπεφυκότας ἔχοντας καὶ τοὺς πόδας] Ità veriùs legendum præeunte veteri codice: κατεσκεύαζον συμπεφυκότας ὁμοῦ τοὺς πόδας, καὶ τὰς χεῖρας παρατεταμένας ἐποίουν.

Pag 30. Ὁδοιπορεῖν τοῦτο τὸ ἄγαλμα] Hinc in Menone dicit Plato, Dædali statuas, nisi ligentur, decedere, atque aufugere. Aristoph. apud Hesych. voce Δαιδάλεια: τὰ ἀπὸ Δαιδάλου κατασκευασθέντα ἀνδριάντα, ὡς διὰ τὸ ἀποδιδράσκειν δεδεμένων. Integram autem fabulam habes apud Joan. Tzetz. Ch. I. Hist. XIX.

Τὰ δὲ Δαιδάλειά φασι κινεῖσθαι τοιοῦτόπως.
Τοὺς ἀνδριάντας πρότερον πρὸ χρόνων τοῦ Δαιδάλου
Ἐδημιούργουν ἄχειρας, ἄποδας, ἀομμάτους.
Πρῶτος δ' ὁ Δαίδαλος αὐτοὺς διεῖλε χεῖρας, πόδας,
Δακτύλους διηρμόσατο, καὶ βλέφαρα, καὶ τ' ἄλλα.
Ὅθεν ὁ μῦθος πέπτωκε, κινεῖσθαι τὰ Δαιδάλου.

Dædalea dicunt moveri tali modo:
Statuas priùs ante tempora Dædali
Fabricabant sine manibus, sine pedibus, sine oculis.
Primus Dædalus divisit manus & pedes,
Digitósque aptavit, & palpebras & alia:
Unde cecidit fabula, moveri ea quæ Dædali.

Ibid.

Ibid. Ὡς διεφθόρεν ἅρπυιαι τὸν νῦν αὐτῦ] Quis non videt corrigendum esse, ὡς διεφθόρεν τὸν βίον αὐτῦ? quemadmodum & id scripto codice est, & in Apostolio, & paullò infrà hoc eodem capite.

Ibid. Ἔλεγον οὖν οἱ ποιηταὶ] Scribe οἱ πολῖται.

Ibid. Βορέυ παῖδες, ἄνδρος ὀκ ἀνέμυ] Fortassis non malè MS. ἀνδρὸς, ὀκ ἀνέμυ: nè quis putaret Zethum & Calaïm Boreæ venti filios fuisse, sive *prolem aquiloniam*, ut loquitur Propertius; sed viri alicujus sic dicti. Hos ipsos intelligit Boreas apud Valerium Flaccum lib. 1. ubi ab Æolo petit, ut perdere sibi liceret Argonautas:

—— *Da mergere Grajos*
Insanámque ratem: nîl mea pignora tangunt.

Ità pro *pectora* legere malim, prout circumfertur in vulgatis.

Ibid. Ὡς ὃ, ποτέ τις βόλοιτο] Sic correxi, cùm esset in vulgatis, ὡς ὃ ποιῆτις βόλοιτο.

Ibid. Ὅς τις εἶδεν αὐτὴν, ἤρα ταύτης] MS. longè aliter; ἐπιθυμητικῶς διέκειτο πρὸς αὐτήν.

Ibid. Ἀργυρίου μὲν γὰρ οἱ τότε ἄνθρωποι ὀκ ἐμνησεύοντο] Apud Spartanos etiam dotis nomine nihil dabatur nubentibus; sed jussit Lycurgus γαμεῖν ἀπροίκους. Rationem instituti reddit legislator apud Plutarchum in Apophthegmatis. Interrogatus enim cur virgines sine dote nuptum dari voluisset; respondit, Nè vel ob inopiam aliquæ manerent innuptæ, vel propter opes expeterentur, sed quivis in mores puellæ intuens, virtutem in delectu sequeretur. Justinus aliter lib. III. *Virgines sine dote nubere jussit, ut uxores eligerentur, non pecuniæ; severiúsque matrimonia sua viri coërcerent, cùm nullis dotis frenis tenerentur.* Haut dubiè etiam hoc respexit Lycurgus, ut compesceret insolentiam muliebrem, si dote careant luculentâ.

Ibid.

Ibid. Ὅτι ἐγένετο ἐκ Μήτρας αὐτῷ καὶ ἵππος καὶ βοῦς, καὶ τἄλλα] Codex ſcriptus ſimpliciter, ὅτι ἡ Μήστρα ἐγίνετο πάντα. Exiſtimo legendum: ὅτι ἐγένετο ἡ Μήστρα αὐτῷ καὶ ἵππος, &c. Fabulæ analogiam ſimili modo adfert Iſacius Tzetzes in Lycophronem: εἶχε δὲ οὗτος (Ἐρυσίχθων) θυγατέρα Μήστραν φαρμακίδα, ἣν μεταβαλλομένην εἰς πᾶν εἶδος ζώου πιπράσκων ὁ πατὴρ καθ' ἡμέραν ἐτρέφετο. ἡ δὲ πάλιν ἀμείβουσα τὸ εἶδος, πρὸς τὸν πατέρα ὑπέστρεφε, καὶ ταῦτα εἶχε μέθοδος τοῦ λιμοῦ. (corrigo καὶ ταύτην εἶχε μέθοδον τοῦ λιμοῦ) ἡ δὲ ἀλληγορία οὕτως ἔχει. ὁ πατὴρ τῆς Μήστρας πάντα καταφαγὼν, καὶ τοὺς ἀγροὺς διὰ πενίαν ἐκθέμενος, ἤτοι πωλῶν, ἐλίμωττεν. ἡ δὲ τούτου θυγάτηρ πορνευομένη, καὶ παρὰ μὲν τοῦ βοῦν, παρὰ τοῦ δὲ πρόβατον, καὶ παρ' ἄλλου ἄλλο εἶδος λαμβάνουσα, ἔτρεφε καὶ ἑαυτὴν καὶ τὸν γέροντα· ὅθεν ἐμυθεύθη ταῦτα. Poſſis nunc locum hoc pacto vertere. Habebat Eriſichthon filiam Meſtram, præſtigiarum peritam, quàm in cujuſlibet animalis formam tranſmutatam vendens pater, quotidie indè ſuſtentabatur. Sed illa immutatâ rurſum formâ aufugiens, ad patrem rediit, & ejuſmodi uſa eſt adversùs famem remedio. At verò allegoria ità ſe habet: Pater Meſtræ omnia abliguriens, & agros propter inopiam excidens, hoc eſt vendens, in eſuriem incidit. Filia autem, proſtitutâ pudicitiâ, bovem ab hoc, ab illo pecudem, ab alio aliam ſpeciem accipiens, & ſeſe & patrem ſimul aluit. Exinde hæc conficta.

Pag. 32. Πλούτῳ τε καὶ ἄλλοις διαφέρων] MS. καὶ τοῖς ἄλλοις ὑπερφέρων τῶν ἄλλων. Vide quæ plura de Tricareniâ civitate & Geryone habet ad finem libri, capite de Cerbero.

Ibid. Ἀπὸ δὲ κεφαλῆς ὄπισθεν τῇ οὐρᾷ μικρᾷ καὶ σιμαῖ] Scriptus μακρᾷ: & paullò pòſt pro ὀστᾶ δὲ μακρά, ὀστέα δὲ μεγάλα. Ex Erythiâ inſulâ, cujus Plinio,

nio, Melae, Stephano, mentio est, Geryonis armenta abduxit Hercules, juxta illud Epigrammatis antiqui:

Γηρυόνου, δέκατον, βόας ἤγαγεν ἐξ Ἐρυθείας.

Ibid. Ὁ ἰδὼν δράκοντα ἑτέρῳ δράκοντι πόαν ἐπιθέντα τεθνεῶτι] Historia est apud Isaac. Tzetzem his verbis: εὑρεθέντος δὲ αὐτοῦ νεκροῦ, συναπεκλείσθη αὐτῷ ἔν τινι οἰκήματι, ὥστε ζωῶσαι αὐτόν. ἰδὼν δὲ δράκοντα ἐπὶ τὸν νεκρὸν ἐρχόμενον, θέλων ἀγριῶσαι τὸν δράκοντα, ὅπως ἀναιρεθῇ ὑπ' αὐτοῦ, βαλὼν τυχαίως ἀνεῖλεν αὐτόν. ἕτερος δὲ δράκων, ἐλθὼν, καὶ βοτάνην ἐπιθεὶς τῷ τεθνηκότι δράκοντι, ἤγειρεν αὐτόν. ταύτην δὲ βοτάνην λαβὼν Πολύειδος, καὶ ἐπιθεὶς τῷ Γλαύκῳ ἤγειρεν αὐτόν. Μίνως δὲ οὐδὲ οὕτως τὸν Πολύειδον εἴα εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα τὸ Ἄργος ἀπελθεῖν, πρὶν τῷ Γλαύκῳ διδάξαι τὴν μαντικήν. καὶ ὁ διδάσκει αὐτόν. Locus ità sonat Latinè: *Glauco mortuo reperto, und inclusus est domicilio cuidam Polyeidus, ut ipsum ad vitam revocaret. Videns verò ad mortuum accedere draconem, atque exasperare eum volens, ut ab ipso interficeretur, fortè fortuna jactu sustulit. Adveniens autem alter draco, appositâ draconi herbâ, mortuum resuscitavit. Acceptam & eandem herbam postquam Glauco applicuisset Polyeidus, vitam sic quoque illi restituit. Non sivit autem Minos Argos in patriam abire Polyeidum, quin priùs divinationem Glaucum docuisset: quod fecit.*

Ibid. Καὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ποιήσας εἰς τὸν Γλαῦκον, ἀνέστησεν] MS. καὶ αὐτὸς αὐτὸ ποιήσας τῷ Γλαύκῳ ἀνέστησεν αὐτόν. Ac statim subjungit de suo interpolator; ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον ἀποθανόντα ἄνδρα ἀναστῆναι, ἢ ὄφιν, ἀλλ' οὐδὲ ἄλλο ζῶον.

Ibid. Γλαῦκος πιὼν μέλι ἐταράχθη] Inter venena numeratur mel Ponticum, quod mentem de statu dejicit, cum multâ sudoris profusione, uti est apud Dioscoridem lib. II. cap. CI. Proditum item Antonio Herrerae, atque exinde Eusebio Niereber-

gio, in provinciâ Veræ-pacis mel adeò esse noxium, ut iis, qui mulsum indè confectum biberint, deliria conciliet.

Pag. 34. Ὃς ἰδὼν τὴν πόαν] Scriptus: ἤδη καὶ ἐκλείποντος αὐτοῦ, εἰδὼς τίνα πόαν ὠφελοῦσαν: atque in fine post ἀνέστησεν addit; ἣν παρὰ δράκοντος ἔμαθεν. ἀφ' οὗ οἱ μυθογράφοι τὸν μῦθον ἔπλασαν.

Ibid. Ἢ ἄλλό τι τῶν χερσαίων ζῶν] Vetus hic iterum copiosior: ἢ ἄλλό τι τῶν χερσαίων ἐν θαλάττῃ ζῶν· ὅ ποτε οὔτε ποτάμιον ἐν τῇ θαλάττῃ, οὔτε τὸ ἀνάπαλιν ἐν τῷ ποταμῷ τὰ θαλάσσια ζῆν δύναται· μάταιος οὖν ὁ λόγος.

Ibid. Γλαῦκος ἦν ἀνὴρ ἁλιεὺς, Ἀνθηδόνιος τὸ γένος] Anthedon civitas, Anthedonia regio Bœotiæ, in quâ vixit Glaucus. Quibusdam perperam vocatur filius Anthedonis. Anonymus fabulator ineditus, cujus & suprà mentionem feci: *Glaucus piscator fuit, Anthedonis filius, qui extractam è mari prædam in littore projecit. Pisces herbarum tactu revixerunt. Intellexit Glaucus hanc illorum graminum naturam esse, ut immortales efficerentur, qui de iis gustâssent. Itaque avellit & gustavit. Quo facto, mente alienatus se ex alto in pelagus præcipitavit. Sic deposito humano corpore, in marinum deum fingitur versus esse.* Hæc paullò aliter memorat Servius ad illud Virg. Æn. v.

Tum variæ comitum facies, immania cete,
Et senior Glauci chorus, Inoûsque Palæmon,
Tritonésque citi, Phorcique exercitus omnis.

Ibid. Κολυμβῶντος δὲ ἐν τῷ λιμένι, ὁρώντων αὐτὸν τῶν ἐν τῇ πόλει] Scriptus κολυμβητῶν, & mox, τῶν ἀπὸ τῆς πόλεως. Ego sic legero, & proculdubiò veriùs; κολυμβῶντα δὲ ἐν τῷ λιμένι ὁρώντων αὐτὸν τῶν ἐν τῇ πόλει.

Pag. 36. Ἦν δὲ ἡ χίμαιρα, ὥς φασιν, ἔμπροσθεν μὲν λέων, ὄπισθεν δὲ δράκων, μέση δὲ χίμαιρα] Prætereuntur hæc verba in veteri libro; an rectè, non putem.

tem. Neque item rationem video, cur vir eruditus in Apostolii Cent. 16 ex Hesiodo reponi hìc velit.

Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα.

Vix unquam enim aut Poëtæ testimonio utitur Palæphatus, aut versum è Poëtâ adducit.

Ibid. Θηρίον, τρεῖς ἔχον κεφαλὰς] Rectè in scripto additur, σῶμα δὲ ἕν. & rectiùs lineâ subsequenti suppletur, λέοντα καὶ αἶγα ὁμοίᾳ βοφῇ χρῆσθαι.

Ibid. Βελλεροφόντης ἦν Φρύγιος ἀνὴρ] Aliter is dictus fuit Hipponus, Phrygiæ præfectus, juxtà Isaac. Tzetzem in Lycophronem.

Ib. Ὄνομα δὲ ἦν τῷ πλοίῳ Πήγασος] Idem Tzetzes, aït, ἀλλὰ πλοίῳ ἐμβὰς, οὗ πτέρα τυγχάνει τὰ λαίφη, *cujus vela alarum instar erant.* Sed nihil verius, quàm navem Bellerophontis Pegasi nomen obtinuisse, quòd in prorâ insigne vel parasemon haberet equi alati: de quo veterum more & nos suprà ad Caput Europæ nonnulla attulimus. Præter insigne & animalis alicujus περίτομον, erat certa navium Tutela; quæ & significatione & loco differebat à parasemo, ut primus in Plin. Exercit. observat Cl. Salm. Nempe in eâ nave, quâ trajecit Europa, Taurus insigne, Jupiter Tutela fuit. Sic in illo Virg. x Æn.

Massicus æratâ princeps secat æquora tigri,

pro parasemo erat tigris in prorâ supra rostrum posita. De tutelâ autem Apollinis, quem pictum in puppi habuit, statim subsequitur:

——Huic totum insignibus armis
Agmen, & aurato fulgebat Apolline puppis.

Multùm hìc fallitur Serv. cùm dicit, *Naves solent vocabula accipere à picturâ tutelarum*, pro parasemorum.

Ibid. Ὄρος δὲ ἦν ὑψηλὸν ὑπ' αὐτῷ, ᾧ ὄνομα Τελμισσὸς] Ex veteri libro lectionem hanc erui posse existimo verissimam: ὄρος δὲ ἦν ὑψηλὸν ὑπ' αὐτοῦ, ἐν ᾗ Τελμισσὸς ὕλην περιέχει. Novimus ex Stephano & aliis, Τελμισσὸν urbem esse Lyciæ, cujus incola

Τελμισσὸς & Τελμισσὶς, nomen gentile Τελμίσσιος, & fœmininum Τελμισσιὰς; item Τελμισσεῖς ἔθνος περὶ Λυκίαν, Hesychio: at montem esse prope Xanthum civitatem, nomine Telmissum, nescio an quisquam veterum scribat; ut perperam dubio procul ex corrupto Palæphati loco hoc colligant recentes Geographi. Et nisi Sylva Telmissus intelligeretur, quare auctor noster paullò infrà mentionem faceret lignatorum, & exusti à Bellerophonte Telmissi?

Ibid Ἐπὶ τούτοις δέ ἐστιν ἕτερον ὄρος, ᾧ ὄνομα χίμαιρα] Iterum rectissimè MS. τούτῳ δὲ τῷ ὄρει ὄνομά ἐστι χίμαιρα. Notat enim eum montem, cujus suprà nomen non addidis, sed simpliciter vocavit ὄρος ὑψηλόν. Alii Cragum esse montem dicunt, cui fabula Chimæræ affingitur. Strabo lib. XIV, in descriptione Lyciæ: μετὰ τοῦτον ὁ Κράγος, ἔχων ἄκρας ὀκτὼ, καὶ πόλιν ὁμώνυμον. περὶ ταῦτα μυθεύεται τὰ ὄρη τὰ περὶ τῆς Χιμαίρας. *Postea Cragus, qui vertices habet octo, & urbem sibi cognominem. Huic monti fabula Chimeræ adscribitur.* Ibidem & Chimæra convallis est, à littore sursum tendens. Plinius, auctore Ctesiâ, Chimæram quoque in Phaselitide ponit, flagrantem immortali diebus ac noctibus flammâ. Sed hoc verum est de jugis Hephæstiis, non item de Chimærâ, satis longè à locis istis remotâ.

Ibid. Κατὰ μὲν τὴν πρέβασιν οἰκῶν, λέων ἔμπροσθεν, ὄπισθεν δὲ δράκων] Utique legendum: κατὰ μὲν τὴν πρόσθεν πρόβασιν λέων οἰκῶν, κατὰ δὲ τὴν ὄπισθεν δράκων.

Pag. 38. Ἀφίκοντο εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον] Adjicit felicitatem itineris scriptus, περὶ τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν τὸ πᾶν διανύσαντες.

Pag. 40. Ἀθάμας ὁ Στόλου τοῦ Ἕλληνος ἐβασίλευσε τῆς Φρυγίας] MS. Ἀθάμας ὁ Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος ἐβασίλευσε τῆς Φθίας. Pro Στόλου & hic &

Apostoli

Apostolio necessariò reponendum Αἴολυ. Apollonii Scholiastes, Αἰόλυ γὰρ τοῦ Ἕλληνος Κρηθεὺς καὶ Ἀθάμας: & Hyginus in Astronomico: *alii dicunt Crethea & Athamantem cum aliis pluribus Æoli filios fuisse.* Qui Palæphato rex Phrygiæ, multis Bœotiæ dicitur & Thebarum. Ut Apollodoro lib. 1. τῶν δὲ Αἰόλου παίδων Ἀθάμας δυναστεύων Βοιωτίας *is ex Æoli filiis Athamas Bœotiæ regulus.* Sic quoque in commentario ad Lycophronem Isaacius Tzetzes. Ἀθάμας ὁ Αἰόλυ τοῦ Ἕλληνος παῖς, βασιλεὺς δὲ Θηβῶν. Ego tamen tanquam veram probaverim lectionem MS. pro Φρυγίας habentis Φθίας. Phthia enim & pars Thessaliæ fuit urbs, condita à Phthio Hellenis patre, qui & ipse Helladem de nomine suo appellavit. Ità legimus plurimas fuisse in Thessaliâ urbes à posteris Hellenis nominatas; quas inter Pheræ, à Pherete Crethrei filio, vel Pherâ Æoli filiâ. Stephanus περὶ πόλεων, Φεραὶ πόλις Θετταλίας ἀπὸ Φέρητος τοῦ Κρηθέως, ἢ Φερᾶς τῆς Αἰόλυ θυγατρός. Verisimilius itaque, Athamantem avitum & fortassis patrium quoque regnum obtinuisse, quàm ad alias migrâsse gentes, & sive Phrygiæ, sive ditioni imperitâsse Thebanæ.

Ibid. Ἐπίτροπος τῶν χρημάτων] Codex vetus, καὶ τῆς ἀρχῆς ὑποβασιλεύς: & mox ab his verbis ὃς αἰδούμενος τὸν Ἀθάμαντα, usque ad ἢ μὲν ἐν Ἕλλη κατὰ τὸν πλοῦν ἀσθενήσασα, sive genuina auctoris, sive adulterina interpolatoris, interseruntur hæc in eodem codice: Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε ἡ μήτηρ, Φρίξῳ ὅτι πρεσβύτερος ἦν τὴν ἀρχὴν ἔδωκεν. αἰδούμενος δὲ ταῦτα ὁ κριὸς, πρὸς μὲν τὸν Ἀθάμαντα οὐδὲν λέγει, πρὸς δὲ τὸν Φρίξον φησὶ, κελεύων ἀπαλλάττεσθαι αὐτὸν ἐκ τῆς γῆς καὶ αὐτῷ ναῦν στείλας. καὶ ἐνθέμενος ὅτι ἦν πολλοῦ ἄξιος Ἀθάμαντι, καὶ γεμίσας τὴν ναῦν ἁπάντων ἀγαθῶν, καὶ χρημάτων, ἑαυτῷ εἰκόνα ἰσόμετρον χρυσῆν ἐποιήσατο. ἦν δὲ ὁ χρυσὸς

πολὺς, καὶ ὁ λόγος περὶ αὐτοῦ μέγας ἐγένετο. ὁ δὲ Φρίξος (lego Κριός) κατεσκεύασε ναῦν, καὶ ἐνέθετο οὐκ εἰς τὴν ναῦν ταῦτα, καὶ Φρίξον καὶ Ἕλλην, καὶ ᾤχετο ἀπιών. Sunt qui pro insigni navis arietem hunc accepêre, referente Diodoro lib. IV. διαπλεῦσαι γὰρ αὐτὸν φασιν, οἱ μὲν ἐπὶ νεὼς φερόμενον ἐπὶ τῆς πρώρας ἐχούσης κριοῦ, καὶ τὴν Ἕλλην δυσφοροῦσαν ἐπὶ τῇ ναυτίᾳ, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς νεὼς ἐκκύπτουσαν, ὡς τὴν θάλασσαν πεσεῖν. *Quidam enim Phryxum navi tradunt vectum, cujus in prorâ facies arietis expressa fuerit, & Hellen, cùm nausea molestiam evomitura in pariete navis promineret, in mare decidisse.*

Ibid. Καὶ γαμεῖ Φρίξος τὴν τοῦ τῶν Κόλχων βασιλέως θυγατέρα Αἰήτου] MS βασιλέως Αἰήτου θυγατέρα Χαλκιόπην: pro quo Apollodorus & Isaac. Tzetzes Χαλκιόπην habent; & sic fortassis mutandum.

Ibid. Δοὺς ἕδνα τούτῳ τὴν χρυσῆν εἰκόνα τῆς Ἥρας &c.] Scriptus longè aliter: δοὺς ἕδνον τὴν χρυσῆν εἰκόνα τοῦ κῳδίου, ὕστερον δὲ Ἀθάμαντος τελευτήσαντος Ἰάσων πλεῖ τῇ Ἀργοῖ ἐπὶ τοιοῦτον χρυσόν, ἀλλὰ οὐχὶ δέρμα κριοῦ. οὕτως ἔχει ἡ ἀλήθεια. Puto hic lapsum esse librarium, sive interpolatorem, & pro Αἰήτου posuisse Ἀθάμαντος.

Ibid. Εἰς ἀέρα ἦλθε] Scriptus, εἰς Σέριφον ἦλθεν, & respicit ad Polydecten Seriphi regem.

Pag. 42. Οἰκοῦσι δὲ νῆσον τὴν Κυρήνην] Equidem nihil censeo mutandum, etiamsi vir longè eruditissimus Palæphatum non de Cyrenaïcâ, sed de Cerne loqui existimet.

Ibid. Ὃς Φόρκυν ἐβασίλευσε τῶν Ἡρακλέων στηλῶν. εἰσὶ δὲ τρεῖς] Corrigendum ex veteri codice: οὗτος ὁ Φόρκυν ἐβασίλευσε τῶν νήσων τῶν ἔξω Ἡρακλείων στηλῶν. Intelligit enim eas insulas, quas paullò infrà ait, mortuo patre Phorcyne, filias Gorgones obtinuisse. Fuêre illæ αἱ Γοργάδες, nempe à Γοργώ, Γοργάς, & Γοργὶς; tradiditque Xenophon Lampsacenus, eas obversas

versas esse contra promontoriũ Hesperu ceras, quod hodiè esse volunt *Caput viride.* Quæ insulas eas inhabitant, miræ fuisse pernicitatis fœminæ perhibentur. Plinius: *Penetravit in eas Hanno Pœnorum imperator, prodiditque hirta fœminarum corpora viros pernicitate evasisse.*

Ibid. Τὴν Ἄρτεμιν Θρᾷκες Βένδειαν] Hesychius, Βένδις ἡ Ἄρτεμις, Θρᾳκιστί. παρὰ δὲ Ἀθηναίοις ἑορτὴ Βενδίδια. Et deinde in voce Δίλογχον, τὴν Βένδιν Κρατῖνος ἐν Θρᾴτταις ἐκάλεσεν, ἤτοι ὅτι δύο τιμὰς ἐκληρώσατο, οὐρανίαν τε καὶ χθονίαν. οἱ δὲ ὅτι δύο φῶτα ἔχει, τὸ ἴδιον καὶ τοῦ ἡλίου. Τὴν γὰρ σελήνην Βένδιν καὶ Ἄρτεμιν νομίζουσιν. Fortassis gemino hoc loco Βένδιν, vel Βένδειαν scribendum.

Ibid. Λακεδαιμόνιοι δὲ Οὖπιν] Hoc nomine Cicero libro de naturâ Deorum tertio, quo plures commemorat Dianas, tradit tertiæ Dianæ patrem vocatum fuisse, & Deam paterno nomine *Upin* à Græcis nuncupatam. Virgilius *Opin* appellavit, & cognomen hoc, licèt Deæ proprium, uni tamen ex comitibus attribuit.

Velocem interea superis in sedibus Opin,
Unam ex virginibus sociis, sacráque catervâ,
Compellabat.

Ibid. Σθενὼ, Εὐρυάλην, καὶ Μέδουσαν] Hæ Gorgones appellantur ab interprete Æschyli in Prometheo, & distinguuntur à filiabus Phorcynis, quarum nomina putantur, Enyo, Pephydo, & Deino.

Ibid. Καὶ αὐτῷ ἐν παντὶ πράγματι ἐχρῶντο ὥσπερ ὀφθαλμῷ] Sic ex regiis ministris quosdam, significantes imperatoribus quòd erat scitu opus, *Aures* & *Oculos* vocatos fuisse, cognoscere est ex eleganti loco Apuleji de Mundo, ubi de potentiâ Cambysis & Xerxis & Darii. *Erant,* inquit, *inter eos & diversa officia: in comitatu regio armigeri quidam, at extrinsecus singuli custodes locorum erant, & janitores & atrienses.*

Sed inter eos Aures regiæ, & Imperatoris Oculi quidam homines vocabantur.

Ibid. Πρῶτα μὲν ναυλοχεῖ ἐν τῷ πορθμῷ &c.] Totum locum ſic reſtituo ex veſtigiis ſcripti libri: Πρῶτα μὲν ναυλοχῶν ἐν τῷ πορθμῷ μεταξὺ τῆς Κυζίκης καὶ τῆς Σάρδεων διαπλέοντα παρὰ τῆς ἑτέρας πρὸς τὴν ἑτέραν τὸν ὀφθαλμὸν λαμβάνει. Nihil eſſe puto hâc lectione verius.

Ibid. Ὧν μία φράζει αὐτῷ] Scribe, ὁ μὲν φράζει αὐτῷ, nempe ὁ ὀφθαλμός.

Ibid. Ἐπεὶ οὐκ εἶχον τὸν ὀφθαλμὸν ἐν τῷ μέρει, κατὰ τὸ εἰρημένον λέγων, συνέησαν ὁμόσαι] Lubentius & hic admiſero lectionem veteris codicis: ἐπειδὴ οὐχ᾽ ἧκεν ὁ ὀφθαλμὸς ἐν τῷ μέρει, κατὰ τὸ εἰρημένον, συνίησαν ὁμόσε.

Pag. 44. Καὶ συναγαγόντων αὐτῶν] MS. hæc prorſus aliter: οἱ δὲ ἡμέραν αὐτὸν ᾐτήσαντο ἐν αἷς συλλέξουσι τὰ χρήματα. Συναγαγόντες οὖν λίθους ἀνδρομήκεις, ἔθηκαν εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ ἐκλιπόντες τὴν Σέριφον ᾤχοντο.

Ibid. Στρατείαν δὲ Γυναικῶν οὐδέποτε εἰκὸς γενέσθαι] Euſtathius in Iliad ι. τίς ἂν πιστεύσειεν ὡς γυναικῶν στρατὸς ἢ πόλις ἢ ἔθνος, συσταίη ἄν, χωρὶς ἀνδρῶν. καὶ οὐ μόνον συσταίη, ἀλλὰ καὶ ἐφόδους ποιήσεται ἐπὶ τὴν ἀλλοτρίαν καὶ κρατήσει. ὅμοιον γὰρ τοῦτο, ὡς ἄν, εἴτις λέγῃ, τοὺς μὲν ἄνδρας τοὺς τότε, γυναῖκας γεγονέναι· τὰς δὲ Γυναῖκας ἄνδρας. hoc eſt, quis autem crediderit mulierum exercitum ſive urbem, ſive gentem, ſine viris conſiſtere; neque conſiſtere ſolùm, ſed irruptionem facturam in terram alienam, indéque victoriam reportaturam. Idem hoc eſt, ac ſi quis dicat, viros eo tempore fœminas fuiſſe, vel fœminas viros.

Ibid. Καὶ τί φαυλότερόν ἐστι, τοῦ πρῶτον γένος ἐκ μελίας γενέσθαι] Caput hoc in codice Londinenſi ſic auctum legitur: Τὸ πρῶτον γένος ἄνωθεν ἐκ

μελιῶν

μελιᾶν γενέσθαι φασί. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἀμήχανον ἐκ ξύλων ἀνθρώπους γενέσθαι· ἀλλὰ Μέλιός τις ἐγένετο, καὶ Μελίαι ἐκλήθησαν ἀπὸ τούτου, ὥσπερ Ἕλληνες ἀπὸ τοῦ Ἕλληνος, καὶ Ἴωνες ἀπὸ τοῦ Ἴωνος· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐφθάρη τὸ γένος ὅλον, καὶ δὴ καὶ τὸ ὄνομα ἀπέσβη. σιδηρᾶ δὲ καὶ χαλκῆ γενεὰ οὐδέποτε ἐγένετο, ἀλλὰ ἐφλυαρήθη ταῦτα. De generatione ex fraxinis vide Hesiodum, atque ejus interpretes.

Ibid. Περὶ Ἡρακλέους φυλλίτου] Locus hic maximè depravatus circumfertur in utrâque editione, & Aldinâ & Basileensi: Περὶ Ἡρακλέους. Λέγεται ὡς ἐφ' ἑαυτοῦ ἔχει φύλλα. ὁ οὖν φυλλίτης: εἰ καὶ ἰδιώτης ὑπῆρχεν, ἐπινοήσας ἔκαυσεν. Ac nullibi magis infantiam & judicii defectum prodidit Philippus Phasianus, qui nobis Basileensem editionem cum ineptâ suâ versione dedit, quàm in his verbis de Herculis clavâ Phyllite. Quis risum teneat ad elegantem hanc interpretationem admissus? *Dicitur, quòd ex se Hercules folia quædam habuit, ipse igitur Phyllites dictus, etsi privatus humilisque sortis existeret, cogitans tamen, quorsum illa Hercules gestaret, combussit.* Nos aliter excudi curavimus, prout locum depravatum emendari posse indicavit aliquando mihi Vir amplissimus & summæ eruditionis, Isaacus Vossius. Περὶ Ἡρακλέους Φυλλίτου. Λέγεται ὡς ἐφ' ἑαυτοῦ ἔχει φύλλα· ὁ οὖν Φυλλίτης, εἰ καὶ ἰδιότης ὑπῆρχεν, ἔτι νῦν γῆς ἔκυσεν. Illud verò εἰ καὶ ἰδιότης ὑπῆρχεν, vertit, *etiamsi ea sit proprietas.* Sensus itaque erit, Herculis clavam, terræ vivæ infixam, repullulâsse. Sed hoc adeò non usque mirum esse, cùm ea etiam plurium lignorum sit proprietas, ut si terræ inserantur, folia nonnunquam producant. Atque hoc præsertim Oleastris convenit. Herculis autem clavam ex Oleastro fuisse decisam, & regerminâsse, prodit in Corinthiacis Pausanias. Περὶ τούτῳ τῷ ἀγάλματι τὸ ῥόπαλον θεῖναί

φασιν

φασιν Ἡρακλέα. καὶ ἦν γὰρ κότινος. τοῦτο μὲν ὅτῳ πιστὰ ἐνέφυ τῇ γῇ, καὶ ἀνεβλάστησεν αὖθις· καὶ ἔστιν ὁ κότινος πεφυκὼς ἔτι. *Ad simulacrum hoc Hercules, ut dicunt, clavam deposuit & ex oleastri ligno factam, si cui credibile videtur, terræ inseruit, rursusque ea pullulavit. Quo in loco oleaster etiamnum conspicitur.* Ità lignum oleaginum, in opere positum, pullulare adfirmat Theophrastus. Neque id alienum in plantis aliis. Aristoteles lib. IV de partibus Anim. aït herbam quandam, in Parnasso nascentem, quibusdam ἐπίπετρον dictam etiam evulsam & separatam à natali solo, paxillóque suspensam vivere. De Cepitiis & sempervivo narratur, eas plantas locis humidis conditas sæpenumerò germinare. Romuli hastam in monte Albano fronduisse ac floruisse, testatur Ovidius XV. Metam.

Utque Palatinis hærentem collibus olim
Cùm subitò vidit frondescere Romulus hastam;
Quæ radice novâ, non ferro stabat adacto,
Et jam non telum, sed lenti viminis arbor,
Non expectatas dabat admirantibus umbras.

Contrarium est, quod de sceptro suo apud Hom. Il. I. loquitur exulceratus Achilles:

Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους
Φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν,
Οὐδ' ἀναθηλήσει· περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε
Φύλλα τε καὶ φλοιόν· νῦν αὖτέ μιν υἷες Ἀχαιῶν
Ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι, οἵ τε θέμιστας
Πρὸς Διὸς εἰρύαται.——

His non absimile est illud Virgilii:

Ut sceptrum hoc (sceptrum dextrâ nam forte gerebat)
Cùm semel in sylvis imâ de stirpe recisum,
Olim arbos, nunc artificis manus ære decoro,
Nunquam fronde levi fundet virgulta, nec umbram:
Matre caret, posuitque comas, & brachia ferro
Inclusit,

Inclusit, patribúsque dedit gestare Latinis.

Pag. 46. Ὡς δὲ μάταιον, τὸ ἄνδρας ἐκτίθεσθαι ταῖς ἐν ὕδατι θυγατέρας] Interpolator, μάταιόν ἐστιν ἄνδρας ἰχθύσι συνθήκας τίθεσθαι. De Ceto Trojanis à Neptuno immisso, fabula notissima.

Ibid. Τὸ παραθαλάσσιον τῆς Ἀσίας ἕλος] MS. ἅπαν τῆς Ἀσίας παραθαλάσσιον. Nihil autem mutandum, neque propter τὸ ἅπαν scripti libri scribendum ὅλον. Non enim intelligitur lacus Ascanius per παραθαλάσσιον ἕλος; sed ἕλος hic est littus amœnum & σύνδενδρον, idemque planè quod ἀκτή. Talis autem est tota illa ora maritima Troadis.

Pag. 50. Λέγεται δὲ περὶ Ὕδρας] Hæc multa ampliora in veteri libro, initio præsertim, usque ad ista verba sequentis paginæ: ὁ δὲ Λέρνος οὐκ ἤθελεν αὐτῷ ὑποτελεῖσθαι. Si non suspecta essent, tanquam ab interpolatore profecta, potuissent etiam in textum admitti. Nunc verò sufficiet illa ipsa cõmentarii loco hìc me recensuisse. Λέγεται δὲ περὶ Ὕδρας τῆς Λερναίας, ὡς ὄφις ἦν, ἔχων πεντήκοντα κεφαλάς, σῶμα δὲ ἕν. καὶ ἐπειδὰν αὐτῆς ἀφέλοιτο μίαν Ἡρακλῆς κεφαλὴν, δύο ἀνεφύοντο. καὶ καρκῖνος δὲ ἦλθε βοηθῶν· καὶ τότε δὲ ὅτι Ἰόλαος ἀμύνων τῷ Ἡρακλεῖ. ἐπειδὴ καὶ τῇ Ὕδρᾳ ἤμυνεν ὁ καρκῖνος. Τοῦτο δὲ εἴ τις πείθεταί τι γενέσθαι, μάταιός ἐστι. γελοῖα γὰρ καὶ ὁ ὄφις, καὶ πῶς ὁπότε ἀφέλοιτο μίαν κεφαλὴν, ὑπὸ τῶν λοιπῶν οὐ κατεσθίετο, καὶ ἤλγει. ἦν δὲ τοιοῦτο. Λέρνος ἦν βασιλεὺς τοῦ χωρίου. εἶχε δὲ καὶ ἀπ' ἐκείνου τὸ ὄνομα τὸ χωρίον. Ἀρχεῖοι δὲ νῦν ἔχουσιν. ἦσαν δὲ πόλεις τότε Ἄργος, Μυκῆναι, Τυρίνη, Λέρνη· καὶ βασιλεὺς ἐφ' ἑκάστῳ τέτακτο τῶν χωρίων τούτων. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι βασιλεῖς Εὐρυσθεῖ τῷ Στενέλεω τοῦ Περσέως ἐπετάττοντο· εἶχε γὰρ τὸ μέγιστον, καὶ πολυανδρότατον τὰς Μυκήνας. Ità lege.

Ibid. Οὓς ἐπιτρέχει ἐπὶ τῷ πύργῳ ἀδιαλείπτως] MS. οἱ ἐπήεσαν; atque sic corrige in Apostolio, ubi ὓς ἐπήεσαν, pro οὓς ἐπίεσαν, vel οἱ ἐπήεσαν.

Ibid.

Ibid. Ὄ[illegible] δὲ ἦν τῆς πολίχνης Ὕδρα] Stephano Ὕδρα[illegible] insula Libyæ circa Carthaginem; Hesychio νῆσος εὐτελὴς Dolopum; Straboni palus Ætoliæ, postea dicta Lysimachia; item promontorium, quod sinum efficit Elaïticum. Urbem fuisse sic nuncupatam, unus dicit Palæphatus.

Ibid. Καὶ χειρῶσαι τὴν Ὕδραν ὄφιν] Nulli, quòd sciam, veterum tradita est illa explicatio, quam adfert Heraclitus περὶ ἀπίστων: Εἰκὸς δὲ νεοσσοὺς αὐτὴν ἐσχηκέναι πολλοὺς, οἳ συνόντες αὐτῇ, καὶ τεκούσῃ βοηθοῦντες, τοὺς προσιόντας ἀπώλλυον μετ' αὐτῆς. *Par est, eam multam habuisse sobolem, quæ illi convivens, atque decertans unà cùm eâ, incautè obrepentes perdebat.*

Pag. 52. Τῷ μὲν Κέρβερος, τῷ μὲν Ὦρος] MS. τῷ δὲ Ὄρθος; ac mox, τὸ μὲν Ὄρθον Ἡρακλῆς, &c.

Ibid. Ἀνὴρ Μυκεναῖος τοὔνομα Μολοττός] Plutarchus Theseo meminit Aïdonei Molossi; qui cùm Herculem hospitio excepisset, ac sermonem fortè fortuna movisset de Theseo, & Perithoo, quæ suscepissent facinora, & detecti cùm fuissent, quid essent passuri: tulit graviter Hercules alterius turpem exitum, & alterius periculum. Paullò antè narraverat, ut Theseus ad præstandum Perithoo operam, cum eo in Epirum profectus fuerit ad Aïdoneum Molossorum regem, qui uxori Persephone nomen indiderat, filiæ Proserpinæ, cani Cerbero; ac cum eo pugnare jusserit procos puellæ, promittens eam victori. Simulac verò animadvertisset, Perithoum non procatum, sed raptum venisse, corripuerit utrumque, ac Perithoum exemplo interemerit per canem, & Thesea in vinculis servaverit, posteáque reddiderit Herculi. Historiam Cerberi ab Hercule reducti Aïdoneo Thracum regi attribuit & Eustath. in Iliad. θ.

Ibid. Καὶ τὸ κυνία καλλιεργοῦσιν ἐν τῇ Λακονικῇ

ἐπὶ

ἐπὶ Ταινάρῳ ἐν σπηλαίῳ τινὶ] Geographus lib. VIII. mentionem itidem facit hujus antri in sinu Laconico: Ἐν δὲ τῷ κόλπῳ τῆς παραλίας, τὸ μὲν Ταίναρον ἀκτὴ ἐστὶν ἐκκειμένη· τὸ ἱερὸν ἔχουσα τοῦ Ποσειδῶνος, ἐν ἄλσει ἱδρυμένον· πλησίον δ' ἐστὶν ἄντρον, δι' οὗ τὸν Κέρβερον ἀναχθῆναι μυθεύουσιν ὑφ' Ἡρακλέους ἐξ ᾅδου. *Verùm in ora maritimæ sinu Tænarum est, acta in mare porrecta, quæ continet Neptuni fanum in Luco situm: ponè est antrum, per quod Cerberum ex inferis ab Hercule extractum fabulantur.*

Ibid. Καὶ Ἡρακλῆς αὐτὴν διὰ τὴν εὐσέβειαν ἀφελόμενος] Legit Scriptus, ἀφελόμενος τὸν θάνατον. Scribe ergò αὐτήν.

Pag. 54. Ἄκαστος ὁ Πελίου ἐδίωκεν αὐτάς] Hæc ità habet MS ἐδίωκεν αὐτάς, ἀποκτεῖναι θέλων αὐτὰς τοῦ πατρός· καὶ τὰς μὲν ἄλλας λαμβάνει, Ἄλκηστις δὲ φεύγει εἰς Φεράς. Pelias autem ductâ Biantis filiâ Anaxibiâ, sive, ut quidam volunt, Philomache Amphionis, filium Acastum genuit, & fœminei sexûs, Pelopean, Hippothoën, Alceſtin, & Pisidicen; pro quâ perperam Hyginus *Isidoce.* Corrige eum & alio loco cap. LI. ubi, *Alcestin Peliæ & Anaxobies, Dimantis filiæ, filiam complures proci petebant in conjugium* pro, *Anaxibiæ Biantis filiæ.* Explicationem fabulæ physicam vide apud Fulgentium Planciaden fine libri primi. Et integram historiam optimè descriptam à Joanne Tzetze Chil. II. Hist. LII.

Ibid Ἀπεδείκνυντο μισθῷ] MS. ἀπεδείκνυντο μισθὸν, & indicabant mercedem, ob quam citharam essent pulsaturi. Maximus Tyrius Dissert. XXI. ἀλλ' ὑπὸ μέλει ἐμβατηρίῳ καὶ τακτικῷ συναγαγὼν εἰς φάλαγγα τοὺς Βοιωτῶν νέους, τεῖχος ἄμαχον ταῖς Θήβαις περιέβαλεν, h. e. *Sed bellicâ militarique modulatione in acie Bœoticam juventutem ordinabat, atque ità Thebas muro cingebat inexpugnabili.* Scribit

Hyginus, Zethum & Amphionem Thebas murô cinxisse usque ad *Semelæ bustum*. Ità eum locum emendat doctissimus Vir, Adrianus Turnebus, advers. lib 28. cap. 43. cùm perperam in Hygino legatur *semedustum*. Notum enim Semelæ busto urbis pomœrium definiisse Thebarum conditores.

Ibid. Ἐκέλδυον οὖν οἱ περὶ τὸν Ἀμφίονα] Vera lectio. Idem est, ac si diceret, Ζῆθος καὶ Ἀμφίων. Sic suprà; ἀναιροῦσιν τοὺς περὶ Ἀταλάντην; item, ὡς οἱ περὶ Ἀταλάντην καὶ Μηλανίωνα εἰς λέοντας μετεβλήθησαν: & vertendum; *dilacerârunt Atalantam & Melanionem*: *ut Atalanta & Melanion in leones essent conversi.* Vide, si placet, quæ ad istum locum annotavimus.

Pag. 56. Οὐ μὴν τοι οἱ λίθοι ἀκροώμενοι ἵσαντο] Scriptus ad fabulam magis respiciens, οἱ λίθοι εἵποντο ἀκροώμενοι. Amphionem oratoriâ facultate excelluisse, atque orationis lenocinio homines ad exstruenda mœnia perduxisse, testatur Albricus.

Ibid. Ἀφικέσθαι] Subjicit vetus, ὅπερ ἐστὶν ἀπέθανον τὸ, καὶ τοσαύτας ἡμέρας ἄσιτον μένειν. Hæc addidit interpolator, quia ad similem modum locutus erat auctor de Phryxo & Helle.

Ibid. Διαφεύγει εἰς Αἴγυπτον] Aliter hæc exprimuntur in MS. διαφεύγει καὶ τελευταῖον ἐμπόροις τισὶ ξένοις δίδωσι ἑαυτὴν, καὶ ἐκεῖθεν ἐξάγει εἰς Αἴγυπτον. Navis parasemon erat bos, quâ in Ægyptum navigavit Io, ibique Epaphum peperit. Is ex Memphi, Ægyptii regis filiâ, procreavit Libyam; ex quâ & Neptuno, hoc est, Regulo insulari, cujus verum nomen ignoratur, procreati sunt inclyti heroës, Agenor, & Belus. Consule Chronicon Alexandrinum.

Ibid. Τὰς οὖν χαίροντας ἐκ τῆς πολιὰς ἔχειν μέλαινας τρίχας ἐποίει φαίνεσθαι] Locus obscurus. Ego sic emendo, & distinguo: τοὺς οὖν χαίροντας ἐκ πολιῶν μέλαινας ἔχειν θρίχας, ἐποίει φαίνεσθαι. Decantata à veteribus est scriptoribus Thessala gens, ob venefi-

ficia

ficia & præstigias præter cæteras infamis; ut & Thessala mulier, Thessala vox, Thessala portenta.

Pag. 58. Ἰορδάνε] Scribe Ἰαρδάνε, ex Herodoto, & Diodoro.

Ibid. Ἔρωτι ἑάλω αὐτῆς] Sic quoque Diodorus in quarto, præterquam quod pro Λαομήδην ibi legatur Λαμῶν, qui Apollodoro l. II. Ἀγέλαος; atque ex conservâ apud Diodorum natus dicitur Κλεόλαος.

Ibid. Τοῦτο ἔφερε πανταχοῦ] MS. Τὸ Ἀμαλθείας κέρας καλούμενον πανταχοῦ περιέφερεν. Indè ἀμαλθεύειν idem Græcis quod πληθύειν, πλουτίζειν, vel simpliciter τρέφειν. Apud Germanicum in Arateâ phænomena corrige leviter hæc Musæi verba: *Datur Jovis infans nutriendus Themidi Althaa*; pro, *Themidi & Amalthea*, ut videbis ex Hygini poëtico astronomico.

Pag. 60. Ὑπ' ἐκείνε δὲ ἐνεχθεὶς] nempe à Zephyro è Taygeto flante. Heraclitus περὶ ἀπίστων: πνεῖ τε ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου, καὶ περιτρέπει τῷ μειρακίσκῳ τὴν βολήν. καὶ τὸ μὲ ἔκειτο *i perflat è Taygeto, jactúmque in adolescentulum convertit, & exáminat.*

Ibid. Ἐν φύλλοις ἐπιγέγραπται τὸ πρόοίμιον] Indè Virgilius Eclog. III.

Dic quibus in terris inscripti nomina regum
Nascantur flores, & Phyllida solus habeto.

Item Columella;

Et malè damnati mœsto qui sanguine surgunt
Ajacis flores.

Nempe ut est apud Plin. *Hyacinthum comitatur fabula duplex, luctum referens ejus, quem Apollo dilexerat, aut ex Ajacis cruore edens.* Ità jamdudum locum emendavit maximus Salmasius. Neque ineptum est hoc in Hyacinthum epigramma veteris poëtæ, ineditum:

Discrimen vitæ, ludit dum sorte Hyacinthus,
Incurrit, disco tempora fissa gerens.

Non

Non potuit Phœbus fato subducere amatum;
Sed cruor extincti florea rura replet.
Dispersit remeans ludentis tempora discus;
Et dirâ pulcer morte Hyacinthus obit.
Gratia magna tamen solatur morte perempti;
Semper Apollineus flore resurgit amor. Ità lege.

Ibid. Οὐχ ὀλίγον γὰρ ἀφηρῦντο τοῦ κάλλους] De eâ re sic Melanippides apud Athenæum lib. XIV. Τὰ μὲν Ἀθάναια ὄργανα ἔῤῥιψε τ' ἱερᾶς ἀπὸ χειρὸς, εἶπέ τε, ἔῤῥετε αἴσχεα, σώματι λύμα· ἐμὲ δ' ἐγὼ κακότητι δίδωμι. *Pallas quidem sacra organa de manu abjecit, dixitque; abite in malam rem corporis probra turpia: ego enim me vitio dedo.* Vide quæ scribat Tzetzes Chil. I. Hist. XV.

Pag. 62. Ἀμεῖψαι φασὶ τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἀμείβεσθαι νεότητι καὶ κάλλει] Sic hic locus de immutato & remunerato Phaone interpretandus. Ἀμεῖψαί φασι τὸν ἄνθρωπον, *aiunt hominem immutâsse*; nempe, quòd de sene juvenem fecerit, ac de deformi formosum. Deinde addit ἀποδεξηγητικῶς quomodo eum immutârit, scilicet donando eum juventute & formâ, cùm senex esset: simúlque caussam ostendit, cur donaverit eum his præmiis, quia remunerari eum voluit, quòd se gratis transvexisset. Meliùs itaque legetur, καὶ ἀμείβεσθαι νεότητι καὶ κάλλει.

Ibid. Ἐν' ᾧ τὸν ἔρωτα αὐτῆς ἡ Σαπφὼ πολλάκις ᾆσμα ἐποίησε] Quin locus hoc pacto restitui debeat, nihil dubitandum: ἐφ' ᾧ διὰ τὸν ἔρωτα αὐτῆς ἡ Σαπφὼ πολλάκις ᾆσμα ἐποίησε. Sive hæc Eresia, sive Mitylenæa fuerit, contendant veteres. Athenæi verba mutila sic rectè supplet summus Casaubonus: καὶ ἡ ἐξ Ἐρέσου δὲ τῆς ἑτέρας ὁμώνυμος Σαπφὼ τοῦ καλοῦ Φάωνος ἐρασθεῖσα. Nempe quia Sapphus Mitylenez paullò antè meminerat auctor, meritò adjecit istam cautionem. Itaque minùs probo illam emendationem Viri eruditissimi Joannis

Meursii

Meursii, καὶ ἡ ἐξ Ἐρέσου δὲ τὶς ἑταίρα Σαπφώ. Plinius Phaonem herbâ usum aït centum capita dictâ, déque eâ portentosâ hæc narrari. *Radicem ejus alterutrius sexûs similitudinem referre, raram inventu; sed si viris contigerit mas, amabiles fieri. Ob hoc & Phaonem Lesbium dilectum à Sappho.* Sed illam, spe suâ frustratam, de Leucade rupe se præcipitem dedisse, testatur Suidas.

Pag. 62. Φιλεῖ δὲ ἐκείνην ὁ Πύθιος] Apollini hinc laurus sacrata, quia & Sol & Laurus igneæ sunt naturæ; ob quam caussam & hederam dicârunt Libero, qui non alius est à Sole. De calore utriusque hinc dicunt liquere, quòd, si lignorum istorum unum alteri affricetur, excutiantur continuò scintillæ igneæ. Ità quoque somniârunt, laurum dormientium capitibus suppositam, vera præstare insomnia. Hæc, & alia, Vossius in divino de Theologiâ Gentili opere.

Ibid. Καὶ ῥήματα τῆν ἐραστοῦ περὶ κόρην] Tradit in Eroticis Parthenius, illam primùm amatam fuisse à Leucippo Oenomaï filio; qui cùm illius potiundæ animum despondisset, muliebribus se vestibus indutum puellæ associavit. Eam conversationem tam jucundam fuisse aït Daphnidi, ut quasi ex ipso penderet tota. Tandem verò, ubi ad fontem descendissent venatrices virgines, nudæ corpora, invito Leucippo ac denudare se detrectanti vestes detraxisse, adeóque fraude cognitâ spiculis eum transfixisse.

Pag. 64. Περὶ Ἥρας] Hæc ex Herodoti Clio: quem consule Cap. XXXI.

Θεῷ χάρις.

Elenchus Capitum

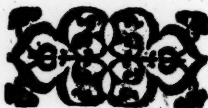
PALÆPHATI

De Incredibilibus.

Junone.

Sphinge.

FINIS.

BOOKS lately printed for the Use of *Schools*.

THe *Rudiments of the Latine Tongue*; with an Explanation of *Propria quæ Maribus*, &c.— for the Use of *Merchant-Tailor's* School.

Tullie's Select Orations; for the Use of Schools. In one Vol.

Select Orations of Isocrates; & Plutarch περὶ παίδων ἀγωγῆς· with a new Grammatical interpretation: For the Use of Schools.

Vestibulum Linguæ Latinæ: set forth by *Comenius*, with a *Vocabularie* at the later end, for young Students in the *Latine* Tongue. Sold by *Fr. Eglesfield* at the Marigold in *Paul's* Church-yard.

Janua Linguarum, by *Comenius*, (a new work) to which hee hath added his last Hand: with an Etymological *Index*, out of the *Janual Lexicon*, *Martinius*, and others: sold by *John Clark*, at the entrance into *Mercer's* Chappel in *Cheapside*.

Seidelii

Seidelii Enchiridion, for young Beginners in the *Greek* Tongue: sold by *Andrew Crook*, at the Green Dragon in *Paul's* Church-yard.

Rudimenta Græcæ Linguæ, by *W. D.* for the Use of *Merchant-Tailor's* School, (*London*) sold by *Andr. Crook*, at the Green Dragon in *Paul's* Church-yard.

The *School's Probation*, or certain set Exercises for the Use of *Merchant-Taylor's* School: sold by *Fran. Eglesfield*, at the Marigold in *Paul's* Church-yard.

Rhetorices Elementa, by *W. D.* sold by *Fran. Eglesfield* in *Paul's* Church-yard.

Nomenclatura Anglo-Latino-Græca, for the Use of *Westminster* School: sold by *Ri. Royston*, at the Angel in *Ivy-lane.*

Gnomologicon Poëticum: according to the Order of the Alphabet.

